

Τίκ-Ταίκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΜΟΥ. ΕΝ ΑΤΩΝΙ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΜΑ
ΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕΤΑ

FEENAMINT

Και οι πλέον δυσ-
κοιλίες με ένα ή
δύο κάθε βράδυ έ-
νεργούνται. Μαση-
σατε επί δέκα λε-
πτά κάθε κουφέτο.
Είνε εύχρηστον
καθαρτικόν.
Πωλείται εις όλα
τά φαρμακεία.

ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ!

Η Γερμανική Έπιστήμη παρουσι-
σε το νέο θαύμα, το

"GRUNIL,"

Το Grunil αποβάσκει κάθε νοικο-
κυρά από την πολυήμερη και κοπι-
στική μπουγάδα, διότι χωρίς τριψιμο
πλένει να ρούχα μόνο του εντός μίας
ώρας.

Το Grunil δεν έχει καμμίαν σέχην
με τα γνωστά και άγνωστα παρακα-
ναστά που καταστρέφουν τα ρούχα.

Αποξημιώνονεν και το ακριβύτερο
ρόυχο αν πάθην την περιμικράν φθο-
ράν.

Πωλείται εις τα Φαρμακεία και τα
Εμπορικά της συνουσίας σας.

Γεν. Αντιπρ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
— Αθήναι, Λεωκ 21α. —

Θά μείνετε εκπληκτοί και
κατενθουσιασμένοι με την

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΟΝΑ

Ουδέποτε έχετε δοκιμάση
άλλο τι το όποιον να λευ-
καίνει και να καθιστά το δερ-
μα σας τόσο απαλόν και
δρυσερόν.

Εις κάθε δοχείον υπάρχει ή
έπιστημονική του συμβουλή.

ΓΑΜΟΙ-ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

- 1 ζεύγος στέφανα γάν-
τινα έξτρα
- 1 ζεύγος λαμπάδες
- 5 πήχεις ζωζέτ έλλη-
νική

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΑ από δραχ. 150 και
άνω.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΤΕΦΑΝΩΝ

ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΩΝ

Οδός ΛΥΣΙΟΥ 11 (Αέρας)

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Να βάψετε μένι σας τα περ-
νιά σας φορέματα με Γερ-
μανικής βαφής μένις

ARTI

και θα γίνονεν έντελώς και
νούργια.

Αι βαφαί ARTI πωλούνται
εις τα φαρμακεία και τα
εμπορικά της συνουσίας σας
εις 50 μεδέρνους χρωματι-
σμού.

Γεν. Αντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι,
Λεωκ 21α.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ
ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΣΑΣ.

ΠΙΝΟΝΤΕΣ ΥΔΩΡ ΣΑΡΙΖΗΣ

ΑΛΤ!

Πωλούνται όλα αι άθηναϊκά έ-
φημερίδες και περιοδικά παλαιών
ήμερομηνιών εις το χαρτοπωλείον
Πέτρου Κριάλη, Σοφοκλέους 7
(Στοά Πάππου).

RADIUMCHEMA ST. JOACHIM

ΚΡΑΤΙΚΟΣ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΡΑΔΙΟΝ των Κρατικών μεταλλείων του St Joachim
και ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΜΑΤΑ ΡΑΔΙΟΥ, έγγυημένα
Τσεχοσλοβακικού Κρατικού ραδιολογικού Ινστιτούτου
Ινστιτούτου Curie Παρισιών.
Τα παρασκευάσματα Radiumchema, μετά κατα-
στηρίχον εις όλα τα μέρη του κόσμου, τίθενται εν
φορτία και εν Έλλάδι.

RADISAPON

ΡΑΔΙΟΥΧΟΣ ΚΑΛΥΝΤΙΚΟΣ ΣΑΠΟΝ

Πλούσιος του προσώπου με Radisapon επιταχύνει την
αποκατάστασιν των κυττάρων της επιδερμίδος, εξασφαλίζει εις αυτήν
σερότητα και αναγέννησιν, εξαλείφει πιτυλίδες, λεκέ-
δες, εξανθήματα κλπ., εξαφανίζει τας ρυτίδας, χα-
ρύνει την βιολογικήν διέγερσιν, την προκαλούμενην εκ της ρα-
διόγειας του.

Πλούσιος της κεφαλής με Radisapon εξαφανίζει την πιτυ-
ρίαν, επιταχύνει την τριχογένεσιν. Η κόμη αδύναται, γίνεται
κλή και γαλιζει.

Μασάζ με άφρον Radisapon εξασκεί ραδιενεργόν έλε-
γμον επί του δέρματος και επιταχύνει την κυ-
κλιν του αίματος.

Ο Radisapon εινε ανακάλυψις μεγίστης έπιστημονικής
βασιζομένη επί της ραδιενεργού ακτινοβολίας.

Πωλείται εις τα καλύτερα Μυροπωλεία, Φαρμακεία και
ταστήματα Νεοτερισμών.

Γενική αντιπροσωπεία της Radiumchema εν Έλλάδι,
δίου 23β (Μέγαρον Καραπάνου), ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΖΑΚΟΣ
56-34.

ΠΟΥΔΡΑ MATINÉE

ΥΠΕΡΕΧΕΙ ΕΙΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑ

Κυρίαί,
Δοκιμάσατε την νέα πούδρα MATI-
NEE και έστέ βέβαιαι ότι ΘΑ ΜΕΙΝΕ-
ΤΕ ΥΠΕΡΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΑΙ.

Θ' αποκτήσχητε δέρμα προσώπου ώ-
ραίο, νεανικό, δρυσερόν και καθαρό.

Επίσης μεταχειρισθήτε την ύπεροχη
κρέμα MATINEE.

Τιμάται ή μεγάλη πούδρα MATI-
NEE δεχ. 22, ή δέ μικρή δεχ. 12. Η
κρέμα δεχ. 11.

Πωλούνται εις όλα τα καταστήματα
και Μυροπωλείον «ΚΡΙΝΟΣ» Σταδίου
άρ. 46.

Επιστρέφονεν το αντίτιμον εάν δεν
μείνετε εύχαριστήμεναι.

ΜΥΡΑ

ΣΤΙΛΒΩΜΑ

ΜΕΤΑΜΟΝ

ΑΠΟΤΕΡΑ - ΟΙΚΟΝΟΜΗΤΕΡΑ

Δίδουν σιγμυαίος και
πώ; Στίλβωμα και
και διαρκείας.

Πωλούνται παντού

Γενικός αντιπρόσωπος
Τηλ. Σαυρίδης, 83
νεπιστημίου, Τηλ. 61-
Αθήναι

ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ, ΑΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑ

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΜΕ

ΝΟΥΚΛΕΟΝ

ΓΕΛΑΝΟΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

TIK - TAK

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΠ.Ι. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΤΗΡ Μ. ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΡΕΛΙΣΤΗΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΘΕΡΙΝΑ ΒΑΣΑΝΑ

ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΤΕ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ;

Το πρόβλημα, που αντιμετώπιζει κάθε οικογενειάρχης κατά το θέρος.—Πού θα στείλη την οικογένειάν του ;—Μακρά συμβούλια, συμφωνίες και διαφωνίες.—Όταν ή σύζυγος θέλει βουνό, ο σύζυγος θέλει θάλασσα και τανάπαλιν.—Οι ρευματισμοί και τα μπάνια.—Τί θα πη ή κόσμος.—Η τελική συμφωνία.—Και οι έξυπνοι, που παραθερίζουν στην Αθήνα.—Τα δύο ψηφίσματα και ή μεταξύ των διαφορά.

Δωμάτιον μετ' επίπλων με όλα τα
κομφορ εις τας λουτροπόλεις

—Ευθαλία, λέω έφέτος να πάμε σε
θάλασσα.

—Όχι, φέτος θα πάμε σε βουνό. Σε
θάλασσα πήγαμε πέρυσι. Θέλω να μυ-
ρίσω και λίγο θυμάρι.

—Καλά... Τότε να σάς στείλω κάτω
στην Πελοπόννησο. Έκει θα περάσετε
ώρας...

—Ούφ! Πελοπόννησο! Να μη την ά-
κούω αυτή τη λέξη... Έπειτα είναι πολ-
ύ μακριά. Έσύ δεν θα μπορείς να ρα-
σαι κάπου-κάπου...

—Ακριβώς γι' αυτό—σκέπτεται ένδο-
μύχως ο καϊμένος ο σύζυγος.—Αλλά
πού να τολμήση να εξωτερικεύση αυτή
την σκέψη. Και ρωτά:

—Τότε πού θέλεις να πάμε, ή μάλλον
να πάτε ;

—Δεν ξέρω. Μιά φορά, όχι εκεί πού
θέλεις έσύ!...

—Αυτό το ξέρω, Ευθαλία μου... Απο-
φασίσατε πού θέλετε να πάτε. Κι' εγώ
νομίζω ότι πρέπει να διαλέξετε βουνό
έφέτος...

—Είσαι και έσύ ύπέρ του βουνού ;

—Ναι... Συμφωνώ με την γνώμη σου.

—Αί τότε θα πάμε σε θάλασσα... Θέ-
λω να κάνω και τα μπάνια μου. Στο
βουνό είναι πλήξης...

—Καλά, Ευθαλία μου, όπου νομίζεις
έσύ...

Έτσι, το άνδρόγυνο... συμφωνεί. Κά-
ποιος πρέπει να υποχωρήση από τους
δύο. Και εκείνος πού υποχωρεί για την
ησυχία του, είναι κατά γενικόν κανόνα
ο σύζυγος. Και καλά κάνει άλλως τε.

Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο για όλα
τα άνδρόγυνα. Ίδιως για κείνα πού
πρόκειται να παραθερίσουν μαζί, τα
πράγματα είναι πολύ πιο δύσκολα. Ο
σύζυγος, όταν μάλιστα είναι προχωρη-
νης κάπως ηλικίας έχει όπ' όψει του
και τους ρευματισμούς του. Η έξοχη
πρέπει να έχη και Ιαματρικά λουτρά. Υ-
πάτη, Αιδηψός, ένδεικνυνται σ' αυτή την
περίπτωση, αλλά μόνο για το σύζυγο,
όχι και για τη σύζυγο. Η κυρία δεν
μπορεί να περάση το καλοκαίρι της ά-
νάμεσα σε άρρώστους, πού παραπο-
νιούνται διαρκώς για τους ρευματι-
σμούς και δεν κάνουν τίποτε άλλο πα-
ρά να συζητούν γι' αυτούς, όποτε τους
δίδεται ή ευκαιρία για κουβέντα. Η
κυρία θέλει να τρέξη να πηδήση, να
τραγουδήση, θέλει ν' απαλάσχη, προ-
παντός το αίσθημα της έλευθερίας, του
όποιου όχι σπανίως καταχράται, ιδίως
όταν λείπει ο σύζυγος. Κι' έτσι, το άν-
δρόγυνο θα μαλλώνη και θα διαφωνή
μέρες και έβδομάδες ολόκληρες, ως ο-
του καταλήξη στη μόνη άποφασή, πού
είναι αναπόφευκτη και την όποιαν προ-
τείνει, αφού προδιαθέσει καταλήλως το
έτερον ήμισυ.

—Αλεξάνδρα, ξέρεις τί λέω;

—Τί λες πάλι; Έσύ όλο λές.

—Έσύ πού θέλεις να πάς;

—Στις Σπέτσες.

—Ωραία. Έσύ θα πας στις Σπέτσες
κι' εγώ στην Αιδηψό!...

Η Αλεξάνδρα όμως, στο άκουσμα
της προτάσεως, καταλαμβάνεται υπό
νευρικής κρίσεως.

—Δεν είσαι με τα καλά σου! Τί θα
πή ο κόσμος; ότι γυρίζω μονάχη μου,
αί; Το κουτσομπολιό θα δώσει και θα
πάρη... Αί, όχι... Βγάλ' από το νου
σου...

—Μά, Αλεξάνδρα μου, Σκέψου τους
ρευματισμούς μου.

—Όχι! κι' αυτοί οι ρευματισμοί πάλι.
Βαρέθηκα να τους άκούω πιά. Έμένα
δεν μ' ενδιαφέρουν οι ρευματισμοί σου.
Μ' ενδιαφέρει τί θα πη ο κόσμος...

—Αί, τότε κάθησε έδω...

—Μπα; Έδώ να καθίσω να ψηθώ,
αί; Έγώ δεν κάθουμαι έδω, ούτε σιγ-

μή. Κι' ως τώρα έχω το ξέρω πως κά-
θομαι.

—Αί, τότε έλα μαζί μου στην 'Υπάτη.
—Σου είπα την 'Υπάτη να μη μου την
ξαναπής.

—Πήγαινε στις Σπέτσες.
—Στις Σπέτσες δεν πάω μόνη μου.
—Θα πάς με τους φίλους μας τους Α.
(Εδώ αναφέρεται το όνομα φιλικής
οικογενείας).
—Δεν μπορώ να γίνω βάρος στους
άνθρώπους.
—Αί τότε πιά πήγαινε στόν... διά-
βολο!...

Ο σύζυγος έχει ξεσπάσει. Την 'Αλε-
ξάνδρα την πιάνουν πάλι τα νεύρα της,
ο πρώτος παίρνει το καπέλλο του και
φεύγει, η δεύτερη λιποθυμεί και... σε
λίγες μέρες ο μέν σύζυγος φεύγει για
την 'Υπάτη και εκείνη δέ για τις Σπέ-
τσες...

Ετσι κανονίζεται το ζήτημα...

Πολύ πιο εύχρηστες όμως είναι όσοι
διαθέτουν μιά σκηνή. Την φορτώνουν
σ' ένα αυτοκίνητο, τραβούν για τη Γλυ-
φάδα, τη Βούλα, τη Βουλιαγμένη ή το
Μεγάλο Πεύκο, διαλέγουν μιά θέση που
τους άρεσει και ενεργοούν κατοχήν...
Αν, την άλλη μέρα ο τόπος αυτός παύ-
η να τους άρεση, ξαναφορτώνουν πάλι
την φορητή οικία και αλλάζουν... Ού-
τε διαφωνίες, ούτε τσακώματα.

Ετσι

Κατ' αυτόν των τρόπων αντιμετωπι-
ζουν οι 'Αθηναίοι—και ανάλογον γίνε-
ται και στις επαρχίες—το ζήτημα του
παραθερισμού. Κυρίως όμως οι σύζυ-
γοι επιθυμούν την ησυχία τους. Και η
ησυχία εξασφαλίζεται μόνον διά της ά-
ποστολής της τρυφεράς συμβίας εις έ-
να τόπον, που να βρίσκεται όσον το δυ-
νατόν πιο μακριά. "Ετσι, τούσιτι εδώ
στην 'Αθήνα μένει μονάχο κι' έρημο.
Δεν μένουν όμως το ίδιο και οι έξυπνοι
σύζυγοι, ή μοναξιά των οποίων διασκε-
δάζετο από μερικά θηλυκά, πρόθυμα
να προσφέρουν τας φιλανθρωπικούς υπη-
ρεσίας των εις τους συζύγους τους στε-
ρημένους της συμβίας των για ένα μι-
κρό διάστημα. Το σπύτι μεταβάλλεται
σε γκαρσονιέρα, τα γλεντάκια δίνουν
και παίρνουν και έτσι επαληθεύει και
το ρητόν, ότι «όταν λείπει ή γάτα, χο-
ρεύουν τα ποντίκια».

Είναι άλλως τε ο μόνος τρόπος να
περάσουν το καλοκαίρι τους εύχρηστοι
οι άνδρες, όσοι έκαμαν την κουταμάρα
να παντρευθούν. Και γι' αυτό το λόγο
φροντίζουν να εξαποστείλουν την σύζυ-
γόν τους όσο μπρούν νωοίτερα στην έ-
ξοχή, ενώ εκείνη νομίζει ότι το τοιούτον
γίνεται από υπερβολικόν ενδιαφέρον.

Την αλήθειαν δέ που κρύβεται πίσω
από την υποκριτικήν αυτήν μέριμναν,
διερμήνευσε γνωστός 'Αθηναίος, ο ο-
ποίος, έρωτηθείς που παραθερίζει ει-
στην έξοχή, έχω παραθερίζω στην 'Α-
θήνα.

—Όταν ή γυναίκα μου παραθερίζει
στην έξοχή, έχω παραθερίζω στην 'Α-
θήνα.

—Καλά—τόν ήρώτησεν ένας άπλοικός
—και δεν σε ψήνει ο ήλιος;

—Α! φίλε μου. Περισσότερο με ψή-
νει ή γυναίκα μου, όταν βρισκώμαι μα-
ζί της, παρά ο ήλιος της 'Αθήνας... Γι'
αυτό και προτιμώ να ψήνωμαι έξω, δ-
που, δροσίζομα πότε-πότε... Μπή-
κες;

Βλέπετε λοιπόν, ότι δύο ψησιμάτων
προκειμένων, το μη χειρόν βέλτιστον!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Δύο Αμερικανοί αστρονόμοι, ο Πι
και ο Νίκολσον κατόρθωσαν να μετρή-
σουν τας θερμοκρασίας των άλλων ά-
στερων και τα πειράματα της καταμε-
τρήσεως αυτής εξέτελεσαν με την βοή-
θειαν του γιγαντιαίου τηλεσκοπίου του
'Αστεροσκοπίου του όρους Ουίλσον της
Καλλιφορνίας. Το γιγαντιαίον αυτό τη-
λεσκόπιον έχει την ιδιότητα να συγκεν-
τρώνει τας ακτίνας της θερμότητος, ό-
πως ακριβώς και τας ακτίνας του φω-
τός. "Επί του σημείου της συγκεντρώ-
σεως, έντός του σωλήνος του τηλεσκο-
πίου τοποθετείται ένα εργαλείον μεγί-
στης ακριβείας, είδος θερμομέτρου, το
οποίον παράγει ηλεκτρικόν ρεύμα, του
οποίου ή έντασις είναι ανάλογος προς
την δύναμιν της θερμοκρασίας. Το ή-
λεκτρικόν αυτό ρεύμα μετράται δι' έ-
νός γαλβανόμετρου. "Η συσκευή αυτή
είναι τόσο ακριβής, ώστε είναι δυνα-
τόν να καταμετρήση την θερμότητα έ-
νός ουρανίου σώματος, το όποιον είναι
τελείως άόρατον διά γυμνού όφθαλμού.

Από τας καταμετρήσεις, που εξέτε-
λεσαν οι άνωτέρω άστρονόμοι, μαθαί-
νουμε, ότι ή υπό της Σελήνης προς την
Γην έκπεμπόμενη θερμότης είναι 100.
000 φορές μεγαλύτερη ή της όμοιας του
φωτεινότερου άστέρος. Ο βαθμός όμως
της θερμοκρασίας της Σελήνης δεν εί-
νε ο αυτός εις όλα τα σημεία της επιφα-
νείας της και θα ήτο δυνατόν να κατα-
μετρηθή ή διαφορά. Τών βαθμών της
θερμοκρασίας εις τα διάφορα μέρη της
Σελήνης, εάν συγχρόνως με την θερμό-
τητα της Σελήνης δεν έφθανον μένρι
της Γης και αι ακτίνες θερμότητος άλ-
λων άστέρων. Παρά τας δυσκολίας αυ-
τάς οι δύο 'Αμερικανοί σοφοί κατόρ-
θωσαν να καταμετρήσουν την θερμότη-
τα της Σελήνης και εδρον, ότι αυτή
κυμαίνεται εις ένα και το αυτό μέρος
μέχρι των 250 βαθμών.

Προσέτι οι σοφοί καταμετρήσαν
την θερμοκρασίαν μιάς ήλιακής κηλί-
δος και εδρον ότι ή θερμοκρασία αυ-
τής είναι μικρότερα κατά 1200 βαθ-
μούς της θερμοκρασίας της καθαράς
αυτού επιφανείας. "Η καθαρά επιφάνεια
του ήλιου έχει θερμοκρασία 5740 βαθ-
μών, άρα ή θερμοκρασία μιάς κηλίδος
άνηρχεται εις 4540 βαθμούς.

ΤΑ ΒΟΜΒΟΛΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΑΕΡΟ- ΠΛΑΝΑ

Όσον μεγαλύτερον είναι ένα αερο-
πλάνον, τόσον δυσκολωτέρα είναι ή
προσγείωσίς του. Τα νέα αγγλικά βομ-
βολά αεροπλάνα, που είναι τα μέγι-
στα τοις είδους των και έχουν βάρος
μέ δολύληρον τόν εξεπλισμόν των 7
τόνων, διά να προσγειωθούν χρειάζον-
ται έκτασιν εις ένα αεροδρόμιον 270 τε-
τραγωνικών μέτρων. Διά να περιορί-
σουν την έκτασιν αυτήν εις το ελάχισ-
τον οι 'Αγγλοι μηχανικοί εξέδρον μι-
αν βάσιν επί της οποίας προσγειούται
το αεροπλάνον και διά της βάσεως αυ-
τής περιορίζεται ή έκτασις εις 36 μόνον
τετραγωνικά μέτρα.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΥΡΕΣΙΝ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

"Ενας ζωολόγος της Ν. Υόρκης, ο
καθηγητής Βέμπε έχει άσχοληθή ειδι-
κώς διά την ζωήν των ζώων, τα όποια
ζούν εις μεγάλα θαλάσσια βάθη. Προς
τόν σκοπόν λοιπόν της καλλιτέρας έξε-

τάσεως των ζώων του βυθού κατασκευ-
ασεν μίαν καταδυομένην μεταλλικήν
σφαίραν, μέσα από την οποίαν θα ήτο
δυνατόν να μελετηθή τα ζώα και να τα
φωτογραφήση. "Η σφαίρα άποτελείται
από χυτόν χάλυβα και το παράθυρον
διά του οποίου γίνεται ή μελέτη κλεί-
νεται στεγανώς διά χονδρής ύλης. "Επί
της σφαίρας εύρίσκεται συσκευή παρο-
γωγής όξυγόνου, ή όποια παράγει όλο
λίτρον τοιούτου κατά λεπτόν. "Η σφαί-
ρα αυτή είναι δυνατόν να παραμείνη έ-
πί όκτάωρον έντός του βυθού της θά-
λάσσης.

Με την σφαίραν αυτήν κατεβύθη εις
τόν βυθόν της θαλάσσης, πλησίον της
παραλίας Βερμούδ ή καθηγητής Βέμ-
πε μετά του συντρόφου του "Ωτις Μάρ-
τον, και εις βάθος 435 μέτρων. "Η πί-
σις της θαλάσσης επί της σφαίρας έ-
νήρητο εις 3.366 τόνους.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΕ ΡΟΥΚΕΤΕΣ

Τή 1941 συμβαίνει το καταπληκτικόν
το γεγονός, δηλαδή ή άποστολή του ταχυ-
δρομίου με ρουκέτες. Τότε άνοίγει το τα-
χυδρομείο των ρουκετών εις μίαν ολανδήσαν
πολιν του κόσμου, άλλ' άς πούμε στην 'Α-
μερική, γιατί εκεί πάντοτε εκτυλίσσονται
τις εκπληκτικότερα συμβάντα. Λοιπόν εις μίαν
θυρίδα, που φέρει μίαν πινακίδα με την λέ-
ξιν «τηλεγραφία», ο Πλατίν, ο πρώτος πε-
λάτης, έρωτά :

—Παραλαμβάνετε γράμματα που πρέπει να
άποσταλούν με ρουκέτα;

—Μάλιστα, άπαντά ο υπάλληλος.

—Πού μπορώ, σας παρακαλώ, ν' αγορά-
σω ένα δελτάριο της ρουκέτας;

Ο ταχυδρομικός υπάλληλος παίρνει από
το χέρι του το πιστόλι των πληροφοριών και
πυροβολεί έξω από την θυρίδα και προς το
δεξιό.

—"Ακολουθήσατε την διεύθυνσιν του βλή-
ματος, λέγει εις τόν πελάτην και εκεί που θα
κτυπήση μπορείτε ν' αγοράσετε δελτάριο.

Ο Πλατίν τρέχει προς την σφαίραν και
στέκεται πρό της θυρίδος εις την οποίαν έ-
νεσφηνώθη. Εκεί αγοράζει ένα δελτάριο,
γράφει επάνω δυο τρεις γραμμές και την
ακριβή διεύθυνσιν του αποδέκτου. Τότε φέ-
νει ένας μηχανικός και θέτει εις λειτουργί-
αν μίαν συσκευήν. "Αμέσως κατόπιν παρο-
αμύζει το δελτάριον στη ρουκέτα. Ντούν
ντούμπουμπι! "Η ρουκέτα διασχίζει τόν ή-
έρα και εξαφανίζεται στα σύννεφα.

Ο Πλατίν θέλει να φύγη, άλλ' ο υπάλλη-
λος τόν κρατεί.

—Σας παρακαλώ, περιμένετε ένα λεπτό έ-
κώμη. "Ισως ή απάντησις να φθάση παρη-
θύς.

Ο πελάτης μένει. "Ακούεται μία βροντή-
"Εξαπολύονται σύννεφα καπνού, άνοίγεται έ-
να αλεξίπτωτον. "Η ρουκέτα έφθασε. Έχει
μέσα το ίδιον δελτάριον που έπαιστέρεται
με την σημείωσιν : «"Επιστρέφεται λόγω θ-
νάτου του παραλήπτου».

Πώς συμβαίνει αυτό; έρωτά ο Πλατίν
κατάπληκτος.

—Μπορούμε να πληροφορηθούμε άμέσως
του άπαντά ο υπάλληλος Πάρε μίαν κάρταν
και γράψετε την ερώτησιν σας.

Ο Πλατίν την γράφει και ο μηχανικός
την τοποθετεί εις την ρουκέταν. Ντούντομπ-
μπου! "Η ρουκέτα εξαφηνόζιεται στην
άέρα. Μετά ένα λεπτό ο οφθαλμός βροντά και
με την ρουκέταν υπ' αριθ. 31 φθάνει ή α-
πάντησις :

«Το δελτάριον έπεστράφη λόγω θανάτου
του παραλήπτου. Πώς συνέβη αυτό; "Η ρου-
κέτα, που έφερε το δελτάριόν σας έπέπεσε
τόν παραλήπτην ακριβώς στο κεφάλι και τόν
έσκότωσε».

—!!!!

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΛΟΛΟΤΤΑΝ

Η νέα έσοδεία.—Μερικαί νέαι προτάσεις γάμου.—Ο 19ετής νεαρός, που βιάζεται να παντρευθῇ.—Ένας έξ 'Αγοστο-
λου, που ζητάει ένα δισεκατομμύριο —Και άλλος, που ζητάει τα έξοδα της έπιστολής. Και μερικές μετρίοφρονες
άπαντήσεις.

Συνεχίζομεν και σήμερον την δημο-
σίευσιν των προς Λολότταν έπιστολών.

Το ταχυδρομείον διεκπεραιώνει κα-
θημερινώς έκκατοντάδας φακέλλων έκ
πάσης γωνίας της 'Ελλάδος, προοριζο-
μένων διά την εύτυχῃ κληρονομίαν. Εί-
ναι αμφίβολον εάν τόσας έπιστολάς
λαμβάνουν οι κινηματογραφικοί άστέ-
ρες εις το Χόλλυγουντ, διά την άλληλο-
γραφίαν των οποίων πολλά θρυλλοῦν-
ται και λέγονται. "Επί τέλους αυτές
δεν έχουν πάσει και καμμίαν κληρονο-
μίαν. Εάν τούς έλθῃ καμμία τέτοια εὐ-
χάριστη έκπληξις, τότε ίσως μπορέσουν
να συνανωνισθόν τόν ίδιον μας άστέ-
ρα της σκηνῆς.

Εις όλους όσοι γράφουν εις την κυ-
ρίαν Λολότταν "Ιωαννίδου, έχομεν να
δώσωμεν δύο συστάσεις. Πρώτον να μη
λησμονεύν να βάζουν γραμματόσημα
στον φάκελλον, διότι εις αυτήν την πε-
ρίπτωσιν αι έπιστολαί επιστρέφονται
εις το ταχυδρομείον και δεύτερον να
μη βιάζονται, διότι, όπως και εις το
προσνούμενον φύλλον μας ελέγχαμεν, ή
κληρονομία δεν έλήθη ακόμη και ή
σω ή λήψις της καθυστέρηση όλγων
χρονών διάστημα, μέχρις ότου δηλα-
δή έκτελεσθόν ώρισμένα διατυπώ-
σει.

Προς το παρόν ή κυρία Λολόττα "Ιω-
αννίδου, στέλλει προς όσους και όσες
της γράφουν τας έκφράσεις της συμ-
παθείας της, έφόσον, μέχρι στιγμῆς δεν
έχει να στείλῃ τίποτε άλλο, έπιφυλασ-
σομένη γι' αυτό άργότερα.

Και τώρα εις το προκείμενον:

ΕΠΙ

"Ιδού έν πρώτοις μία ειλκρινῆς πρό-
ταξις γάμου, σύντομος και άρκετα λα-
κυνική.

Δις Λολόττα,

"Επληροφρήθη από το περιοδικόν «Τικ-
Τακ» ότι κληρονομήσατε 187 εκατομμύρια
δραχμές. "Επειδή άπεφάσισα να παντρευθῶ,
ως νέος που είμαι, άγων ηλικίαν 19 ετών,
παρακαλώ συγχωρήσατέ με να σας έρωτή-
σω τί ηλικίαν έχετε, δεδομένου ότι, σύμφω-
να με την ηλικίαν μου θέλω να είμαι και ή
γυναίκα μου. Γι' αυτό γράψτε μου πόσον
έτών εσθε και αν εσθε μέχρις 25 (κι' αυτό
νά τα εκατομμύρια), έχει καλός, άλλως πα-
ραιτούμαι της αποφάσεώς μου, διότι θα σας
άνηκε εις νεαρός !!! (ένενηνκοντούτης).

Θα περιμένω, άξιολάτρευτος δεσποίνε, ά
πάντησιν σας μέσω «Τικ-Τακ», ή στην κά-
τωθι διεύθυνσιν : Κ. Ι., Δράμαν.

Υ. Γ.—Λησμόνησα να γράψω, δεσποι-
νίς, ότι είμαι ώραίος, εύροστος, συγκεν-
τρώνον όλα τα χαρίσματα δι' ένα άνδρα !
Ευχαίρια, δεσποίνις, όναζιόν !...

Με ύπόληψιν

Ο κατά πάσαν πιθανότητα σύζυγός σας
Κ. Ι.

Δράμα, 2 "Ιουνίου 1931.

Απάντησις εις την έπιστολήν: ή η-
λικία της γυναίκας, είναι ένα μυστικόν
που δεν επιτρέπεται να γίνεται γνω-
στόν. Κάθε γυναίκα, λένε οι Γάλλοι, εί-
ναι τόσο όσο φαίνεται. Το ίδιο λογύει
και εις την ποροδισαν περίπτωσιν. Και
μία σύστασις εις τόν έπιστολογράφον:
να μη σπείση να παντρευθῇ από τώρα,
γιατί μπορεί να τόν μαλώση ή μαμά
του.

ΕΠΙ

"Ορίστε τί γράφει και ένας... όλιγοχ-
ρής:

"Αγοστόλιον, τῇ 1ῃ "Ιουνίου 1931.

"Αγαπητή μου Κα Λολόττα,
Από τινον ήμερών, που έμαθα πως έγι-
νες κληρονόμος 187 εκατομμυρίων, σας συ-
νεπάθησα και θα σας έρωτευόμην αν ή κλη-

ρονομία σας ύπερτερουσε του ένός δισεκα-
τομμυρίου. Σας ίκετεύω όπως προσπαθήσετε
και γίνητε κάτοχος του ένός και άνω δισε-
κατομμυρίου, διά να σας έρωτευθῶ. Θα ά-
νυπομονά μέχρις ότου μάθω την κληρονο-
μίαν του άνω ποσού. Εάν άποκτήσετε το
ποσόν που σας γράφω και δεν θελήσετε να
με έρωτευθῆτε, θα σας παρακαλέσω όπως
μοι άποστείλῃτε τα έξοδα της έπιστολής
μου, ήτοι χαρτοφάκελλον λεπτά 60, γραμμα-
τόσημα 1.50. Σύνολον 2.10. Με τας σνέψεις
προς σας (δηλαδή προς το χρήμα σας).

Σ. Β.

Η Λολόττα επάνω στη μοτοσυκλέτα της, στο Χαλάνδρι

Ο άνωτέρω παρακαλείται να έλθῃ
εις τας 'Αθήνας να εισπράξῃ το ποσόν,
που ζητά, διότι μπορεί να παραπέση εις
το ταχυδρομείον. "Όσον άφορά το δισε-
κατομμύριον, ή κυρία Λολόττα ύπόσχε-
ται, ότι θα κάμῃ το πᾶν για να τόν
εύχαριστήσῃ και... να μείνῃ ήσυχος.

Να και άλλῃ πρότασις γάμου ή τοι-
λῶχαιον οικονομικῆς ένισχύσεως. Ο
άποστολεύς όμως έκαμε το θανάσιμον
σφάλμα να έκφράσῃ τὴν... λύπην του,
διά τόν θάνατον του θείου σου, τῆς κυρίας
Λολόττας και διά τοῦτο αμυβόλλο-
μεν εάν ή αίτησις του ληφθῇ υπ' ό-
ψει:

Τρίκαλα, 4 "Ιουνίου 1931.

Κυρία Λολόττα,
Χαίρε. Πρώτον έρωτά διά την καλήν σας
ύγειαν καθώς και έχω γιανίαι. Διά της πα-
ρούσης έπιστολής μου έχομαι να σας διε-
ρμηνεύσω τα εύγενή αίσθημά μου και συγ-
χρόνως να σας συλλυπηθῶ διά τόν άδόκητον
θάνατον του θείου σας έν "Ινδίας και να
σας ζητήσω την γείρα διά γάμου κοινα-
νίαν. Είμαι 34 ετών, έχω μεγάλα γνώσεις
έμπορικῆς και βιομηχανικῆς, είμαι διανο-
σόμενος και κοινωνιολόγος. "Αρνούμαι εις
τάς έδωμάς, φιλόδιβλος και φιλόπονος.
Συνδυάζω την εργασίαν προς την διασκέδ-
σιν. Δεν άρέσκονται εις την χαρτοπαίξαν
και το κάπνισμα. Αυτά τα δύο κατά λείπουν
από μέ. Πρὸ όλίγων χρονικῶν διαστήμα-
τος είδα την φωτογραφίαν σας εις το περιοδι-
κόν «Τικ-Τακ» και μου έπροκάλεσε την συμ-
πάθειαν. Έγω πολλές προτάσεις συνου-
σίαν, άλλα δεν ένέδωκα άκόμη, λόγω της
οικονομικῆς κρίσεως. Είμαι έν καλῆς οικο-
γενείας, άλλα λόγω της έπλ έξαιτίας παρα-
μονῆς μου εις τας τάξεις του στρατού, κα-

τεστράφην οικονομικῶς, και ως έν τούτου,
δέν με έκτιμούν ούτε με ένισχύουν οίκο-
νικῶς. Θα ήτο εύχης έργον αν με ένισχύ-
σετε οικονομικῶς, ώστε να μου δοθῇ ή εὐ-
καιρία όπως άναχωρήσω έν Πύργου προς
εύρεσιν καλύτερας τύχης και ο Θεός θα ελ-
ναι πάντοτε μαζί σου, διά το μέγα καλόν
και την εύγενή χειρονομίαν και άπόφασιν,
όπου θα κάμετε. Σας εύχαιμι όλοψύχως να
άγιάσουν το πνεύμα και τα όστά του άπα-
νώσαντος θείου σας και σας εύχαριστώ έν
των προτέρων και θα είμαι εύγνώμων έφ' ό-
ρου ζωῆς. "Ο,τι έχετε την εύχαρίστησιν,

Μεθ' ύπολήψεως

Γεώργιος Α. Ν.

ΕΠΙ

Να και ένας, που ζητά τρία πράγ-
ματα:

"Αθήνα, τῇ 7ῃ "Ιουνίου 1931.

"Αγαπητή Λολόττα,

Πρώτα - πρώτα δέν σου κρύβω ότι τόν
έρωτά μου για σένα τόν ένέπνευσεν ή ά-
προσδόκητος εύτυχία σου, διά της μετ' ου
πολύ άποκτήσεως της πολυταλάτου έξ "Ιν-
διαν κληρονομίας του θείου σου. Βλέπεις,
λοιπόν, ότι διαφέρω κατά πολύ από τους συ-
νήθεις έπιστολογράφους σου, και σας όμιλώ
με την πιο ζωντανή ειλκρινείαν των αλ-
σθημάτων μου. Δεν έχω την κουταμάραν να
σου κάνω πρότασιν... γάμου, γιατί έξω
των χαρακτήρα σου. Τα μόνα που ζητώ είνε
1ον) Ένα μικρόν βοήθημα, 2ον) μίαν φωτο-
γραφίαν σου με την ίδιόχειρον άπογραφῇ
σου και 3ον) Ένα είσιτήριο δι' ένα οίον-
δήποτε θέατρον. "Απαντα τα άνωθέντα έντός
της έβδομάδος έσπεκίσεως εις έπιστολήν
σου. "Ελπίζω να στέρεστε εις τας ως άνω
επιθυμίας μου και να μη πικράνετε ένα σῶν
χρονον αισθηματίαν, που έχει την ειλκρινεί-
αν να σας ζητά λογικά πράγματα.

Με την πιο θερμή συμπάθεια

Γ. Ι.

"Αλλά φθάνουν διά σήμερα αυτές ή
έκδηλώσεις έρωτος, συμπαθείας και...
άπενταρίας. Στο έόμενο φύλλον συνε-
χίζομε το άτελείωτον άνάγνωσμα της
Λολόττας.

ΟΙ ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ο Άνατολ Φράνς διά την ψύειν της γής.—Ο Γάλλος ζωγράφος, πού έκοψε κάθε δεσμόν με τόν πολιτισμένον κόσμον.—Σοφοί, πού ζούν έρημικην ζωήν.

Ένα άρκετά μεγάλο μέρος της συγχρόνου φιλολογίας, φαίνεται να είνε σαν μια κατηγορία για την πρόοδο του πολιτισμού μας, πού γρήγορα ή άργά θα δδηγήση την ανθρωπότητα εις την καταστροφήν. Δυστυχώς, οι πεσισμισταί αυτοί προφήται, πολύ σπανίως έχουν τόν θάρρος ν' αποδείξουν την αλήθειαν των ισχυρισμών των. Πολύ περισσότερον φαίνονται να έκτιμούν τά προτερήματα της εποχής μας, παρά τας κατηγορίας, πού συσσωρεύουν εις τά βιβλία των. Με μεγάλην ειρωνίαν ο Άνατολ Φράνς περιγράφει μίαν εικόνα εκ της επερχομένης γενικής ψύξεως της γής, την οποίαν αυτός έφαντάσθη τυλιγμένος εις ένα θερμό έπαινοφόρι και την έγραψε εις την ζεστασίαν του γραφείου του. Κατά την εικόνα αυτήν, οι άνθρωποι, πού θα ζούν τότε, μεταίως θα άναζητούν προφύλαξιν και προστασίαν από τόν φρικώδες κρύο πού θα έπικρατή. Άλλά κάποτε—κάποτε εύρισκονται μερικοί άνθρωποι, οι όποιοι άποφεύγουν τόν πολιτισμόν και πηγαινούν να κρυφθούν σ' έρημα μέρη, χωρίς να ένδειξέφωρται για τους συνανθρώπους των.

Ένα παράδειγμα από τούς ανθρώπους αυτούς είνε ο Γάλλος ζωγράφος Γκωγκέν, ο όποιος εις την κορυφήν του σταδίου του απέκοψε κάθε δεσμόν με τόν πολιτισμένον κόσμον και έγκατεστάθη εις τας νήσους του Ειρηνικού Όκεανού, όπου και άπέθανε. Την ζωήν του περιέγραψεν ο Άγγλος συγγραφέυς Σομερόετ Μάουγκαμ εις ένα από τά καλύτερα διηγήματά του.

Επίσης κάποτε μία εξερευνητική αποστολή από Ευρωπαϊούς διέσχισε την έρημον Καλαχάρι, ότε εις ένα κοιλωμα της έρήμου διέκριναν μερικούς μαύρους να φυλάττουν αγελάδια. Έπλησίασαν χαρούμενοι τούς μαύρους, γιατί τέλος εύρισκαν ανθρώπους να έρωτήσουν για τόν δρόμον τους, αλλά ήσθάνθησαν μεγάλην κατάπληξιν όταν ειδαν έναν Εδρωπαίο να βραϊνή έξω από μίαν πρωτόγονον καλύβην, ντυμένην με την μόδαν του τέλους του 19ου αιώνος, για να τούς χαϊρετήση. Είχε μακρυά γκριζά μαλλιά, πού έπεφταν επάνω σ' ένα ψηλό λινό κολλάρο και μία γραβάττα με μεγάλο κόμπο συνεπλήρωνε την εικόνα. Όμιλούσε τέσσαρας γλώσσας και ειπεν εις τά μέλη της αποστολής ότι τούς ήτο αδύνατον να φθάσουν πρό της δύσεως του ήλιου εις μέρος κατοικημένον και ότι ήτο καλύτερον να έμειναν εκεί. Έστησαν άμέσως την σκηνήν των και έπέερασαν την βραδυά των στη συντροφιά του γέροντος εκείνου. Ήταν Ιατρος από μίαν μεγάλην πόλιν της κεντρικής Εδρώπης και είχεν έγκατασταθή εις την έρημον διότι είχεν άδιδάσει τούς συνανθρώπους του διά την δίψαν, πού είχον του χρήματος και την χωρίς Ιδανικά ζωήν των. Έζη έκεί με τούς άγρίους και έτρέφετο με τό γάλα των αγελάδων του, ήσυχολεϊτο δε εις την μελέτην έπιστημονικών βιβλίων.

Επίσης εις τούς κατασκόκτας της Βικτωρίας ζή ένας σφοδρός βακτηριολόγος, ο καθηγητής Έοικσον και κατοικεί εις ένα σπήλιον, πού φυλάσσεται από μίαν άνοδενάδα σκύλων, πού διοιάζουν πούς λέοντας. Ήταν καθηγητής εις ένα Πα-

νεπιστήμιον, ότε δε άνεκοίνωσεν εις τόν συλλογον των καθηγητών μίαν σπουδαίαν του ανακάλυψιν, εκείνοι τόν κατέστησαν καταγέλαστον και ήρνήθησαν να τού άναγνωρίσουν την παραμικράν άξιαν. Ή παραγνώρισιν αυτή τόν ήνάγκα-σε να εξαφανισθή εις την Άφρικήν, όπου έζη με την συντροφίαν των σκύλων του.

Ένας άλλος επίσης, πού ζή κρυμμένος μέσα στο κέντρον μιάς ζούγκλας της Άφρικής, ήναγκάσθη να καταφύγῃ· εκεί για να άποφύγῃ την καταδίωξιν της άστυνομίας. Ήταν άξιοματικός ένός άγγλικού συντάγματος και μεθυσμένος τό έσπέρας μιάς έορτής εις την λέσχην, έ λογομάχησε με ένα συνάδελφόν του με τόν όποιον και συνεπλάκη. Έρριψε κάτω τόν αντίπαλόν του, ο όποιος κατά την πτώσιν του έκτύπησε τό κεφάλι του εις την γωνίαν μιάς τραπέζης και έμεινε παραχρήμα νεκρός. Για να μη συλληφθή ήναγκάσθη να διαπετεύσῃ και να καταφύγῃ εις την Άφρικήν και άν και τό έγκλημα του παρεγράφη πρό πολλού, προτιγεί να μένῃ εκεί και άποφεύγει τόν πολιτισμένον κόσμον.

Εις πολλά μέρη της Άφρικής ζούν λευκοί Εδρωπαίοι και κάνουν την ζωήν των Ιθαγενών, και αυτοί είνε ή πτωχοί εργάται πού έγκατεστάθησαν εκεί διότι δεν εύρισκαν έργοσίαν εις την πατρίδα των, ή είνε άπόγονοι λευκών, πού έγεννήθησαν και έντεφάρησαν εκεί και προτιμούν την ζωήν των Ιθαγενών από την ζωήν του πολιτισμένου κόσμου.

ΟΡΑΣ ΝΕΥΤΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΜΑΙΡΗ, ΔΙΨΩ !

Μαίρη διψώ ! δός μου να πιώ, δός μου να πιώ πολύ, άπόψε λάμνουν στα νερά παθητικά τ' άστέρια, κι' οι καθοί μου χοροπηδούν άπ' ήδονή τρελλή, σαν τά πουλιά πού παίζουν στα πάγκα ταίρια - ταίρια...

Μαίρη, διψώ ! δός μου να πιώ—τά χείλη σου πώς τ' άγαπώ ! και πώς μου φαίνεται ή βραδυά κοντά σου πανωραία. Χαθάνεις, λές, πώς άντηχούν σ' ένα παθιαρικό σκοπό, κι' ή ώρες πεθαίνουν σε φώς πρωτόχαρα, μοιραία !...

Μαίρη διψώ ! δός μου να πιώ άπ' το χορμιά σου την πηγή, δροσοικιλία δυνατά, πιστά δνειρεμένα, κι' ο θάνατος πού φαίνεται τόσο σκληρός πάνω στη γή, θάναι σαν Ιωνικός ήδονής, σαν χάδι άβρό σ' ένα.

Μαίρη διψώ ! δός μου να πιώ, δός μου να πιώ πολύ, μέσ' σ'ών οικιών σου τη δροσιά, με πόθο φωνισμένο ν' άκούω νά πλάκω νά βονγγέ σαν κίμα, σαν πλάκω βιολί, κι' άπ' ήδονή να πλάνωμαι, να λυώνω να πλάνωμαι !...

ΚΩΣΤΑΣ ΣΤ. ΚΟΦΙΝΙΩΤΗΣ

ΠΑΡΑΤΕΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Έως ποίαν ήλικίαν μεγαλώνει τό σώμα μας ! Ένας φυσιολόγος εις την ύπομονήν να κάμῃ επί έτη μελέτη για τό ζήτημα αυτό και Ιδού τά συμπεράσματα εις τά όποια κατέληξε :

—Τό σώμα μας λοιπόν αέξάνει : Κατά τό πρώτον έτος κατά 15 πόντους, το δεύτερο 10, τό τρίτον 7, τό τέταρτον 6 πόντους, τό πέμπτο 6, τό έκαστον 6, τό έκαστον πέμπτον 5.

—Από τό 18ον έως τό 20όν έτος μεγαλώνει κατά 8 πόντους τό έτος κατά μέσον όρον.

—Από τά 20 έως τά 25 κατά 1,2 πόντους και από 25—30 κατά 8 χιλιοστ.

—Από τά 30—40 τό ύψος του σώματος μένει στάσιμον κι' έπειτα άρχίζει να έλαττωταί κατά την έξής αναλογία :

Από τό 40όν έως τό 50όν κατά 10 χιλιοστ., από 50—60 35, από 60—70 16, από 70—80 10.

Τό κολλάρο για πρώτη φορά έπνευήθη και έφορέθηκε τό έτος 1819 από μιά Άμερικανίδα.

—Εις την χώραν άκριβώς, όταν έφορέθηκε πρώτην φοράν ο Ιατρος Σένκι, άρχισε σταυροφόριαν έναντιον του ζυγού αυτού, ο όποιος κατηγορείτο ως άντιαισθητικός, άλλ' αλλιώς κυρίως ως πιβλαβής εις την ύγείαν.

—Εις την βόρειον Άμερικην οι όπιοδοί της έκστρατείας αυτής άνέγκριστα περίπου εις τριάμισι εκατομμύρια.

—Όστε υπάρχει κάποια έλπίς να γλυτώσουμε από ένα έξοδο.

—Ένα περίεργον δράμα ζηλοτυπίας έλαβε χώραν τελευταίως εις μίαν μικράν γερμανικήν πόλιν.

—Ένας 20ετής νέος, έφώνευσεν την έρωμένην του, μίαν ώραίαν γερμανίδα χωρική, ή όποια ήτο νυμφευμένη, επιδίδων έμφορην να ήσπερῃ να την βλέπῃ... εις την άγκάλην του αυλόγυα της !

—Κατόπιν, ο δρόστης ητόκτόνησε.

—Τό γεγονός κατεσκευήθηκε την κοινίαν της μικρής γερμανικής πόλεως.

—Παρόμοια δράματα ζηλοτυπίας είναι άρκετά σπάνια.

—Αι κλοπαί των αυτοκινήτων είναι έπιδημική εις την Εδρώπην.

—Έχουν οργανωθεί πολυμελείς συμμορίες, αι όποια άσχολούνται αποκλειστικώς και μόνον εις την κλοπήν αυτοκινήτων, τά όποια εύρίσκονται έντεθειμένα εις εις τας δόδους των διαφόρων πόλεων.

—Μετά την άπαγωγήν τούς άλλών το χρώμα, έσφέρουν και μερικάς τροποποιήσεις και έτσι τά κλεπόμενα αυτοκίνητα γίνονται άγνωρίστα και πωλούνται εύκολα.

—Και οι Ιδιοκτήται αυτοκινήτων δεν έχουν άκόμη έπινοήσει άποτελεσματικά μέτρα άμύνης.

ΑΥΓΑ ΜΕ... ΛΙΡΕΣ

Κάποιος ταχυδακτυλουργός εφάρσατο εις τας Πάτρας και έδιδε παραστάσεις. Μίαν φοράν έπήγε εις ένα αλώνιασιον διά να αγοράσῃ λίγα αυγά. Άφού ήρώτησε διά την τιμήν των ήχησε να διαλέγῃ. Ο αλώνιας ήλθεν όμως, πονηρός καθώς ήτο, του λέγει ότι τά διαλεχτά αυγά έχουν 50 λεπτά περισσότερο. Ο ταχυδακτυλουργός στο άκουσμα της ύπερτιμώσεως αυτής έγαμώγλασε και έδωκεν να τά πληρώσῃ άκριβώτερα. Τέλος, όταν έ διάλεξε 10 αυγά και τά έπλήρωσε, λέγει στον αλώνια γιά να τόν έ-δικηθῃ :

—Έσεις γιατί τά έδίλεξες ; Νά, κότε, έ-δωκες δυό αυγά άπό τά άσπια έ-δωκες δυό λίρες !

Ο έμπληκτος αλώνιας υβρίσκει έρπονέ πελάτη του πῶς τά αυγά και άκουσε να πῶσάτην ένα—ένα για να εύρη... λίρες ! !

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μία γυναίκα πέσασε. Τά μάτια μου, στην αρχή, δεν την είδαν. Φάνηκε, σαν μία κηλίδα του ήλιου, στον ήλιο, σαν σκοτεινό φώς, πού ήθελε να διακόψῃ τή λάμψη του άπειρου φωτός.

Ένψ περπατούσε στο κατάστρωμα, ή σκιά της έκλεινε πάνω μου, σχεδόν μ' έτύλιξε, σαν να με είχε άγγιξει το σώμα της ίδιας γυναίκας.

Άλλά ήταν μόνον ή σκιά της, ένα σκοτεινό σχήμα πού σκεπαζε ένα μέρος του καταστρώματος, γινόταν λεπτότερο και προχωρούσε στους διαδρόμους της πλώρας.

Ξάφνου όμως, καθώς ήμουν άκουη μεθυμένος από τό φώς του ήλιου, νόμισα πως ή σκιά αυτή είχε ένα πρόσωπο, και τό πρόσωπο μιά φυσιολογία ραβδαία χαραγμένη στον ύπνο της μνήμης μου, και ή φυσιολογία αυτή ένα στομα νερό και ρόδινο, ένα σώμα, πού σε άλλες στιγμές, δεν έβρω πού, δεν έβρω ποτε, μου είχε φερέ λωή.

Σκηώθηκα, με μία αίφνιδια σκέψη, με μία αδόκητη κίνηση. Συμψήθηκα τί είχα γράψει κάποτε.

Έσαν ή φωνή του πονηρού Μπέν Κελίν, πού στην αγορά των σκλάβων, στη Μέκκα, για να πληρώσῃ στον πλούσιο βεδουίνο πού είχεν έρσει για ν' αγοράσῃ μια ερωμένη, σηκώθηκε στην άκρη των ποδιών και προσπαθούσε να κρεμαστή από τό χέρι του γίγαντα. Φορούσε σκουλαρικία και όσο φαίνονταν άπτό τό κεφάλι του, ήταν καλά ευρισμένο. Όταν γελούσε τά μάτια του ρυτίδιωναν στις γωνίες, κι' αυτό έδινε στη φυσιολογία του μιά έκφραση μογγόλου, πού γινόταν πιδ έν τον άνω τό μικρά περμένα μουστάκια του.

Άφού πούλησε την σκλάβια Ζερ στον πλούσιο βεδουίνο, ο πονηρός Μπέν Κελίν προσπαθούσε τώρα να ευχαριστήσῃ έναν έμπορο από τή Βηρυτό, πού είχε ρίξει τό ρεμπα στην πιδ όμορφη και άκριβότερη γυναίκα του σεραγιού.

—Σήκω, Σάρα, της είπε ο Μπέν Κελίν.

»Εκείνη δεν κινήθηκε και δεν άπάντησε. Μόνον τό βλέμμα της έγινε βλοσυρό.

—Έλα, ρα, ξαναέει ο Μπέν Κελίν με την άπαλή φωνή του. Ίσως να ξεμέρωσε και λί μέρα για σένα. Έλα, σήκω. Ο ευγενής αυτός Σύριος θαμνάει τή βελουδένια έπι-δεσμίδα σου.

Ο Μπέν Κελίν την έπλησίασε άποφασιστικά και μόνο τότε ή σκλάβια σηκώθηκε με άργες κινήσεις. Ο σύντροφός μου Σουλεϊμάν μου μετέφραζε τά λόγια του έμπορου, πού έλεγε :

—Γιατί, Σάρα, κυρτώνεις έτσι τούς ώμους ; Γιατί προσποιείσαι ότι έχεις ένα πιδ άσπασμένο ; Ξίμισσε, Σάρα. Του κάκου προσπαθείς να κρύψης της ύπεροχες γραμμές του κορμού σου.

Είχε δίχνο ο Μπέν Κελίν. Δεν είχα Ιδῇ ποτέ όραότερο πλάσμα. Είχε δυό μεγάλα πρσίνα μάτια, σαν σμαράγδινα άστρα, με μακρυά και μαύρα φρύδια. Στο βάθος όμως των ματιών έκείνων έλαμπε ένα παράξενο μίος, ένα αίσθημα άκατανίκητης άναστασίας έναντιον όλων των πραγμάτων πού βρισκόνταν γύρω της.

—Είπε μία Έδραία όρρανή, έξήγησε τότε

« ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ »

GUIDO DA VERONA

ο Μπέν Κελίν. Την αγοράσα εδώ και λίγες μέρες στην Αίγυπτο και την πλήρωσα άκριβώς άκριβώς.

—Πόσο έχει τώρα ; ρώτησε ο έμπορος από την Βηρυτό.

—Εφτακόσες πενήντα λίρες τουρκικές. Ούτε μία λιγότερη.

—Είσαι τρελλός ! φώναξε ο Σύριος.

—Τά σμαράγδινα τών ματιών της, είπεν ο έμπορος, στοιχίζουν άκριβώς. Όποιος όμως τ' αγοράσῃ διπλασιάζει τά χρήματα πού δίνει.

Έπειτα έπρόσθεσε :

—Τώρα έγινε δεκτή στον Ιερό νόμο του Κορανίου. Τό νέο όνομά της είναι, Αισά, αυτή όμως προτιμάει τό παλιό Σάρα. Τί είναι, τέλος πάντων, εφτακόσες πενήντα τουρκικές λίρες ; Μόνον τά μαλλιά της αξίζουν τόσο.

Ο έμπορος της Βηρυτού έκούνησε τό κεφάλι και ο Μπέν Κελίν προσέφεθηκε να του δείξῃ άλλες γυναίκες, πιδ φτηνές.

Τότε ή λαμπρότατη Σάρα ανήχτηκε όλό-

Η ξένη με τή γκριζά τουαλέττα βηματίζει άργά.

κλήρη, με μία ανατριχίλα Ικανοποιημένης σκληρότητας, κι' ένα ερωτικό χαμόγελο έσκήψε κάτω άπ' τά βλέφαρά της. Όπισθοχώρησε άργά εις τό ψαθί της κι' έγονάτισε, σπειράθηκε, στάθηκε σαν άστὸ μ' άόρηση, για να ύπερασπισθῇ από κανένα νέο κίνδυνο. Δεν έδλεπα πια της άλλης γυναίκας, αλλά μόνον αυτή, την όμορφη με τά σμαράγδινα μάτια, πού κλειούσε στην όρημική της ψυχή ένα αλώνιο μίος, σαν την δυστυχία και την ύπερφάνεια της φυλής της...

Ξάφνου λοιπόν, στην έκτυφλωτική λάμψη του ήλιου, μου φάνηκε πως ήταν αυτή ή Σάρα με τά σμαράγδινα μάτια, έκείνη πού ρού έδωσε κάτω άπ' τόν ύδραν της Μέκκας την Ξναστήρη παρθενία της, τό λουλούδι του φλογισμένου στοματός της, κι' έπειτα εξαφανίστηκε...

Την έχασα στη Σαλονίκη, κατά τρέπον άρ-

κετά μυστηριώδη. Άφης άπάνω σ' ένα τραπέζι του δωματίου μας τό χειρομπαρένιο κομπολόι της και δίπλα ένα σφραγισμένο γράμμα πού έλεγε :

«Σίντε, μη με άναζητήσης. Στο άριστερό σουντάρι της ντουλάπας, άνάμεσα στα έσώρησά σου, θα βρῃς 685 τουρκικές λίρες : είναι ή τιμή πού πλήρωσε για να με αγοράσῃς. Δεν μπορώ να σου επιστρέψω τά δακτυλίδια σου, γιατί τά πούλησα σ' ένα Σύριον, πάνω στον «Πρίγκιπα Μπουντινί». Για τό χειρομπαρένιο κομπολόι μούδινε μία τιμή γελοία, γι' αυτό τό άφηνω σε σένα. Έλειπαν όμως πολλές τουρκικές λίρες για να συμπληρωθῇ τό ποσόν πού έδωσες του Μπέν Κελίν, και αυτές προτίμησα να της όφειλω στον πρίγκιπα Τατινιό, όχι βέβαια για τίποτε. Θέλω να είσαστε ο μόνος άνδρας πού με άπόκτησε από πρώτα. Σας ύπόσχομαι να κρατήσω για πάντα, σαν σημείο σκλητιάς, τή χρυσή σας άλυσίδα στο πόδι. Δεν ξεύρω ποτε, αλλά κάποτε θα σας γράψω. Άφῃστε πάντα την διεύθυνσί σας στο Παρίσι, στο «Ερώπαϊκό Έξπρές». Χαίρε, Σέντι. Κι' έγώ, όπως και σείς, θα προσπαθήσω να διασχίσω όλους τούς δρόμους. Σας παρακαλώ να δώσετε μιά έλεησούνη στον καλό Ραββίν και να του ζητήσετε συγγνώμην εκ μέρους μου, γιατί πηγάμισα τό όνομά μου είναι

Σάρα». Σε μία στιγμή όλες αυτές ή θύμισες, πού δεν είχαν ταφή, αλλά ναρκωθή μονάχα στο πνεύμα μου, παρουσιάστηκαν πάλι στο μυαλό μου με μία λάμψη πραγματικότητας, πού δεν ήταν σχεδόν πιστευτή, ένψ τά θαμνωμένα μάτια μου άπ' τόν ήλιο ξανάδλεπαν την παράξενη γυναίκα στο παζάρι του Μπέν Κελίν και την ξένη πού φορούσε μιά κομψότατη γκριζά τουαλέττα, πού μάγγιζε ξάφνου με τή σκιά της στο κατάστρωμα του βαποριού.

Είμαστε λίγοι στο άπάνω κατάστρωμα, κάτω από τόν άμείλιχο ήλιο. Η ξένη με την γκριζά τουαλέττα, με τόν λαμπό τυλιγμένο σ' έναν πέπλο χρώματος καπνού, έσημαίεν άργά, στα πενήντα μέτρα πού έμειναν έλεύθερα, τά μικρά της παπούτσιά από λεπτό δέρμα άντιλόπης, όπως τά γάντια, έστήριζαν μιά κνήμη μοναδική.

Επροχώρησα κι' έγώ λίγα βήματα, προσπαθώντας τα μάτια από τόν ήλιο.

Η γυναίκα μ' έκύταξε κι' έσταμάτησε. Τά μαγνητικά πρσίνα μάτια της, όμοια με δύο σμαράγδινα άστρα, έγιναν έξαιρετικά με γάλα κι' έμειναν για μιά στιγμή άκίνητα.

—Είσθε σείς, Σάρα ;...

—Εγώ είμαι, Σέντι....

Μακριά, χαμένη, στη φλόγα του μεσημεριού, ή Ξηρα στον όρίζοντα, έσημαίενε τά όρια του άπειρου.

—Με άναγνωρίζετε λοιπόν, Σάρα ;

—Πώς μπορούσα να μη σας άναγνωρίσω, Σέντι ;

—Πέρασαν τόσα χρόνια... Πόσα ;

—Περισσότερα από τέσσερα.

—Και πού πηγαίνετε τώρα, μ' αυτό τό πλοίο ;

—Επιστρέφω στην Άνατολή, Σέντι. Θα μείνω μερικές ημέρες στο Κάιρο, μετά θα πάω στη Σμύρνη κι' άπ' εκεί στον Κακάσο.

—Τότε θ' άλλαξετε πλοίο αύριο, στην Ταγγέρη.

—Νάί, αύριο, στην Ταγγέρη, Σέντι.

Στεκόταν όρθή, χλωμή, και ή μακριά της σκιά ένώνετο με τή δική μου στο κατάστρωμα. Τά πρσίνα μάτια της, πιδ πρσίνα από την άπεραντισμένη της θάλασσας, πιδ λαμπερά από τόν κύκλο του άπειρου, μ' έκύταζαν άκίνητα, μ' ένα είδος σκληρής γλυκύτητας, έρωτευμένης και μαγευτικής σιγής. Ο έσ-στος άέρας άνέμιζε τόν πέπλο της, έτύλιγε

το φόρεμά της γύρω στο κορμί της, που έμοιαζε με αρχαίον ελληνικόν άμφορέα.

—Και από πού έρχόσαστε τώρα, Σάρα ;
—Έκαμε μία σύντομη κίνηση για να δείξη μακριά, σαν να ήθελε να πη : «Απ' όλο τον κόσμο». Μετά είπε :

—Έρχομαι από το Παρίσι και τη Μαδρίτη. Έμεινα μερικώς ήμέρες στο θανμάσιο ξενοδοχείο της Βασιλίσσης Μαρίας Χριστίνας, στο Αλγκεσύρας. Ίσως το ξέρετε και σεις, Σέντι ;

—Ναι, πολύ καλό. Είναι όμως πολλά χρόνια που δεν σάς βρίσκω.

—Και σεις που πηγαίνετε, Σέντι ;

—Επήγαινα στην Καζαμπλάνκα, για να προχωρήσω στο έσωτερικό. Τώρα όμως άλλαξα σκέψη : θα μείνω στην Ταγγέρη.

—Για πολύν καιρό, Σέντι ;

—Ναι, για πολύν καιρό.

—Είμαι πολύ ευχαριστημένη που σε βρήκα, Σέντι.

—Θα ήθελα να φιλήσω το χέρι σου, Σάρα.

—Το χέρι μου, Σέντι ; Θέλεις, αλήθεια, να φιλήσεις το χέρι μιάς σκλάβας ;... Πάρτο, Σέντι.

Το χέρι της, χωρίς γάντι, μακρύ και λεπτό, λίγο μελαχροινό, μούδωσε την αίσθησή του θερμού σώματός της, που ήξερε να σφίγγεται σαν θηλεία στον έραστή.

Θυμήθηκα τα λόγια που μούχε γράψη προτού φύγη. «Σας υπόσχομαι, να κρατήσω για πάντα, σαν σημείο σκλαβιάς, τη χτυπή σας αλυσίδα στο πόδι». Έκπληττα το άριστερό της πόδι και διέκρινε κάτω απ' τη λεπτή κάλτσα την χρυσή μονάλυσίδα.

—Θυμόσαστε τί έκάματε, Σάρα ;

—Πώς δεν το θυμάμαι, Σέντι ;

—Όταν επέστρεψα στο ξενοδοχείο και δεν σάς βρήκα, σάς αναζητήσα σαν τρελλός, σε κάθε γωνιά της Θεσσαλονίκης. Γιατί με εγκαταλείψατε έτσι, Σάρα ;

—Η γυναίκα με τα σμαραγδένια μάτια έσκυψε το κεφάλι σιωπηλά. Την έρώτησα :

—Τί κακό σάς έκαμα, Σάρα, για να ' αξίζω μια τέτοια αντίκριση ;

Κι' εκείνη απάντησε με μία φωνή χλωμή, σαν το πρόσωπό της :

—Όλο το κακό που μπορούσε τότε να υποφέρω ή μικρή μου καρδιά, ή καρδιά μιάς γυναίκας χωρίς ψυχή. Με είχατε αγοράσει από ένα παζάρι σκλάβων. Με είχατε, λοιπόν, στην απόλυτη εξουσία σας, Σέντι.

—Μή μιλάτε κατ' αυτόν τον τρόπο, Σάρα. Δεν είναι αλήθεια αυτό που λέτε. Σας αγαπούσα, όπως δεν μπορεί να σας αγαπήση άλλος και ή θλίψη που μου άφησατε στην ψυχή ήταν πολύ μεγαλύτερη από τον μεγάλο μου έρωτα.

—Η Σάρα άρχισε να γελάει, σαν ξέγνοιαστη γυναίκα του καλού κόσμου, σαν παριζιάνα που άστειεύεται με τα σοβαρότερα πράγματα, και όταν σηκώνη τους ώμους ή τινάξη πίσω το κεφάλι, γιατί ή καρδιά της πονάει λιγάκι, δεν λησμονεί ότι φοράει μια κομψή τουαλέτα.

—Μου δίνετε ένα σιγαρέττο, Σέντι ;

—Ευχαριστώ. Δοκιμάσατε αυτά τα λεπτά και ξανθά σιγαρέττα της Μάλτας, που έχουν τη γεύση της νευρικότητας και του έκμηδενισμού.

—Μου το ανάβετε, Σέντι ;

—Λίγη φωτιά ; Δεν είναι τίποτε. Στο τόσο φως που πλημμυρίζει τα πάντα, δεν φαίνεται ούτε ή φλόγα του σίγρετου.

—Πώς με βρίσκετε τώρα, Σέντι ;

—Πιό ώμορφη από τότε που σάς άφησα. Διαφορετικόν. Νέαν. Άπροσδόκητον. Δεν είσατε πιά ή μικρή και άησυχ φήλη μου...

—Αλήθεια ; και σάς λυπεί αυτό, Σέντι ;

—Λιγάκι, ναι. Έχετε τώρα μία τουαλέτα που σάς πηγαίνει θανμάσια και ένα ύφος ανατολίτισσας, που συχνάζει στους μεγάλους ίπποδρόμους. Άν σας συναντούσα σε ένα δρόμο του Παρισιού, θα σάς έλεγα : «Θέλετε να δειπνήσουμε απόψε μαζί ;»

—Η σκιά των βλεφάρων της κατέβηκε ως την γωνιά του στόματος. Ένα ανέκφραστο χαμόγελο εστόλize τα βελουδένια χείλη της.

—Έπειτα άνοιξε το τσαντάκι της και μ' ένα φτερό έκαμε σκοτεινότερη τη χλωμάδα του προσώπου της. Μετά είπε :

(Άκολουθεί)

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ «ΤΙΚ-ΤΑΚ» Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΑΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ο νέος μεγάλος διαγωνισμός του «Τικ - Τάκ» διά την εκλογήν της ωραιότερας Έλληνίδος έπροκάλει, ως προεβλέπετο, συγκίνησιν εις τας τάξεις των ενδιαφερομένων, φαίνεται δέ ότι θα σημειώση μεγάλην επιτυχίαν, όπως άλλως τε όλοι οι διαγωνισμοί μας.

Εις τα γραφεία μας έχουν ήδη σταλή αρκετά φωτογραφία, στέλλονται δέ καθημερινώς και νέα τοιαύτα, εκ των οποίων θα δημοσιεύονται όσαι εγκρίνονται υπό της επιτροπής ως πληροῦσαι τὰ απαιτούμενα προσόντα. Ίδιη αρχίζομεν από του σημερινού φύλλου την δημοσίευσιν των πρώτων φωτογραφιών, εις την έναντι σελίδα 7.

Εις το φύλλον εκάστης εβδομάδος θα δημοσιεύονται αι εγκρινόμεναι φωτογραφίαι, με τὰ ονόματα των διαγωνιζομένων υποψηφίων, εξ αυτών δέ οι αναγνώσται μας θα ψηφίζουν εκείνην την οποίαν κρίνουν ως ωραιότεραν, αποσκοπόντες και συμπληρώνοντες το σχετικόν δελτίον, το όποιον σημερον δημοσιεύεται εις την σελίδα 32, από του προσεχούς φύλλου δε θα δημοσιεύεται εις το έσωτερικόν του έξωφύλλου.

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗ Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ο διαγωνισμός θα γίνη ως εξής :

Κάθε αναγνώστρια η μη του «Τικ - Τάκ» θ' αποστείλλη εις τα γραφεία μας μίαν ή περισσότερας φωτογραφίας της, εις διαφόρους στάσεις. Αι αποστέλλομεναι φωτογραφίαι της, θα κρίνονται υπό ειδικής επιτροπής, ή οποία και θα αποφασίση ποια θα πρέπει να δημοσιευωνται — δηλαδή τας ωραιότερας.

Αι φωτογραφίαι αύται θα δημοσιεύωνται τακτικά εις κάθε φύλλον του «Τικ - Τάκ», οι αναγνώσται μας δέ θα ψηφίζουν ποίαν προτιμούν και θεωρούν ως ωραιότεραν, συμπληρώνοντες και αποστέλλοντες το σχετικόν κουπόνι. Τα ονόματα των ψηφίζοντων θα δημοσιεύωνται με τόν αριθμόν των δελτίων τα όποια στέλλει εκάστος. Δηλαδή : ο Α... ψηφίζει την Β. Θ' αναφέρεται το όνομα και ή διευθυνσις του ψηφίζοντος και ο αριθμός των ψηφών του Β. των προσφερομένων προς την Α.

Μετά το τέλος του διαγωνισμού εκείνη ή οποία θα συγκεντρώση τας περισσότερας ψήφους θα ανακηρυχθή ως ή ωραιότερα Έλληνις και θα λάβη ως δώρον μίαν τουαλέτταν πλήρη, μονέλλο παρισινό.

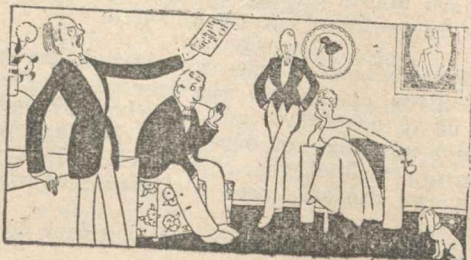
Η δεύτερα 3 πλήρη κοστούμια άσπρορουχών (parure) εκ 3 τεμαχίων έκαστον, έτομα ή επί παραγγελία, του οίκου «Εταιπ», από κρέπ - ντε - σιν με πολυτελείς δαντέλλες ή κεντήματα, ως τὰ εκτιθέμενα εις τας προθήκας του κεντρικού καταστήματος «Εταιπ» (Βουκουρεστίου 8).

Η τρίτη ένα ώραιον χρυσούν ώρολόγιον της χειρός.

Έκτός των άνωτέρω, εις τας δέκα επομένους κατά σειράν θ' άπονερηθούν υπό του «Τικ - Τάκ» διάφορα χρήσιμα δώρα.

Έκτός των δώρων, τα όποια θα δοθούν εις τας τρεις πρώτας, το «Τικ - Τάκ» θα δημοσιεύση τας φωτογραφίας των εις τρία συνεχή πολύχρωμα έξωφύλλα.

Έκτός του άνωτέρω διαγωνισμού και εκ παραλλήλου προς αυτόν, θα διανεμηθούν βραβεία εις τας έχούσας τὰ ωραιότερα πόδια κυρίας και δεσποινίδας, εφόσον θα θελή-

σουν ειδικώς να λάβουν μέρος εις τον διαγωνισμόν αυτόν διά φωτογραφιών.

Ο διαγωνισμός αυτός προκηρύσσεται υπό του «Τικ - Τάκ» υπό της διεθνούς φήμης εταιρείας καλτών «Εταιπ» και ή συμμετοχή εις αυτόν είναι προαιρετική.

Αι επιθυμούσαι να λάβουν μέρος δύνανται ν' αποστείλουν το πολύ μέχρι τρεις φωτογραφίας εις τρεις διαφόρους στάσεις και εις τας όποιας να φαίνονται ίδίως τὰ πόδια των μέχρι των γονάτων. Η εκλογή των ωραιότερων κνημών θα γίνη μετά την λήψιν του μεγάλου διαγωνισμού, επί τη βάση των φωτογραφιών, υπό επιτροπής της οποίας τα δνόματα των μελών θ' αναγγελθούν εν κεντρ. Η επιτροπή θα λάβη υπ' όψει της μόνον την συμμετρίαν των ποδών και τίποτα άλλο.

Εις την πρώτην ή οποία θα εκλεγεί θα χει τα ωραιότερα πόδια θα δοθούν ως δώρον 24 ζεύγη κάλτσες εκ φυσικής καθαράς μετάξης.

Εις την δευτέραν θα δοθούν 12 ζεύγη κάλτσες, επίσης εκ φυσικής καθαράς μετάξης.

Και εις άλλας 10, εις τας όποιας θ' άπονερηθί έπαινος, θα δοθούν άνα δύο ζεύγη κάλτσες όμοιας ποιότητας.

Τα δώρα των αι κερδίσασαι, εϊθής ως γνωστοποιηθούν τα ονόματά των διά του «Τικ - Τάκ», θα δύνανται να τα παραλάβουν εκ των καταστημάτων της φίρμας «Εταιπ» από τας Άθήνας, τόν Πειραιά, την Θεσσαλονίκην και τας Πάτρας.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Έπειδή, διά την καλήν εμφάνισιν των φωτογραφιών των διαγωνιζομένων, χρειάζονται καλλιτεχνικά φωτογραφία, συνεβλήθημεν μετά του γνωστού καλλιτέχνου φωτογράφου κ. Ξανθάκη (δδδς Ευάγγελιστρίας 16), όστις και θα φωτογραφίξη έντελώς δωρεάν και εις δύο στάσεις, όσας επιθυμούν να λάβουν μέρος εις τον διαγωνισμόν και της καλλωπικής και της ωραιότερας κνήμης.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΟΧΗΜΑΤΑ

Έπί της βασιλείας Λουδοβίκου του Έ' υπήρχεν εις Παρισίους συρμός να διεσπώνουν αι κυρίαι μόναί των τὰ όχήματά των. Ός εκ της άδεξιότητος των δέ συνέβαινον καθ' έκαστην πολλά δυστυχήματα. Έκ των ανησυχίας ο βασιλεύς προσέκλεισε τόν διευθυντήν της άστυνομίας και του συνέστησε να προσπαθήση να εκλείψουν τα δυστυχήματα. Ο διευθυντής του ύπεσχετο.

Την επομένην εδημοσιεύετο διά των έφημερίδων και έτοιχοκollεϊτο εις τας όδοις ή κάτωθι άστυνομική διαταγή :

«Απαγορεύεται εις τας κυρίας να οδηγούν αι ίδιαι τὰ όχήματά των εάν δεν έχουν συμπληρώση το τριακοστόν πέμπτον έτος της ηλικίας των».

Μετά δύο ήμέρας ούδεμία απόγονος της Εύας ετόλμησε να διευθύνη μόνη το όχημά της, διότι ούτω θ' απέδεικνεν ότι ήτο ύπερ-τριακοντούτις.

Πόσον άποτελεσματική θα ήτο μία τέτοια διάταξις, εφραρμοζομένη και σημερον διά των γυναικας που διευθύνουν αυτοκίνητα.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Έξ άριστερών προς τὰ δεξιὰ άνω : 1) Δεσποινίς Μπλάτμορ, 2) Δεσποινίς Μόσχου, 3) Δεσποινίς Καίτη Λάρδη.

Κάτω : 1) Δεσποινίς Ζουζού, 2) Δεσποινίς Τοῦλα Λάγια και 3) Δεσποινίς Μπεμπέκα Χαραλαμποπούλου.

(Φωτογραφία ΞΑΝΘΑΚΗ)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ

Θάταν μεσάνυχτα σχεδόν, εκείνο το βράδυ του περασμένου μηνι, που με κοινο καίναφε-να ν ανακαλώ το κλεισιμο των ματιών μου, καθώς γεγραφα μηχανικά, μωρεϊσμένα μεσα στο γραφείο μου, μιαν ανουσία μελετη. Με-σανυχια, ιωρις, πολν νωρις γιά μενα. Είχα όμως ξεθυμώσει τεσσερα-πέντε βραύα στη σειρα, και το κορμί μου εξαντλημένο, τα-λαιπωρημένο, δεν άντεχε πιά... Ιαράτησα την πεννα, τεντωσκα με νωχελεια, κι' αναφα το ουτερο πουρο για να ζωηρεσω λιγο. Ε-θαγα απ' τη λάμπα το κοκκινο αμπαζουρ, πουριχνε ένα νυσταλέο μισοφωτο τριγυρω, κι ανοίξα το τζάμι του παρυσου. Ο ψυ-χρός αερας καθώς εισώρμησε άγριος, χάλα-σε τη σιωπή της κάμαρας και οιαυσε την άρρωματιμενημιχηλν πουχαν σχηματισει στο αερα οι καινοι. Ια βλεφαρά μου δεν έπέμε-ναν και τόσο να κλεισουν τώρα....

Αφέθηκα σε σκέψεις. Τι σκέψεις; Ποιός ξέρει... Σκέψεις κουτες, απόπειρες φιλοσο-φίας! Αξάφνα:

— Ντενννν!

Τό τηλεφώνο.

— Έμπρός... Ναί, εγώ ό ίδιος, άκούω. Λέγετε... Εσύ Κώστα; Τι; Μίλα δυνατό-τερα... Ε; Αλήθεια; Μά πώς; Πότε; Έρχομαι... Σε λίγα λεπτά!

Αφσα το άκουστικό να κυλιστή χάω. Ήταν τρομερό αλήθεια! Δυό χρόνια έρω-τευμένοι και δυό μήνες παντρεμένοι, να ζω-ρίσουν έτσι άξάφνα και τόσο σκληρά. Ο Κώστας θάταν τρελλός σίγουρα άπόψε... Κι' όμως μόυξε μιλήσει για το θάνατό της, μά-λον ψυχρά. Έκτός πιά άν άλλοιωνε τη φω-νί του το τηλεφώνο! Μά δεν είχα καιρό για κουβέντες με τον έαυτό μου, που άλλως τε τον ήξερα για φλύαρο... Πέταξα με γρη-γοράδα τις πυζάμες μου και ζαλισμένος άπό το άπρόοπτο, πέρασα ένα πανταλόνι μαύρο, που βρήθεκα τυχαία μπροστά μου, κι' ένε-κα κακάκι περπάτη. Έβριξα πάνω μου τη# καπαρντίνα και χωρίς καπέλλο, πετάχτηκα στο δρόμο μασώντας νευρικά την άκρη του πούρου μου...

Πήδησα σ' ένα ταξί. Έδωσα τη διεύθυνσι του σπιτιού του φίλου μου, λέγοντας στόν σωφέρ να τρέξη με όλη την ταχύτητα. Κι' έ-νν το αυτοκίνητο μ' έφερε στο σπίτι, όπου δυό χρόνια δολιχόμρα εφώληζε μιá εύτυχία, στό νού μου πέρασε βιαστικά 'λλη ή αιοθη-ματικη ιστορία του φίλου μου. Ήξερα πόσο την αγαπούσε. Δυό χρόνια ήταν τρελλός γι' αυτήν. Έβρισαν σ' όλο αυτό τό διάστημα εύ-τυχιόμένο. Πόσες βραδυές δεν τους κρατή-σα συντροφιά, στής ώρας της εύτυχίας τους. Φανταζόμουν πώς έτσι θα περνούσε δολιχό-ρη ή ζωή τους, σαν ένα ώμορφο έρωτικό ρομάντσο, που δεν θα παυνε τέλος ποτέ. Και νά τώρα που έτσι ξαφνικά με είδοποιούσε για τό άπρόσδοκτο νέο, που κανείς δεν τό περίμενε. Τι να είχε συμβή άραγε;

Αλλά τό αυτοκίνητο είχε φτάσει στην πό-ρα τό σπιτιού.

— Πόσο θέλεις, σωφέρ;

— Σαράντα, κύριε.

Του πέταξα τά λεπτά τόσο βιαστικά, που σκόρπισαν μέσ' το ταξί και πήδησα στο πε-

ζοδρόμιο. Τά παράθυρα της γκαρσονιέρας του φίλου μου ήταν φωτισμένα. Δεν άκου-γόντουσαν ουτε κλάματα, ουτε φωνές. Ποι-ός νύχλαιγε. Μόνοι τους έμεναν 'κει μέσα, οι δυό τους. Χτύπησα την πόρτα έλαφρά, με κάποια εύλαβική διάκρισι.

Σε λίγο ή πόρτα άνοήθηκε και στ' άνοιγ-μά της ξεπρόβαλε τό κεφάλι του Κώστα. Α-νάκτα μαλλιά, κόκκινα φουσκωμένα μάτια, έξαλλη όψη, άγρια έκφρασι.

Τρόμαξα όταν είδα αυτή την κατάστασι. Ποτέ δεν είχα ιδή έτσι.

— Άργησες.

— Δεν εύρισκα αυτοκίνητο, γι' αυτό.

Δεν είπαμε τίποτε άλλο. Τι να λέγαμε;

Δυό χρόνια έρωτευμένοι

«Συλλυπητήρια», ή λόγια παρηγορία;

Μπροστά έκείνος, πίσω εγώ, πήραμε ά-θύρθεα στο σαλονάκι, έκείνο τό σαλονάκι πουχε γνωρίσει μόνο γλέντια και όργια ως τότε... Μία μυροδιά παράξενη μ' έπνιξε. Ξυδιού, κολώνιας, αϊθέρα και καπνού. Όχι λιθάνι. Εύτυχώς.

— Νά, έλα να τη δής... Αέλα, ό Νίκος... Της μιλούσε! Απλά, τρυφερά, σά νάταν μόνο ξαπλωμένη κεινή!

Ζύγωσα στο ντιβάνι και τρόμαξα άθελά μου απ' τό θέαμα. Γυνώ, τό πάλλευκο, ύ-πέρκαιο κορμί της, ήταν μαμαρωμένο, ά-κίνητο! Τό κεφάλι της ζωηρό, άμετάβλη-το, και τά μάτια της — τά όμορφα γκριζό-μαυρα μάτια της — θορόναιχτα, στηλωμένα στο ταβάνι, σά γυναίκα!

Τί ώμορφη, αλήθεια, που ήταν έτσι.

— Την είδες. Δέν είχε έκτακτη.

— Ναί!

Κ' έμνα τό σταυρό μου, κούρμητά έντε-λώς, άσυνάισθητα.

— Τι έπαθες;

— Τίποτα. Νά, έτσι από συνήθεια.

Δυό λεπτά μείναμε βουβοί. Ύστερα:

— Δεν κάθεσαι; μούπε 'κεινος.

— Έκατσα.

— Παρτών!

Ο φίλος μου — δεν ήταν και τόσο φίλος

μου — βγήκε απ' τό δωμάτιο. Ξαναήρθε σχεδόν άμέσως. Βαστούσε στην άγκυλιά του δυό κουτιά και τρία — τέσσερα μπουκάλια. Τζέριξε πάνω στο κρεβάτι άπότομα, έτσι που άνοιξαν τά κουτιά και ξεχύθηκαν άπό μέσα τους κραγιόνια, πούιντρες, φουγιέτες...

— Έλα... Βοήθα με κ' εσύ.

Ναί! Αυτό μ' άρεσε! Έπρεπε να τον βο-ηθήσω.

Με την πιο προσεχτική έπιμέλεια τέλειωσι ή τελευταία τουαλέτα της, στο τραγικό έ-κείνο πρόχειρο ινστιτούτο καλλονής... Είπα-μελσ στα μάτια, πολλν βυσσινί εγκερλαίνσ

στο χέιλη, κρέμες και πούιντρες στο πρόσω-πο... Κ' ύστερα τ' άρώματα. Όλα έβρεξαν τό νεκρό, παγωμένο κορμί... Λίγη μείνι-ντήν στο μαλλάκι της...

— Κοίτα είσαι, κορό μου! Σάν πάτσι!

Κ' έσκυψε και τη φίλησε στο στόμα. Ή-ταν ένα φίλι τρελλό, παθολογικό — φίλι ά-ρκείας, γεμάτο τραγική ήδονή! Τό κορμί της νεκρής του γενοούσε πόθο!

Της έβριξα ένα βλέμμα πιο προσεχτικό. Πόσο ήταν ώραία! Αισθάνθηκα κ' εγώ έπ-ρίγος περίεργο, μιá έρωτική ανατριχίλα, έ-τσι καθώς την είδα να κοιμάται, σαν κοι-ρασμένη άπό κάποια νύχτα λαγνείας!

Προσπάθησα να νιώσω λίγο όρση, να μεταβάλω την έντύπωσί μου. Στάθηκε αό-νατο! Κ' έσκυφα και φίλησα κ' εγώ τη νε-κρή, τό ίδιο όπως κ' έκείνος... Μία παλκή

ανάμνησις μουχρόταν έπίμονα στο μυαλό, την έδωξα μακριά μου με πείσμα. Δεν έ-πρεπε... Τώρα πιά, έκείνη ήταν πεθαμένη...

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Η γυναίκα που άρνεϊται την φιλαρέ-σκεία της είναι πιο φιλάρεσκη άπό της άλ-λες.

— Όσο πιο ήσυχη είναι ή φυσιογνωμία μιας γυναίκας, τόσο πιο ταραγμένη είναι ή ψυχή της.

— Τά τρία τέταρτα της τολμής των γυ-ναικών είναι περιέργεια. Τό άλλο τέταρτο είναι άγνοια.

— Η γυναίκες δεν σπουδάζουν καθόλου τους άνδρες, αλλά τους ξέρουν πολν καλά. Οι άνδρες σπουδάζουν διαρκώς της γυναι-κας και δεν της ξέρουν καθόλου.

— Δεν υπάρχει έρως γυναικός χωρίς έρω-τυπιαν. Ο άνδρας εύχαριστεϊται στη έρω-τυπία αυτή και υπερηφανεύεται και έπι-κάθε ειλικρία για νά την ύποκινήση. Έν

ανάγκη καταφεύγει και στην πραγματική ά-πιστία.

— Ο άνδρας σκέπτεται με τό κεφάλι, ή γυναίκα με την καρδιά.

— Η γυναίκα κλαίει και αγαπά έξ ένστί-κτου.

— Όταν θέλετε να εξακολουθήση κάτι ή γυναίκα, μη της πείτε: άκούη. Πείτε της ά-πλως: Δεν μπορείς πιά άλλο; Θα πεν-χете καλύτερα!

— Στην ήλικία που ή γυναίκες αρχίζουν να μη κάνουν μεγάλη έντύπωση, άκριβώς τότε νομίζουν ότι είναι έπιθυμητότερες άπό άλλες.

ΚΑΡΑΙΟΓΝΩΣΤΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Πρό πολλού, ή Μαντλέν Έκάντ είχε προσέξει πώς ό γιατρός Ρουμπά την νυσταμούσανε. Τό κόρτε αυτό περιοριζό-τανε μονάχα σε ματιές, σε άναστεναγ-μούς, σε χειροφιλήματα κάπως παρατε-ταμένα, σε στασιμάτα λουλουδιών και σοκολάτας. Γέμιζε τό άγοράκι της, τον μικρό Ρικέ, με παιχνίδια και ζαχαρωτά. Όταν τύχαινε να της φιλήση τό χέ-ρι, τό έκανε αυτό με περισσότερη έπι-μονή απ' ότι ήταν πρέπον. Πολλάπλάσι-αζε δέ τις λατρικές του επισκέψεις χω-ρίς να δέχεται καμιά άμοιβή.

Μάλιστα! Η Μαντλέν είνε ώραία γυ-ναίκα για να καταλαβαίνη τά καώμα-τα του γιατρού και να μη δυσανεστήται γι' αυτά. Έξ άλλου αυτή ή έρωτική φι-λια δεν έστερείτο χάριτος. Η νεαρή γυ-ναίκα έγκατελείπετο χωρίς σκία όπισθο-βουλίας, επειδή είχε την άπόλυτη βεβαι-ότητα πώς δεν ήταν ουτε προκλητική, ουτε φιλάρεσκη, και ότι τό κάτω-κάτω δεν άδίκουσε καθόλου τον Άντωνίν τον άνδρα της.

Ός τόσο στο βάθος της ψυχής της κρυβότανε κάποια άνησυχία για τό μέλ-λον. Έπρόβλεπε πώς θάρχότανε ή σιγι-μή που ή άγάπη του γιατρού θάπαυε νάνα πλατωνική, και θά διεκινδύνευε μιá εξομολόγησι. Και πράγματι, μιá μέ-ρα που είχαν έρθει να εξέταση τον μι-κρό Ρικέ, που τον έπιασε την νύχτα τό στομάχι του, ή άναπόφευκτη όμολογία ξεέφυγε άπό τά χέιλη του νεαρού έπι-στήμονος. Την έπομένη επανήλθε στο ι-διο θέμα, και έκείνη αντί να τον διακό-ψη ψυχρά, να τον βάλη στη θέση του, να του δώση να καταλάβη ότι άπειτεϊντο σε μιá άνογη κυρία που αγαπούσε τον άντρα της, έκείνη άρκέστηκε μονάχα να γελάση.

Φυσικά όπως ήρθαν έτσι τά πράγμα-τα, δεν έπτε λέξι στον Άντωνίν, και τοι-ουτοτρόπως μιá κρυφή συνενόχη την έ-δεσε πλέον με τον γικτρο Ρουμπά.

Κ' έκείνος άρχισε να κατχράται. Κά-θε φορά που συναντούσε την Μαντλέν της μιλούσε για έρωτα, της έπρότεινε μάλιστα να φύγουν μακριά, να πάνε να ζήσουν στο έξωτερικό. Η Μαντλέν άνα-σκήκανε τους όμους. Δεν είχε καμιά ό-ρεξι να έγκαταλείνη τον Άντωνίν, έναν-τιον του όποιου δεν είχε ποτέ κανένα πα-ράπονο, έκτός άπό την ύπερβολική έμ-πιστοσύνη που της είχε.

Έπ' πλέον ό γιατρός ήταν παντρε-μένος με μιá ψηλή και άχημη γυναίκα, που τον έκανε να ακριβοπληρώση σκλη-ρά τις τρακόσιες χιλιάδες φράγκα που τουδωσε για προίκα.

Σάν μιá φωτιά που άνάβει άδιόρατα και που σιγά-σιγά φουντώνει, γλύφον-τας τό ροκανidia και φτάνοντας στο ση-μείο ν' αρχίζει να φιλά τά μαύρα κό-τουρρα, έτσι και ή άγάπη του γιατρού γινόταν μέρα με την ήμέρα πιο φλο-γερή.

Η Μαντλέν είνε άναγκασμένη τώρα να υπερασπίζεται έναντιον των επιθέσε-ών του και να μέμφεται τον έαυτόν της γιατι δεν έπτε τίποτα στον άντρα της, που δεν είχε προσέξει τίποτα και άνα-ζητάει πάντοτε τη συντροφιά του για-τρού Ρουμπά, τον όποιον περιβάλλει με μιá άπερίοριστη εκτίμησι.

Η νεαρή γυναίκα διατάζει να όμολο-γήση την αλήθεια, επειδή αισθάνεται και κάποια λύπη για τον θαυμαστή της. Μήπως δεν έκλαψε τάχα τις πράλλες, μήπως δεν σούρηκε στο γόνατα μπροστά της παρακαλώντας την;

— Επιτρέψτε μου μονάχα να σας άγα-πώ, έλεγε ό καιρομύτης και άφήστε με

να έλπίζω ποίος ξέρει τί μάς έπιφυλάσ-σει τό μέλλον.

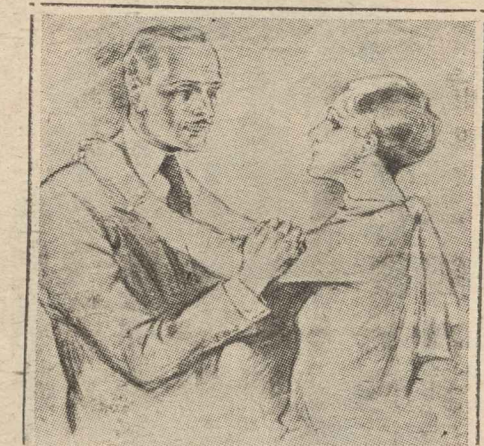
— Μά πόσες φορές θ' άναγκασθώ να σας έπαναλάβω, πώς είμαι μιá γυναίκα σοβαρά και ότι λατρεύω τον άντρα μου, — Έστω. Μ' άν τύχη και πεθάνει;

— Αυτό είνε μιá πιθανότης που δεν την σκέφθηκα άκόμη.

— Και όμως έχετε άδικο!

Η άπειλή, που φαινότανε πώς κρυβό-τανε κάτω άπό την φράσι αυτή άνησύ-χησε την Μαντλέν, και όταν ξανάιδε τό γιατρό τον ξαναόρησε μ' άγωνία:

— Λοιπόν, ναί, όμολόγησεν έκείνος, ό άντρας σας μπορεί να πεθάνη ξαφνικά. Έχει μιá άρρώστεια που δεν χωρατεύει. Η έκπληξι σφραγίζει για μιá στιγμή

Ο γιατρός, με τό μέτωπο βαρύ άπό της σκέψεις, την κύταξε περιλυτος.

τά χέιλη της Μαντλέν. Κύτταξε τον για-τρο τρέμοντας σύγκορμα και άναφωνεί:

— Μιλάτε λοιπόν σοβαρά;

— Σοβαρώτατα. Αυτές οι δύσποιες, αυτές οι πόνοσ στην καρδιά είνε κακά προμηνύματα. Ο κ. Έκάντ δεν θά ζήση ουτε ένα χρόνο άκόμη... Άλλά συμπα-θήστε με γιατι ξεχάστηκα. Δεν θάπρεπε να σας τά πώ όλα αυτά, επειδή μου τ' άπαγορεύει τό έπαγγελματικό μουσικό. Και όμως ίσως είνε προτιμώτερο νάσα-στε προειδοποιημένη... Κυρίως ουτε λέξι στον άσθενή.

Η Μαντλέν φεύγει άπό τον γιατρό ξετρελλαμμένη άπό τον φόβο. Έκείνη που ήταν τό πρωί άκόμη τόσο εύθυμη, τόσο άμέριμνη, τόσο κεφατή, τώρα βα-δίζει τοίχο τοίχο σά μεθυσμένη.

Είνε μελαγχολική, σκεπτική, οι όμοι της σκύβουν σαν κάτω άπό ένα άόριστο βά-ρος. Δεν τολμά πλέον ν' άντικρύση τον άντρα της, τά μάτια της άποφύγουν τά δικά του, τόσο φοβάται μήπως διαβάση μέσα έκει τό φοβερό μουσικό. Άν κώνη έκείνος πώς βήγει, πετάγεται κοντά του, του βάξει άμέσως ένα μαξιλάρι κάτω ά-πό τις όμους, τά μάτια της έλαφριά ζάλη. Έ-βδομάδα τούρθε μιá έλαφριά ζάλη. Έ-κείνη έσπευσε να τηλεφωνήση στο για-τρό και δεν την πήρε ό όπνος παρά μο-νάχα την αύγή, όταν άποκοιμήθηκε και πάλι άνακαταβήκε στο σπίτι.

Οι τροπικές νεαρές γυναίκες, τά άλ-λόκοτα φερόματά της δεν μπόρεσαν να διαφύγουν την προσοχή του Άντωνίν. Του κάκου ψάχνει να ξεγήγησι αυτό τό αίνιγμα. Όταν κώνη πώς ρωτάει την

ΤΟΥ JACQUES CONSTANT

γυναίκα του, έκείνη προφασίζεται πώς είνε νευρική και δικαιολογεί την μετα-βολή της με την νευρασθένεια. Ο Άν-τωνίν με την σειρά του τώρα γίνεται σύννους και εύερέθιστος. Έξετάζει τό πρόβλημα αυτό απ' όλες τις μεριές και φτάνει στο συμπέρασμα που τό κρίνει ως άναμφισβήτητο.

— Μαντλέν, της έπτε ένα βράδυ αύτη-ρά, Μαντλέν μ' άπατάς!

Μεταξύ τους άνοίγεται μιá καταθλι-πτική λογομαχία βαρειά, άπό μιá άνεκ-δήλωτη άκόμη καταιγίδα. Τού κάκου ή νεαρή γυναίκα όρκίζεται πώς είνε ά-θώα, ό Άντωνίν προτάσσει ένα προς έ-να τά έπιχειρήματά του που τά βρίσκει άκατασχέτητα: τό χωριστό κρεβάτι, τό σούρτα-φέρτα της Μαντλέν, οι έαιρε-τικές της περιποιήσεις που τις άποδίδει στις τύψεις της, με λίγα λόγια είνε έ-νοχη.

Η κατηγορουμένη κλαίει, έπτετα άπο-θηριούται, ή όργη την παρσούρει και μέ-σα σ' ένα άθελο ξέσπασμα άποκαλύπτει τό τρομερό μουσικό.

Ο Άντωνίν δεν είχε πολν δυνατό χα-ρακτήρα. Η ζωή ίσαμε τότε φάνηκε κα-λή μαζί του: Δεν πάλαψε ποτέ του, όλα τούρθαν πάντοτε εύνοικά. Τό να μάθη λοιπόν ότι ήταν καταδικασμένος άπό έ-να γιατρό, αυτό τούδωσε ένα χτύπημα τρομαχτικό.

Τού κάκου ή Μαντλέν προσπαθεί τό-ρα να διορθώση τό λάθος της, έκείνος δεν την πιστεύει πιά και μένει συντετριμ-μένος, με τρεμάμενα χέρια. Κ' ή καρδιά του που χτυπάει σαν καμπάνα του φαί-νεται σά να ξεχειλίζει τά τήθη του.

Η ήμέρες περνούν. Τό άπαρτμάν του Έκάντ, όπου άλλοτε βασίλευε ή εύτυ-χία και ή χαρά, είνε τώρα σιωπηλό σαν ένα δωμάτιο άσθενούς. Καί μήπως δεν συμβαίνει αυτό, άφοι ό Άντωνίν, πεπει-σμένος για τό προεχές τέλος του, σούρ-νεται άπό κάμαρα σε κάμαρα, χλωμός και άτονος; Αφοι ή Μαντλέν, με τά χαρακτηριστικά άλλωιωμένα άπό την ά-υπνία, παρακολουθεί με τρόπο τη μορφή του σκύγου της, και ό μικρός Ρικέ έν-τελώς παραμελημένος, μαραινεται σε μιá γωνία;

Ένα πρωί που ή Μαντλέν ήταν άπα-σχολημένη, άκουσε ένα ξερό κρότο πυ-ροβολισμού. Όρμησε άμέσως μέσα στο δωμάτιο όπου βρήκε τον Άντωνίν μ' έ-νε πιστόλι που κάπνιζε άκόμη στα χέρια, να βογγάη τον έπιθανάτιο ρόγχο.

Ο καιρός περνά. Τά βάσανα ήρεμούν. Η Μαντλέν δέχτηκε να παντρευτή τον γιατρό Ρουμπά, που έλευθερώθηκε με τό διαζύγιο έπειτα άπό τον θάνατο του Έκάντ. Ο γιατρός έχει τώρα μιá κοι-νωτική θέσι θαυμασία. Μιá φήμη για την άφιλοκέρδεια και την ελκικριονία του, έ-ξαπαλλίζει γι' αυτόν την πιο άνετη και την πιο εύχάριστη ζωή.

Ένα βράδυ, που πλαγιάσμένη ή Μαν-τλέν του διαβίβαζε τον άμείριστο θαυμα-σμό των συγχρόνων του, ό γιατρός, με τό μέτωπο βαρύ άπό τις σκέψεις, την κύτταξε περιλυτος:

— Μιá φήμη που την σφετερίσθηκα, ά-ποκρίθηκε έκείνος με μιá πένθυμη φωνή. Δεν είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Οφεί-λω να σου κάνω άπόψε μιá θλιβερή όμολογία. Η άσθενεία του καμένου του Άντωνίν δεν ήταν καθόλου θανάσιμη, για να σε κάνω δική μου, είπα ψέμματα, έκανα μιá ψεύτικη διάγνωση, έπέπραξα ένα άληθινό έγκλημα και τον έσκοτώσα!

ΖΑΚ ΚΩΣΤΑΝ

ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟ

Πρέπει να έχω κανείς θεϊκή δύναμη για να μπορώ να καταλάβω την σημασία των άβυσσων προφητειών και να ανακαλύψω τις μικρές κίτρινες φλόγες που απαντούν χωρίς ποτέ να δείχνουν τον κρυμμένο θησαυρό. Πρέπει να έχω κανείς τη θεϊκή σφραγίδα, όπως οι τρεις εκείνοι άνδρες, που ήταν καθισμένοι γύρω από το μεγάλο τραπέζι στο έξοχικό χάνι. Ήσαν μανιβάδες έρευνήται θησαυρών. Περιμένα να δώση ο ήλιος, για να τρέξουν με της άβυσσες στα χέρια, με την καρδιά που σκοινιόταν από ανησυχίες, σ' αναζήτηση της ευτυχίας των.

Στο μεταξύ αυτό, περιμένοντας, άδεια ζαν τα ποτήρια των. Μπροστά από το χάνι περνούσαν άνδρες και γυναίκες, που πήγαιναν σιγαλά στο ξωκλήσι, που ήταν στην κορφή του λόφου. Ήταν παραμονή του Πάσχα. Και τη γιορτινή αυτή νύκτα το αεράκι, απολυτρωμένο από τον χειμωνιάτικο πέπλο, έφαινετο ελαφρότερο, διαφανέστερο, φωτεινότερο.

Το σκοτάδι κάποτε διέκοπτε κανένα κεράκι, που κρατούσαν οι χωρικοί ανάμενο με προσοχή, ενώ διάβαιναν από την ανοιγμένη πόρτα του χανιού.

Το έδαφος του χανιού, ποτισμένο από άτμους κρασιών, έβγαζε μια δυνατή γλυκειά μυρωδιά.

—Μας χρειάζεται ένα θύμα, είπε ο ένας από τους θησαυροκνηγούς, γέρος πολεμιστής, με πρόσωπο σκοτεινό και με χονδρά μουστάκια. Τίποτε δεν γίνεται χωρίς θυσία. "Αν δεν της προσφέρουμε αίμα, η γη δεν θα μας δώση τίποτε.

—Όλο αίμα, πάντα αίμα! αποκρίθηκε ο άλλος. Κι' η άσπρη του γενειάδα, ή σεβαστή, άνατρίχιασε.

Ο θησαυροκνηγός αυτός ήταν πολύ γέρος. Έμοιαζε με τον καλόν κείνον άγιον, που φυλάει την πόρτα του Παραδείσου. Ποιός ήταν ο τρίτος θησαυροκνηγός; Μη με ρωτήσετε, γιατί ούτε κι' εγώ δεν τον ξέρω. Έν τούτοις ο γέρος εξακολούθησε:

—Μά πως μπορεί κανείς να θυσιάση μια ζωή, έστω κι' ενός κόκορα ή ενός άρνιου, μόνο και μόνο γι' αυτό το καταραμένο το χρήμα;

Ο άλλος χαμογέλασε ειρωνικά: —Έστω! καταραμένο! Άλλά τότε γιατί είσαι και σ' μαζί μας; Δεν είσαι ο πρώτος που τρέχεις μέσα στο σκοτάδι, άκούρατος θησαυροκνηγός, μέσα στους βαθείς λάκκους. "Αν δεν σε μέλλει το χρήμα, δεν έχεις παρά να ξαναγυρίσης στον ούρανό, για να μετράς εκεί πάνω της άμαρτίες μας.

—Ναί, αποκρίθηκε ο γέρος με κλαφερή φωνή. Μά έχασα τα κλειδιά του ούρανού. Μου χρειάζονται πολλά λεπτά για να μπορέσω να αποκτήσω άλλα κλειδιά.

—Χά, χά, χά! Αυτό είναι ένα ψέμμα, για να κρύψης τη μεγάλη σου δίψα για χρήμα. Ευτυχώς σε γνωρίζουμε. Όλουθε εδ' γύρω ξέρουν πολύ καλά πως για λεπτά εσύ φιλήσες την ούρα ενός...γαϊδάρου.

—Εγώ; φώναξε στενοχωρημένος ο γέρος με τα γένητα.

—Ναί, εσύ!

Κι' ο πολεμιστής άρχισε να διηγείται την ιστορία στον τρίτο σύντροφο. Οι χωριάτες είχαν φέρει ένα γαϊδάρο μπροστά στον παπά και του είπαν:

—Φίλησε το χέρι του επσκοπού μας! Θυμωμένος, έξω φρενών ο άγιος, τους έδιωξε από το προαύλιο της εκκλησίας. Άλλά τη στιγμή εκείνη είδεν ότι η ούρα του γαϊδάρου ήταν σκεπασμένη από χρυσά νομίσματα. Ένώ λοιπόν ο γαϊδά-

ρος άρχισε να γκαρίζη, ο άγιος, με κλειστά τα μάτια, έφώναξε:

—Ναί, έτσι είναι! Άναγνωρίζω στη φωνή σου τον επίσκοπο! Φέρετέ τον εδώ, παιδιά μου, για να του φιλήσω το χέρι! Γρήγορα!...

Ο τρίτος σύντροφος—ένας θησαυροκνηγός, μυστηριώδης και σιωπηλός—άρχισε να γελά με βραχνή φωνή, δείχνοντας ότι δεν ήταν συνειδημένος σε τέτοιες έκδηλώσεις ευχαριστήσεως.

—Ενώ εγώ, εξακολούθησε ο πρώτος γέρος, με ύψος όνειροπόλο, έπιασα αυτό το ταπεινό επάγγελμα όχι για το χρυσά-

—Εσύ είσαι Σατανάς.

φι, όχι για τα χρήματα, αλλά για να γδύσω σιγά-σιγά τα γήινα πνεύματα από τα λάφυρά των.

—Μ' αυτό τον τρόπο θα σου ξεσχίσουν την καρδιά, όταν θα πας στην Κόλαση, έμυρμούρισε ο άγιος.

Ο άλλος άγριψε και θα του πετούσε το ποτήρι κατάμουτρα, αν τη στιγμή εκείνη ο τρίτος θησαυροκνηγός δεν σηκωνε το ποτήρι για να φωνάξη:

—Άς πιούμε, σύντροφοι!...

Μια γρήγορη φλόγα εφώτισε τα μάτια των τριών συντρόφων, οι όποιοι εσώπασαν άμέσως. Άπέξω ή λιτανεία είχε παύσει. Οι κάποι, τα δένδρα, τα βουνά, έφαινοντο σαν ν' αποσύρθηκαν σ' ένα κόσμο ξένο και σκοτεινό. Μόνοι οι γρύλλοι κι' η καμπάνες του ξωκκλησιού άνηυχούσαν τη γύρω γαλήνη.

Ο πρώτος γέρος έδωσε τέλος στη σιωπή:

—Καιρός να φεύγουμε!

—Εμπρός λοιπόν, είπε ο άγιος.

Ο τρίτος, σχεδόν άόρατος, μέσ' στο σκοτάδι, έκούνισε το κεφάλι του.

Σιωπηλοί πέρασαν, χωρίς καν να το αντιληφθούν, από το ξωκλήσι το φωτισμένο άκόμην. Όταν όμως βρέθηκαν έξω από την πόρτα του, άπότομα, με κίνηση όρμηφυτη, γύρισαν κι' είδαν μέσα τα γυρμένα πρόσωπα των εκκλησιαζόμενων, τα κεριά και τον Σταυρωμένο στο βάθος.

Τα χείλη των ψιθύριαν κάποια προσευχή. Ο γέρος έσταυροκοπήθηκε μάλιστα. Άλλά γρήγορα κατέβηκαν από την άλλη μεριά του λόφου, πέρασαν από ένα σκοτεινό δάσος κι' έφθασαν στην άκρη ενός έλους.

—Επ' τέλος, φθάσαμε! είπε ο άγιος, πιγμένος από τον κόπο.

Ο πρώτος γέρος άφηκε την άξια του γής.

—Πρέπει να πάρουμε άπόφαση, άρχισουμε. Τα γήινα πνεύματα μας λησαν ξάστερα. Χθές έρρίξαμε στα έδαφος αυτό μέρος στάχτη, έπάνω στην άσπρη σήμερα το πρωί βρήκαμε τα ίχνη του προσώπου του θύματος. Η προσφορά είναι φανερή. Άς προσφέρουμε στη γη κείνο που επιθυμεί, για να μη κινούμε άδικα τον κόπο.

—Άνατρίχιαζω μπροστά στο αίμα, έπε ο άγιος.

—Είναι φυσικό αυτό. Γιατί μπορεί να λεικιάση την κατάσπρή σου γενειάδα...

—Δεν προκειται για τα γένητα μου, άλλ' αυτό είναι άμαρτία. Άν τούτο γιντο σφάζουμε ένα άρνι.

—Μά ή στάχτη είχε το άποτύπωμα του προσώπου ενός ανθρώπου!

—Για να μιλήσουμε σωστά, ήταν το άποτύπωμα μιας γυναίκας!

—Ήταν άνδρας, σοφ λέω! Είχε γενειάδα σαν τη δική σου!

—Σατανά! θέλεις να με κατατρέψης!

—Εσύ είσαι σατανάς; με τα χέρια κλειδιά σου!

—Ά! τον κακοθύρο!

Τίποτε δεν μπόρεσε να συγκρατήσει περισσότερο τους δύο αντίπαλους. Τα χέρια των επιάσθηκαν κι' από τα στόματα των ξεχύθηκαν φλόγες μίσους. Ο τρίτος θησαυροκνηγός χαμογέλασε μια φορά άκόμην με τη βραχνή φωνή του, άλλά στο τέλος μπήκε κι' αυτός στον καυγά. Και μέσα στο σκοτάδι άντηχούσαν φοβερά κτυπήματα, πνιξίματα, αναστεναγμοί και άγριες φωνές.

Έπειτα, ξαφνικά, ένα ούρλιασμα θηρίου γέμισε την άτμόσφαιρα κι' ένας από τους τρεις θησαυροκνηγούς σαρπάρηκε κατάχαμα. Οι δύο άλλοι άρχισαν τότε να σκάφτουν τη γη, που κάπνιζε από τη φωτιά, με τα χέρια. Μακριά άκούγονταν τα τελευταία κτυπήματα της καμπάνας.

Την άλλη μέρα έγίνηκε γνωστό το άκόλουθο γεγονός:

Τη νύκτα της παραμονής του Πάσχα, ο πολεμιστής, ο άγιος κι' ένας τρίτος άγνωστος σύντροφος έφυγαν από το χάνι. Σιμά στο έλος, πίσω από το δάσος, πύσθηκαν σε τέτοιο καυγά, που κτυπήθηκαν άναμεταξύ των. Το πρωί βρήκαν το πτώμα του άγνωστου. Σιμά του, σ' ένα φρεσκοσκαμμένο λάκκο, διαβάται βρήκαν ένα μπρούτζινο σταυρό, από τον όποιο είχαν βγάλει τη νύκτα πολυτίμες πέτρες, διαμάντια και χρυσάφι.

Ήταν Πάσχα και κανείς δεν θέλησε να θάψη το πτώμα. Μόνος, ένας ζητιάνος μεθυμένος και κουρελιάρης, μην ήξεύροντας τί να κάνει μέσα στο μέσσο του, έβαλε τον άγνωστο μέσα στο λάκκο που είχαν άνοιξη οι θησαυροκνηγοί.

Πάνω στον τάφο έχωσε ένα σταυρό κι' έπάνω σ' αυτόν έχάραξε τα λόγια αυτά:

Ο πολεμιστής και ο άγιος σκότασαν τον Θεό. Έγώ τον έθαψα. Άμήν!

(Μετάφρασις Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ)

(1) Ο Μπογιάν Ντανόβσκι είναι από τους καλλίτερους νέους συγγραφείς της Βουλγαρίας, δημοσιεύσας άρκετά διηγήματα με θέματα ίδιως λαϊκής βουλγαρικής παραδόσεως, ως αυτή.

Γήσινοι Ρωμηοί κι' έρεις σαν κι' έσας, άνθρακοι που γεννηθήκαμε και ζούμε κάτω από τον γαλάζιο έλληνικό ούρανό, όρκιζόμαστε πως μέχρι σήμερα δεν βγήκαμε από τα στενά όρια της χώρας μας. Έξοτόσο είμαστε οδ θέσι να σας περιγράψουμε και στις πιο σκοτεινές τους άκόμην λεπτομέρειες τα κέντρα των άπαχιδων του Σκουαίνα, της Ρώμης, της Μαδρίτης και τις μυστηριώδεις φωλιές των έργληματιών του Σικάγου, της Ν. Υόρκης, της Άλεξανδρείας, της Κων/πόλεως και του Πεκίνου αν θέλετε!

Πώς αυτό;

Μη σας φαίνεται περίεργο και μ'ην αφήνετε στα χείλη σας ειρωνικά μειδιήματα.

Είνε ζωηρές και τόσο ζωντανές ή περιγραφές που κάνουν πάνω στα καταγώνια αυτά οι ξένοι συγγραφείς και μ'ας τα παρουσιάζουν τόσο άτόφια τα διάφορα κινηματογραφικά φίλμ ώστε όχι μόνο έμεις άλλά και σεις όλοι σας όταν καμιά φορά τύχη—ο Θεός να δώση—και έπισκεφθήτε το Παρίσι και κανένα βράδυ από περιέργεια καταφορήσετε πρὸς τις συνουσίες του Σκουαίνα και χωθήτε σε κανένα—τύποις μόνο—φιτάρι, σ'ας διαβεβαιούμε, δεν θα σας κινήσει λαμιά έντίπωση.

Και γι' αυτόν άκριβώς το λόγο δεν θα σας κουράσουμε σήμερα με σαφές περιγραφές χιλιδιωμένον και μυριοειπωμένον καταγώνιον. Θ' άσχοληθούμε με κάτι το καινούργιο, το άγνωστο σ' έσας κι' αν θέλετε παρακολουθήστε μας νοερά στο «Απόρθητο Μοναστήρι» για να διητε πως κι' η Άθήνα μας δεν ύστερεί σε τοιαύτης φύσεως κέντρα.

Το «Απόρθητο Μοναστήρι» βρίσκεται στην άρχή της οδού Άριστοτέλους—γωνία Άριστοτέλους και Καποδιστρίου. Στην γωνία αυτή πάνω στο πεζοδρόμιο στεκόμαστε και μετράμε. Ένα, δυό, μικρά σαραβαλιασμένα παραθύρια στο τοίχο ενός μισοτύπου. Τα σάφισμα λίγο θα νοιώσουμε να φθάνη στη μύτη μας μια βαρεία μυρωδιά μούγλας που άνεβαίνει από μέσα. Είνε τα παράθυρα του «Μοναστηριού», του «Απόρθητου Μοναστηριού», του μυστηριώδους κέντρου με την παράξενη πελατεία, και την πιο παράξενη διανομή που μ' όλα ταύτα ή άστυνμία σέβεται και δεν κλείνει.

Μά απ' έξω, απ' εδ'ό δεν μπορούμε παρά ν' άκούσουμε μόνο πινιμένα γέλια, βραχνούς σκουπές, τότε παθιάρικους άμάνεδες, έρωτο-ζυγνημένον βλάμνηδον και τότε παλινκαρί-στικα θούρια που έξυμνούν τη φυλακή, την λεβεντιά και το χάσις, όπως αυτός ο σκουπός που άκούγεται τώρα:

...κι' από κάτ' απ' τα ραδίκια καθόνται δυό πιτσιρικά...

Βιαζόμαστε να ικανοποιήσουμε την περιέργειά μας και με τρία τέσσερα βήματα βελοόμαστε έξω από την πόρτα του «Μοναστηριού».

Το περιεργαζόμαστε πρώτα απ' έξω. Διαβάζουμε τη μεγαλύτερη έγγραφη που τραβά πρώτα τη προσοχή μας:

ΚΑΦΕΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

ΤΟ ΑΠΟΡΘΗΤΟ...

Περίεργο! Τώρα δεν λέγεται μοναστήρι. Ποιό άραγε βέβηλο χέρι άπεκεφάλισε την φράση!...

Ποιός έβρει!

Θά το μάθουμε όμως...

Παρακάτω μια άλλη έγγραφη:

«Κέντρον των φονογροφών»

και πάρα πέρα άλλη:

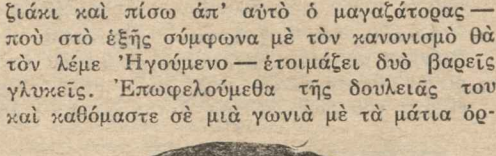
«Μπύρα Φίξ»

Οι τοίχοι δεν επιδέχονται άλλα γραφήμα-

τα. Είνε τόσο γερασμένοι και τόσο φαγωμένοι από το χρόνο που δεν πιάει χρώμα έπάνω τους.

Απ' έξω δεν ύπάρχει τίποτε άλλο να μ'ας τραβά. Δυό ορθάνοιχτες πόρτες και, κανένα παράθυρο.

Δρασκελίζουμε μετά φόβου Θεού το σκαλοπάτι και μπαίνουμε. Κ' εδ'ό τίποτε το έξαιμικό. Συνειθισμένο συνουσιακό φτωχο-καφενείο. Λίγες καρέκλες—σπασμένες κι' αυτές—μιά παγωνιέρα, το άπαραίτητο τεζέκι και πίσω απ' αυτό ο μαγαζάτορας—που στο έξής σύμφωνα με τον κανονισμό θά τον λέμε Ήγούμενο—έτοιμάζει δυό βαρείς γλυκείς. Έπιωφελούμεθα της δουλειάς του και καθόμαστε σε μια γωνία με τα μάτια όρ-

Είνε έξυπνος. Γελάμε και τον ρωτάμε, αυτός πως... πρὸς το άξίωμα κι' αν πήγε στο Άγιον Όρος.

—Όχι, μ'ας άπαντά, εγώ είμαι της... Σχολής... Μοναστηριακίου. Εκεί χειροτονήθηκα. Στο Άγιον Όρος δεν πήγα άκόμην άλλά θα πάω καμιά μέρα νά... έπιθεωρήσω τας μονάς και να θαυμάσω τα κειμήλια των μυσσείων των...

Και χαμογελά πονηρά ο άλίθριος.

Τον κερνάμε καφέ και προθυμοποιείται να μ'ας περάση στα άδρια του «Μοναστηριού», στο διπλανό διαμέρισμα.

Καθόμαστε γύρω από κάτι που μια φορά ήσαν μαμάρινο τραπέζι καφενείου κι' ένφ' ο ήγούμενος μ'ας άφηνει για λίγο να περιποιηθώ μια παρέα, αφηνόμεστε στην έξηση και τον θαυμασμό της τέχνης των... άγιογραφίων του τοίχου που ως τόσο δεν εικονίζουν κανένα από τους γνωστούς μας άγίους. Άλλά τί σημασία μπορεί νάχη αυτό; Μήπως αυτός ο φουκαράς στην εικόνα της γωνιάς που καθισμένος στο γυαλό φαρσέυ, έπειδή, όπως λέει ή λεζάντα, είναι άπογοητευμένος έραστής» δεν είναι άγιος!...

Φαντασθήτε έναν άνδρα στην εποχή μας να τον διώχνη ή έρωμένη του κι' αυτός για να σκετώση το μεράκι του να τραβιέται σε μια έρημική παραλία να φαρσέυ!

Ε! άσφαλώς θα καθίσω εκ δεξιών του πατρός.

Άλλά κι' εκείνος ο άλλος άπάνται; Ο δυστυχής μήτε στ' άμαρτία (μόνιμον μάλιστα) και δελχνει στον άμαρτα δακρυμένος το μοναστήρι που φηγογράφει στην γωνία του ταμπλό:

«Αμαρτία, τραβά για το φτωχό μοναστήρι».

Έτσι γράφει από κάτω...

Αυτός δίχως άλλο θα έινε άπονήριος άγιος. Άπογοητευμένος από τα έγκόσμία άπεφάσισε να ύπάγη εις μοναστήριον διά να σώση την άμαρτωλον ψυχήν του!

Τέτοιες είνε οι άγιογραφίες του Μοναστηριού κι' έπειδή αν βελήσουμε να σας τις έξηγήσουμε όλες, χωρίς άμφιβολία θ' άμείνασε κι' εσείς—πράγμα που δεν θέλουμε γιατί δεν μ'ας συμφέρει να κάνουμε λόγο της άκριθείας του λαδιού, του κεριού και του λιθανιού—περιοριζόμαστε εις παραπάνω και σας παρουσιάζουμε ένα από τα πολλά θαύματα που έχει τη δύναμη να κάνει το μοναστήρι, σαν όλα τα μοναστήρια.

Παρακολουθείτε μας νοερά και 'δές τε αυτόν τον άνάπυρο, παράλυτο κι' απ' τα δυό πόδια που σουρνάμενος μπαίνει στο διαμέρισμά μας. Φθάνει κοντά σ' ένα καθίσμα και ω! το θαύματος! Σηκώνεται. Τα πένν λίγο άπροσφύτα πόδια του γίνονται άμέσως καλά, κάθεται στο καθίσμα—σταυροπόδι μάλιστα—και παραγγέλλει καφέ. Σε λίγο, όταν τον συναντήσετε στο δρόμο, θα ύστεται πάλι με την κοιλιά. Θα έινε πόλι παράλυτος.

Αυτή είναι ή διαφορά μεταξύ του «Απορθητου Μοναστηριού» και των άλλων των «σκέτων» μοναστηριών. Έκείνα όταν θεραπεύουν έναν άσθενή δεν ξανααρρωιά, ένφ' το

Τα μάτια του μικρά άλλ' έκφραστικά, όλο-

φτωχό το απόρρητο μοναστήρι δεν έχει αυτό το προνόμιο από τον Ήμιστον.

Αλλά ως αφήσουμε τον άνθρωπο ήσυχο να πιη τον καφέ του κι' ως απασχολήσωμεν άλλου τις αισθήσεις μας.

Μέσ' στο φτωχό αυτό διαμέρισμα που το πάτωμά του είναι στρωμένο με χώμα και το ταβάνι του σκεπασμένο με χαρτόνια, απέναντί μας στο τοίχο μεταξύ δύο πελώριων μουντουρογραφιών—αγιογραφιών θα λέγαμε—υπάρχει ένα μισοκατεστραμμένο καπνισμένο τζάκι το οποίο όμως, παρ' όλα του τα γεράματα, όπως φαίνεται από τα μισοαυμένα κούτσουρα που είναι φορτωμένο, εξακολουθεί να προσφέρει τις υπηρεσίες του άγνωστον όμως μέχρι της στιγμής προς ποιον σκοπόν. 'Ο ήγούμενος που επιστρέφει πάλι μεταξύ μας θα μάς μιλήσει γι' αυτό.

Κινεί το κεφάλι του, αναστενάζει και μάς δίνει άμεσως την απάντησι :

—Υπάρχουν... καλογεροπαίδια χωρίς προστασία, χωρίς δουλειά που μένουν νηστικά μέρες δλάκερες στους δρόμους. Γι' αυτά τα φτωχά είναι το τζάκι. Τα μαζώνω εδώ, τα ταΐζω και όταν πιάσουν δουλειά μου φέρνουν τα λεπτά.

Εδώ τον διακόπτουμε :

—Και πόσο καιρό... αγιώτατε, μπορείτε το μοναστήρι να τα συντηρή;

—Α! όλα κι' όλα! Το μοναστήρι μέχρι έξη μήνες τους τραβάει τα ξέοδα. Στο διάστημα αυτό οφείλουν να βρουν δουλειά. Διαφορετικά αλλοιμονό τους. Ντεμπελχανεϊό μόνο δεν θα το κάνω...

Το πράγμα μάς φαίνεται ενδιαφέρον κι' αρχίζουν ή ερωτήσεις κι' ή σημειώσεις...

—Και τί καλά τους μαγειρεύεις;

—'Ο ήγούμενος παίρνει σοβαρότητα 5 Πατών και 15 Πατριαρχών και μάς απαντά :

—Τρεις μήνες συνεχώς πατάτες βραστές, τρεις μήνες σπανακόριζο...

—Συνεχώς, πρωί και βράδυ;

—Όχι! μόνο το μεσημέρι. Όσοι δεν εργάζονται δεν πρέπει να τρώνε περισσότερο από μια φορά το 24ωρο...

Τί να τον ερωτήσουμε άλλο;... Σκαλίζουμε τις σημειώσεις μας και του ζητάμε να μάς λύση μερικές άποριες :

—Τώρα δε μάς λες ήγούμενε, γιατί άλλαζες την επωνυμία του Μοναστηριού; Μια φορά έγραφε : «Απόρρητον Μοναστήρι» σήμερα βλέπουμε τη λέξη «Μοναστήρι» μαιωμένη, λες κι' ήταν ύποψήφιος βουλευτής.

—Να σάς πω παιδιά μου, ο ήγούμενος ξέρει τί κάνει, ο Βενιζέλος σκέφθηκε σώνει και καλά ν' απαλλοτριώσει όλα τα κτήματα των μοναστηριών. Θέε, σκέφθηκε, να με πάρει και μένα το σχέδιο και να τ'α βάλω με το κουβέρο; Και μια και δυο χωρίς πολυλογίες, δυο πινελιές φούμο και το μοναστήρι έγινε... «Απόρρητο»...

Και ο 'γούμενος τραβώντας μια βαθεία ρουφησιά του τσιγάρου του—πίνει το μισό τσιγάρο—καταλήγει :

—Αμ' τί νομίζετε, πώς κοιμάμαι εγώ;... Στο σημείο αυτό, φωνές, βρισιές, αναποδογυρίσματα τραπέζιων και καρεκλών μάς διακόπτουν την συζήτησι. Το μέχρι της στιγμής ειρηνικό κέντρο μπήκε στο... στοιχείο του. 'Ο ήγούμενος χωρίς να μάς πη λέξει μ' ένα πήδημα βρέθηκε μεταξύ των συμπλεκόμενων... καλογεροπαίδων του.

Τί συνέβαινε;

—Απολύστατα. Τα παιδιά που ήσυχα έπαιζαν την κολτοίνα τους, συνεπλάκησαν. 'Ανακαλύφθηκαν στη παρέα τους έναν κλέφτη; χωρίστηκαν σε δυο ομάδες και ήπιελσαν το σμπαν... Οι σογιιάδες άστραψαν. Τα καθίσματα αντράθηκαν, τα μάτια πέταξαν φωτιές και... ποιος είδε το Θεό και δεν τον φοβήθηκε...

Μια καρέκλα διελύθη σε κάποιον κεφάλι και ο έπίδοξος Ζαλαμός, που τη δέχτηκε στο στανόρ άλλαξε όψη. Και το κακό δεν θα σταματούσε μέχρις εδώ αν ο ήγούμενος δεν συνεβίβαζε τα πράγματα με μια απλή υπόμνησι των νόμων του μοναστηριού :

—Ρέ... μάρτηδες, ρεεε δεν σάς είπα ρέ, δια πάν παράπονον ν' απευθύνασθε στον ήγούμενο, ρεεε...

Και ή τάξις αποκατεστάθη. Έμεις όμως ακόμη τρέχουμε.

ΑΓΟΥΣΤΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ

Η εξέλιξις της ταχυδρομικής υπηρεσίας.—Το αρχαιότερον γράμμα.—Πότε νεκαλύφθη το βουλοκέρι.—Με τί ήσχολείτο το πρώτον ταχυδρομείον.—το σήμα της διανομής.

Όταν, αγαπητοί αναγνώσται του «Τικ Τάκ», ο διανομέας του ταχυδρομείου σας φέρνει στο σπίτι ή στο γραφείον σας ένα γράμμα από το όποιον εξαρτάται πολλές φορές ή τύχη σας και ή ζωή σας, σκεφθήκατε ότι αυτή ή ευκολία της παραλαβής και της αποστολής επιστολών δεν υπήρχε πριν και ότι το ταχυδρομείον εις τας αρχάς του ήτο πρόνομον μόνον των πλουσιών; Όχι, βέβαια.

Λοιπόν, το Ταχυδρομικόν Μουσείον της Βιέννης με μίαν θανμασίαν συλλογήν ιστορικών δοκουμένων μάς δίνει μίαν πλήρη εικόνα του πώς έφθασε ή ταχυδρομική υπηρεσία στο σημερινόν της σημείον από του 14ου αιώνος μέχρι των ημερών μας.

Σήμα των πρώτων ταχυδρομικών διανομέων της Βιέννης

ρεσία στο σημερινόν της σημείον από του 14ου αιώνος μέχρι των ημερών μας.

Και πρώτα—πρώτα ως αρχίζουμε με το αρχαιότερον γράμμα που άπεσταλή ταχυδρομικώς και χρονολογείται από το 1396.

Ήταν ένα φύλλο χαρτιού διπλωμένο και κολλημένο γύρω—γύρω με κερί. Από την μια πλευρά του χαρτιού αυτού ήταν γραμμένη ή διεύθυνσις.

Ένα άλλο γράμμα παλαιόν, με ήμερομηνίαν 28 Φεβρουαρίου 1494, είναι ένας ρόλος χειρογράφου προς όλα τα μοναστήρια της Αυστρίας που έστάλη ταχυδρομικώς από τον ήγούμενον της Μονής των Βενεδικτινών. Με τα γράμματα του ήγουμένου έμάνθανον όλα τα νέα οι καλόγηροι των μοναστηρίων.

Με την παρέλευσιν του χρόνου το σχήμα των επιστολών έτελειοποιείτο και εις τα 1508 για να μη τσαλκωνέται το χαρτί το έβαζαν μεταξύ δύο χαρτονιών τα όποια έδεναν με σπάγγον.

Το βουλοκέρι παρ' ότι ανεκαλύφθη το 1654 εν τούτοις ετέθη εις γενικήν χρήσιν μόνο κατά το 1725.

Αν ερωτάτε για το φάκελλο, αυτό ανεκαλύφθη μόνον περί το 1764. Από τότε τίθεται εις εφαρμογήν και το σημείον—μία μονογραφή του υπαλλήλου με κόκκινο μολυβδοκόνδυλο—ελέγχουν επάνω στο φάκελλο.

Το ταχυδρομείον μεταφέρτετο με λεωφορεία από πόλεως εις πόλιν και προς άποφυγήν ενδεχομένης παραβάσεως ή κλοπής των επιστολών, από τον υπάλληλον ο όποιος ανέλαμβανε την παράδοσιν, σε κάθε σταθμόν υπήρχον ει-

κόνες απαχρονισμένων με την επιγραφήν «Ίδου ή τιμωρία του παραβάτου των κανονισμών». Τα γραμματόσημα ετέθησαν εν τή σει περί τα 1780.

Κατά τα πρώτα έτη το ταχυδρομείον έμετέφερε παρ' την κυβερνητικήν άλληλογραφίαν με τας ύφισταμένας αρχάς του κράτους. Αργότερα ήρχισαν να χρησιμοποιούν το ταχυδρομείον οι πρίγκιπες και άλλα ηγερείς.

Εκτός των άλλων εις το Ταχυδρομικόν Μουσείον της Βιέννης υπάρχουν και οι κόνες των πρώτων διευθυντών του αίστηματός ταχυδρομείου. Και αυτοί είναι ο κύριος Φραντς φόν Τάξις και ο άδελφός Τζαντο φόν Τάξις.

Ο κύριος Φραντς είναι ο πρώτος ο οποίος κατά το 1491 έθεσε τας βάσεις του νεωτέρου ταχυδρομείου και διορίσθη από τον βασιλέα Φίλιππον τον Ιον (υιόν του αυτοκράτορος Μαξιμιλιανού) «άρχηγος και κύριος των ταχυδρομείων μας».

Ο πρώτος έπίσημος διευθυντής των ταχυδρομείων της Αυστρίας κατοίκησε εν συνδέσει την χώραν του ταχυδρομικώς με την Ολλανδίαν, την Γερμανίαν, την Γαλλίαν, την Ισπανίαν και την Ιταλίαν.

Όσοι εκ των αναγνωστών μας έχουν διάσει «Ντόν Κάρολο» του Έλλερ ή τον έγνω δι ή παιζόμενον εις το θέατρον, θα έπωρασε άσφαλώς κάποιαν φράσιν του ήρωος του έργου που ήμλει περί παραβιάσεως των επιστολών του ταχυδρομείου κατόπιν διαταγής του βασιλέως της Ισπανίας.

Επί πολλά έτη ή διεύθυνσις των ταχυδρομείων άνετίθετο μόνον εις άπογόνους τών νών οικογενειών. Αργότερα όμως, εις το 1772, όταν ή ταχυδρομική υπηρεσία της Αυστρίας έπεξετάθη, ή αυτοκρατορική Μαρία Θηρεσία έδωκε την άδειαν εις κάποιον ιδιώτη όνομαζόμενον Ίωσήφ Χάρντν να οργανώσει ταχυδρομικήν υπηρεσίαν μέσα εις την πόλιν της Βιέννης.

Έτσι ήρχισε να δημιουργήται το σύστημα της διανομής κατ' οίκον των επιστολών και να εμφανίζονται οι πρώτοι διανομείς του ταχυδρομείου, όπως τούς ένοσούμεν σήμερα.

Εις ένα τμήμα του ταχυδρομικού Μουσείου της Βιέννης υπάρχουν και τα πρώτα μεταφορικά μέσα του ταχυδρομείου από των πρώτων χρόνων της ίδρύσεως του μέχρι σήμερα. Αμαξες, λεωφορεία, βαγόνια σιδηροδρόμων, αυτοκίνητα και αεροπλάνα.

Επίσης υπάρχουν και αι πρώται σταλμάτων διανομών, οι πρώτοι ταχυδρομικοί στακοί, ή τσάντες των διανομένων κλπ.

Τα πρώτα γραμματοκιβώτια στους δρόμους της Βιέννης εμφανίζονται μόλις περί το 1808 και είναι ξύλινα, κίτρινα και με το ολόκληρον των αυτοκρατορικών της Αυστρίας.

Η τόσο μακρά ιστορία του αυστριακού ταχυδρομείου, ή οποία, ως σημειώθη, είναι και ή αρχαιότερα, δεν ήτο δυνατόν παρ' να έχη τα ευεργετικά της αποτελέσματα, και έτσι ή Αυστρία είναι σήμερα μία από τας χώρας εκείνας αι όποιαι έχουν το τελειότερον ταχυδρομικόν σύστημα.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΦ...

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ

δρόμο. Πιστεύω, ότι ξέρετε ποιός είναι ο δράστης του φόνου. Ήταν ο νέος με το χλωμό πρόσωπο και την μικρή γενειάδα, ε;...

—'Ο Στόκερ άνασκήκασε τούς όμους του.

—Όταν σάς λέω ότι δεν ξέρω, κύριε, σημαίνει ότι δεν ξέρω. Μπορώ να έχω κι' εγώ τις ύποψίες μου όπως έχετε και σεις. Βρήκατε τίποτε μέσα στις τσέπες;

—'Ο Στόκερ εκύτταξε το έπανωφόρι. Για μία στιγμή ο Τιμ έδίστασε, έπειτα σηκώθηκε, άνοιξε το συρτάρι, έβγαλε το μικρό σημειωματάριο κι' άδειασε τα περιεχόμενα της θήκης του επάνω στο τραπέζι.

—Μου επιτρέπετε να κυττάξω, κύριε;

—Περίεργος δεν έπηρε πρώτα το κλειδί, όπως έπεριμενε ο Τιμ ότι θα έκανε. Εκύτταξε την πόρτα και έπειτα το άκόκομμα της έφημερίδος.

—Χάρου ο Φάντης, επανέλαβε.

—'Ο Χάρου Στόουν. Τόν ξέρετε;

—'Ο ύπρητής εκούνησε το κεφάλι του.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Θα ήθελα να το μάθω κι' εγώ αυτό. Έχω μία άμυδρά ιδέα, αλλά δεν είμαι βέβαιος. Ήταν μέσα ένας άνθρωπος όταν έπηγα κι' εγώ. Είδα το φανάρι του κι' έμπηκα μέσα για να δώ ποιός ήταν. Άλλά έφυγε προτού νόν πιάσω.

—'Ο Στόκερ εκύτταξε κατάματα τόν Τιμ με ύφος ύποψίας.

—Ξέρετε ποιός ήταν, κύριε;

—'Ο Τιμ εκούνησε το κεφάλι του άρνητικά.

—Όχι. Σέ ενδιαφέρει πολύ αυτό;

—Φυσικά, κύριε. Είμαι υπεύθυνος να φυλάω όλο το σπίτι, και αν χαθή τίποτε, θα το πληρώσω εγώ στόν κ. Λεντμπέτερ, είπε ο Στόκερ με συγκρατημένο τίννο. Μήπως είδατε τόν άνθρωπον αυτόν;

—Όχι, αλλά νομίζω ότι μπορώ να σού πώ ποιός ήταν.

—'Ο Τιμ τόν εκύτταξε τώρα με την ίδια προσοχή που ο άλλος εκύτταζε αυτόν προτήτερα.

—Ήταν ένας άνθρωπος που λέγεται Λιού Ντάνεϊ.

—Ότε ένας μύς δεν κινήθηκε στο πρόσωπο του Στόκερ.

—'Ο Λιού Ντάνεϊ;... Δεν ήξερα ότι βρισκότανε στήν Σκωτία.

—Τόν ξέρετε;

—Μιά έλαφρή κλίσις της κεφαλής ήταν ή άπάντησις του Στόκερ.

—Έκ φήμης. Είναι πολύ επικίνδυνος τύπος, όπως λένε. Γιατί υποθέτετε ότι ήταν ο κ. Ντάνεϊ;

—'Ο Τιμ ήπιε τόν καφέ του βιαστικά και σηκώθηκε από το τραπέζι.

—Έλα επάνω, είπε στόν Στόκερ.

—'Ο ύπρητής τόν άκολούθησε στο δωμάτιό του και ο Τιμ άναψε το φώς.

—Άφρησε αυτό το έπανωφόρι στο γκαράζ.

—'Ο Στόκερ έβριζε μία ματιά στο έπανωφόρι αλλά δεν έδοκίμασε καθόλου να το έξετάσει.

Η έντύπωσις που έσχημάτισε ο Τιμ ήταν ότι το είχε άναγνωρίσει άμέσως.

—Έχω να σού πώ κάτι, Στόκερ...

—'Ο νέος εκάθισε στο κρεβάτι του και έδειξε στόν ύπρητή του καρέκλα. Αϊτός όμως δεν έπωρελήθη της συστάσεως αυτής, αλλά έμεινε όρθιος.

—Το σπίτι αυτό μου φαίνεται λίγο παρξένο, και εσύ ξέρετε πόσο παρξένο είναι. Δεν γνωρίζω τίποτε γι' αυτόν τόν κ. Λεντμπέτερ που είναι ο ιδιοκτήτης, αλλά υποθέτω ότι θα έχη κάποιον αντιπρόσωπο στο Λονδίνο...

—Τούς κυρίους Κήν, Κόλφαξ, Μόρτιμερ και Γκρήν, στήν Στοά Λίνκολν, είπε ο Στόκερ άμέσως. Με συγχωρείτε για την διακοπή...

—Κάποτε ήταν εδώ ο Ντάνεϊ, καθώς έπιασε και κάποιος άλλος, ο άνθρωπος που είχε πληρώσει την μίσ Γκωφάρ και τόν όποιον γνωρίζετε κ' εσύ. Ένας ώχρος νέος με μικρή γενειάδα... Είμαι άστυνομικός, Στόκερ, και υποπτεύομαι φυσικά πολλούς ανθρώπους. Θα σού πώ λοιπόν ειλικρινώς ότι υποπτεύομαι κ' εσένα. Δεν πιστεύω την ιστορία που διηγήθηκες, ότι έμάλισσες με τόν Ζέλφ, μόνο και μόνο γιατί σε έσπαρξε στο

Εκύτταζε έξω από το παράθυρο και έτσι τόν είδα...

—Όχι, κύριε. Δεν τόν ξέρω, αλλά μου φαίνεται ότι κάτι έχω άκούσει γι' αυτόν.

—Έγυρσε άνάποδα το άκόκομμα της έφημερίδος.

—Έχει πεθάνει. Γνωρίζετε αυτόν τόν γραφικό χαρακτήρα; Είναι του Λιού Ντάνεϊ;

—'Ο Στόκερ δεν άπήντησε. Έβγαλε πάλι προσεκτικά τα τρία αντίκείμενα μέσα στη θήκη του σημειωματαρίου και το άφρησε επάνω στο τραπέζι.

—Δεν ξέρω τίποτε για τόν γραφικό χαρακτήρα του κ. Ντάνεϊ, είπε.

—'Η φωνή του ήταν κάπως βραχνή. Τα μάτια του είχαν μια περιγρη λάμψη που ο Τιμ δεν την είδε δη άλλοτε. Η ύποψία του είχε εξαφανισθή από την έκπληξή του ή όποια είχε πάρει τώρα μία σκληρότητα που τόν παρεόρθευσε τελείως.

—Δεν έχω μιλήσει ακόμη στήν άστυνομία, είπε ο Τιμ, επειδή αισθάνομαι μάλλον την έπιθυμία να άναλάβω αυτήν την ύποθεσι άνεπισήμως. Έρχομαι στήν έπαυλη Κλέντς για να μένω λίγες μέρες μαζί με τόν κ. Λουρράϊτ. Ένας άνθρωπος έρχεται στο ξενοδοχείο μου στο Λονδίνο και προσφέρεται να μου χρησιμεύσει ως σωφεί, και φέρνει, πράγματι, ένα αυτοκίνητο, το όποιον, όπως άπεδείχθη αργότερα, δεν ήταν δικό του αλλά το είχε νοικιάσει από ένα γκαράζ του Λονδίνου. Την νύχτα της άφίξεώς του προσπαθεί να σε άποφύγη. Αργότερα έδεάθηκε εσύ να μαλ-

λώνης μαζί του, και πιδ άργά βρίσκεται δο-λοφονημένος.

—Από μένα; ρώτησε ο Στόκερ ξερά.

—Δεν λέω αυτό. Είμαι έντελώς βέβαιος ότι δεν ήξερες τίποτε για τόν φόνον, αν και ή άστυνομία μπορεί να σχηματίση διαφορετική γνώμη. Ήξερες όμως άσφαλώς τόν Ζέλφ. Το όνομά του είναι Τζάιφρεϊ. Ήταν συνεργάτης του Λιού Ντάνεϊ και έπ' αρκετό διάστημα μέλος της συμμορίας του.

—'Ο Στόκερ εξαγομώλασε κατσουφιασμένα.

—Όλα αυτά νομίζεις κανείς ότι τ' άκούει από το στόμα της κυρίας Ντάνεϊ.

—Ξέρετε ότι είχε έλθει εδώ ή κυρία Ντάνεϊ; ρώτησε βιαστικά ο Τιμ Τζόρνταν.

—'Ο ύπρητής εκούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

—Ω, βέβαια, ξέρω ότι είχε έλθει εδώ. Νομίζω ότι σάς είπα προτήτερα ότι είχα πάρει το θάρος να καθάλιστώ πίσω από το αυτοκίνητό σας. Είναι πολύ επικίνδυνη γυναίκα, πρέπει να μου επιτρέψετε να σάς πώ και αν ήμουν στήν θέσι σας θα προσπαθούσα να την άποφύγω, κύριε Τζόρνταν.

—Απλώσε το χέρι του προς το σημειωματάριο, αλλά άμέσως άλλαξε γνώμη και με μίαν άπότομη κίνησι της κεφαλής έδγίηκε από το δωμάτιο.

Επί μια ώρα ο Τιμ εκάθισε στο κρεβάτι προσπαθώντας να συναμολογήσει τα πέντε κομμάτια του μυστηρίου που είχε απ' όψιν του, και ένα από τα όποια ήσαν ή έβδομηντα λίρες που είχε κλέψει ή Μαίρη Γκρήφα και ή όποιες την είχαν μετατρέψει από μοσχοτή γραμματέα σε άληθινή σκιάδα του κ. Λουρράϊτ.

Γιατί αυτή ήταν ή εξέγρησις όλης της κατστάσεως. 'Ο γέρος εκείνος την είχε πάντοτε στήν διαθεσί του και μπορούσε να την διατάξη ό,τι ήθελε.

Εγθύθηκε άργά και έπλάγιασε. Άποκοιμήθηκε αλλά χωρίς στήν ιδιαιτεση εκείνη άστυνομική ικανότητα που είχε αναπτύξει, μπορούσε να καταλαβαίνει πληρέστατα τί συνέβαινε γύρω του. Κατάλαβε έτσι, έπειτα από λίγη ώρα, ότι ή πόρτα του είχε άνοιξει και κάποιος είχε μπει μέσα στο δωμάτιό του. Κατάλαβε επίσης ποιός ήταν ο έπισκέπτης αυτός, αλλά δεν κινήθηκε προτού ή Μαίρη Γκρήφ αρ πλοισάση στο κρεβάτι να νά τόν κινήση έλαφρά από τόν ώμο. Έτινάχθηκε τότε άμέσως όρθιος.

—Αυτούμαι πολύ, είπε αυτή με πιασμένη άνάσα, αλλά φοβόμαι... Είναι κάποιος στήν αλή... Έξω από το παράθυρό μου.

—Εσηκώθηκε από το κρεβάτι του, έφόρεσε ένα έσωτερικό έπανωφόρι και έπηρε στο παράθυρο για να κυττάξη έξω. Δεν έφαινετο κανείς στήν αλή.

—Έίσαθε βέβαια... άρχισε να λέει.

Πριν συμπληρώσει την φράσι αυτή διέκρινε μία σκιά που διέσχισε την αλή και χανότανε μέσα στο σκοτάδι.

—Δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Εκύτταζε έξω από το παράθυρο, ένθιθύρισε ή νέα, και έτσι τόν είδα. Έπεριπατούσε επάνω στη γλή.

—Μήπως ήταν κανείς γνωστός σας;

—'Η νέα εκούνησε το κεφάλι της άρνητικά.

—'Ο Στόκερ;

—Όχι, όχι, δεν ήταν ο Στόκερ. Αυτός ήταν ψηλότερος.

—Προς πού διεύθυναι έπήγαυε;

—'Η νέα τόν έδειξε.

—Προς το γκαράζ; Τότε λοιπόν άκριθώς τώρα νομίζεις. Άκούστε!

—Άκουσαν τόν κοτό ένός αυτοκινήτου που έπλησίαζε όλοένα και έπειτα άρχισε να σβήν.

—Έφυγε! είπε ο Τιμ.

—Εστέκοντα και οι δύο κοντά στο παράθυρο, όταν έξαφνα εκείνη τού έσφιξε το χέρι.

—Κυττάξτε! Κυττάξτε!

Μια άλλη σκιά είχε παρουσιασθή, που έρ-

χότανε με άβέβαιο βήμα προς το σπίτι. Ήταν κάποιος που έτριζιζε σαν μεθυσμένος. Έπροχωρούσε κρατώντας με το χέρι το κεφάλι του και τότε ο Τιμ τον άναγνώρισε.

Έτρεξε άμέσως, κατέδρασε την σκάλα, έπιασε τον άνθρωπο αυτόν από το μπράτσο και τον ώδηγησε μέσα στο σπίτι. Ήταν ο Στόκερ. Ήταν δύσκολο να τον άναγνώριζε κανείς κάτω από την μάσκα του αίματος που έσκέπαζε το πρόσωπό του.

— Έν τάξει... έψιθύρισε και σωριάστηκε σε μία καρέκλα.

Ο Τιμ είδε ότι στον καρπό του χειριού του ύπηρετή ήταν δεμένο με ένα πέτσινο λουρί ένα περιστρόφο. Τα ρούχα του ήταν τσαλακωμένα, γεμάτα χρώματα και λάσπες από εκεί που είχε πέσει.

Η Μαίρη έτρεξε στο επάνω πάτωμα, έγύρισε σε λίγο με έναν κουβά νερό και μία πετσέτα, και οι δύο μαζί έπλυναν το πρόσωπο του πληγωμένου. Ο Τιμ τον έζητάσε βιαστικά και είδε ότι δεν ύπηρεχε κανένα σπάσιμο στο κρανίο, ή πληγή όμως είχε μήκος άρκετών εκατοστών.

Η Μαίρη έτηλεφώνησε στο χωριό και έπειτα από μισή ώρα ήλθε ο γιατρός, ο οποίος επέδεσε το τραύμα του ύπηρετή και έπεδεβαίωσε την διάγνωση του Τιμ.

Ενώ ο γιατρός ήταν άσηχολημένος στην έργασία αυτή βοηθούμενος από μίαν ύπηρετρια, την όποιαν είχε ξυπνήσει ή Μαίρη, αυτή έπήγε στην πόρτα για να περιμένη τον Τιμ που είχε βγή για να κάμει μία έρευνα. Έγύρισε σε λίγο με μερικά ενδιαφέροντα νέα.

— Ο Στόκερ για κάποιον λόγο άπεφάσισε να περάσει την νύχτα του στο γκαράζ. Είχε άντληση, πράγμα που δεν έπέρασε από τον νου μου, ότι ο άγνωστος εκείνος θα έρχότανε πίσω για να βρει το επανωφόρι του. Έδραμα μία πολυθρόνα και δύο άποτσιγάρα μέσα στο γκαράζ. Φαίνεται όμως ότι ο Στόκερ είχε άποκοιμηθή και ο άγνωστος τον βρήκε κοιμισμένο, όταν μπήκε μέσα.

Η Μαίρη τον έκύτταζε τρομαγμένη. — Έγύρισε για να πάρη το επανωφόρι του; Ποιος;

Ο Τιμ της διηγήθηκε με λίγα λόγια την περιπέτεια του πριν από λίγες ώρες το ίδιο εκείνο βράδυ.

— Άλλά ποιος ήταν εκεί;

— Ο Λιού Ντάνεϊ, είπε αυτός. Τον έξερετε;

Αυτήν την φορά ή Μαίρη έδέχθηκε την πρόκληση.

— Ναί, τον ξέρω, είπε με ήσυχη φωνή. Ήταν ο άνθρωπος που με έσωσε όταν... είχα ύποστη εκείνη την έκείνη. Αυτός και ο Ζέλφ ήταν μαζί και θα ήμουν σκοτωμένη αν δεν βρισκόταν εκείνος.

— Τον είδατε έλλη φορά από τότε; ρώτησε ο Τιμ.

Η νέα άπάντησε καταφατικά.

— Ναί, μία φορά στο Λονδίνο. Είχα πάει για κάποια δουλειά του κ. Άουράιτ και αυτός μου έστειλε λίγα λουλούδια. Έπειτα με έζητήσε στο τηλέφωνο και με ρώτησε αν θα μπορούσα να τον συναντήσω και να πάω μαζί του στο θέατρο. Δεν έδέχθηκα την πρόκλησή του. Άλλά το βράδυ εκείνο ενώ έγύριζα από ξενοδοχείο μου, με βρήκε στο δρόμο.

Ο Τιμ έδίστασε να διατυώση το έρώτημα που ήταν στα χείλη του. Δεν είχε το δικαίωμα να την ρωτήσει, αλλά...

— Σας είχε έξιολογήσει ποτέ του ότι σας αγαπάει, Μαίρη; ρώτησε.

Αυτή τον έκύτταζε κατάπληκτη.

— Όχι! Τι κουτή ιδέα! Είπε τόσο πολύ μεγαλειώδης από έμένα. Πάντοτε μου φέρθηκε με μεγάλη εύγνεια.

— Θα τον άνωγορίζατε αν τον βλέπατε;

— Όχι, άπάντησε αυτή γοργά. Μου έσωσε τη ζωή μου και του χροστώ κάτι. Θέλετε να πητε αν μπορώ να βεβαιώσω την ταυτότητά του; Όχι, αυτό δεν θα το κάμω. Έχω άκούσει ότι είναι... ένας κακοποιός και είχα λυπηθή πολύ γι' αυτό.

— Είπε ένας δολοφόνος, είπε ο Τιμ και αυτή έκούνησε το κεφάλι της.

— Ναί, ξέρω. Και όμως δεν θα ήμουν διατεθειμένη να βεβαιώσω για την ταυτότητά του στην άστυνομία. Έως μέσα μου να ύπαρχη κάποια έγκληματική διάθεση...

— Σας κατέχει άκόμη ή έμμονη ιδέα εκείνων των έδδουήτων λιρών;

Η νέα του άπάντησε με ένα πικραμένο χαμόγελο.

— Δεν θα το ξεχάσω ποτέ αυτό, είπε με πικρία. Άκόμη κ' έσεις...

Και τότε αυτός έκαμε κάτι που δεν είχε ποτέ του την πρόθεση να το κάμει. Άπλωσε το χέρι του, την έπιασε από την μέση και την τράβηξε κοντά του. Για μία στιγμή αυτή έμεινε άκουμπισμένη στο στήθος του, με τα μάτια μισόκλειστα, με άναπνοή γοργή. Το μάγουλό της άγγιζε το ηγουύνη του και τα χείλη του άναζητούσαν τα δικά της, όταν αυτή έλευθερώθηκε ξαφνικά από το άγκάλιασμα του και άπιστοχώρησε προς τον τοίχο.

— Όχι, όχι, Σας παρακαλώ μην το κάνετε αυτό... Δεν είναι σωστό...

Την στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε ο γιατρός. Ο Τιμ τον συνώδεσε έως την πόρτα, την έκλεισε από πίσω του και έγύρισε για να βρει ότι ή Μαίρη είχε φύγει.

Στο δωμάτιό του ο Στόκερ, μισοπλαγιασμένος στο κρεβάτι του, είχε τα μάτια του όρθάνοιχτα και χαμογελούσε.

— Την έπαθα σαν άγράμματος, είπε όταν είδε τον Τιμ να μπαίνει.

— Άνεγνώρισε τον άνθρωπο που σε χτύπησε;

— Ο Στόκερ έκαμε ένα μορφασμό.

— Όχι, κύριε, δεν τον είδα. Άν τον έβλεπα δεν θα ήταν πια ζωντανός. Φαίνεται ότι είχα άποκοιμηθή, γιατί το πρώτο πράγμα που θυμούμαι είναι ότι κάποιος έσχόνταψε στα πόδια μου. Ήμουν στο γκαράζ όλη την νύχτα.

— Μήπως ήταν ο Λιού Ντάνεϊ; ρώτησε ο Τιμ τραβώντας την καρέκλα του κοντά στο κρεβάτι.

— Έσως, είπε ο άλλος. Δεν μου άφησε την κάρτα του.

Ο Τιμ άναψε ένα τσιγάρο για τον ύπηρετή και ένα για τον εαυτό του.

— Άπόψε σου έκαμα κάτι όχι πολύ σωστό, Στόκερ. Την ώρα που ήσουν σχεδόν άναίσθητος έπήρα τα δακτυλικά σου άποτυπώματα, αλλά δεν ξέρω γιατί, δεν έχω την άπόφασι να τα χρησιμοποιήσω...

— Θα σάς άπαλλάξω έγώ άπ' αυτόν τον κόπο, κύριε, είπε ο Στόκερ. Είχα φυλακισθή δυο φορές, αλλά όχι κατά τα τελευταία αυτά δεκαπέντε χρόνια. Την μία φορά για κλοπή, την άλλη για κάποια άπάτη. Μπορείτε να πεισθήτε ότι ο Στόκερ είναι το άληθινό όνομά μου.

— Το ξέρει αυτό ο κ. Λεντιμπέττερ;

Ο Στόκερ έχαμογέλασε.

— Ω, μάλιστα, κύριε, το ξέρει. Του τα είπα όλα όταν με προσέλαβε στην ύπηρεσία του. Μάλιστα, κύριε, είχα κάποτε λογαριασμούς με την δικαιοσύνη, αλλά τώρα ζω τίμια, όπως πολλοί άλλοι σαν κ' έμένα.

— Πόσον καιρό είσαι φύλακας σ' αυτό το σπίτι;

— Κάπου όκτώ χρόνια, είπε ο Στόκερ.

— Ήξερες τον Ζέλφ;

Ο Στόκερ έγινε ελικρινέστατος.

— Ναί, τον ήξερα. Άλλά μου μιλάτε ως ιδιώτης και όχι ως άστυνομικός, έτσι δεν είναι, κύριε Τζόρνταν; Άν μου μιλάτε έτσι θα σας πω πολλά πράγματα...

— Έτσι σου μιλώ, είπε ο Τιμ.

— Ο Ζέλφ κ' έγώ είχαμε κάμει μαζί στη φυλακή. Δεν ήξερε τώρα ότι βρισκόμουν εδώ. Δεν είχε ξαναβρει ποτέ του εδώ κοντά στην Έπαυλι Κλέντς. Και πρέπει να σας πω και ένα άλλο, κύριε Τζόρνταν. Ξέρω και τον Λιού Ντάνεϊ. Μου είχε φανή πολύ, πάρα πολύ καλός πριν από πολλά χρόνια, και ήξερα ότι ο Ζέλφ ήταν μέλος της συμμορίας του. Ο Λιού είχε δουλέψει μαζί με δυο συντρόφους στην έπιχείρησι εκείνη της Πλασκώθης. Ένας από τους συντρόφους του είχε πληγωθή από τον ένα νυκτοφύλακα, αλλά ή άστυνομία δεν το ξέρει αυτό έπειδή ο Λιού έπηρε μαζί του το περιστρόφο του φύλακος.

(Άκολουθεί)

— Άκούστε!

— Άκούστε!

— Άκούστε!

— Άκούστε!

— Άκούστε!

— Άκούστε!

— Άκούστε!

— Άκούστε!

— Άκούστε!

— Άκούστε!

ΠΕΖΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

I

Πούναι τα λόγια τα τόσο γλυκά; Ποιόν τα παραδείσια, αβέβαια που έσταξαν μιά φιλιά; Άχ! όλα έχουν κάνει φτερά. Τότε μιά σου ματιά μου έλημπήμασε νυχχία και καρδιά χαρά, εύτυχία...

Άχ! τί είν' αυτό το που μ' είχε καλώ... Εύτυχία, χαρά και φιλιά, όλα κάνουν φτερά...

II

Άγγελικές μορφές, φωνές μελωδικές στην κάμαρά σου ήχοισαν. Δεν ήταν κάμαρα ήνη της. Κάποιες θεές το ενδιαίτημα γρουσιούσαν. Άχ, Θεέ μου! πώς το λατρεύω... Ήταν αλήη Μαγική της μέρα που έπαινον. Μήτε γλυκές φωνές, ούτε χρυσές μορφές θα ρούσα και να μ' άνοιζουσαν την πόρτα που έχτυπούσα, του κάκου που έχτυπούσα...

III

Το δρόμο πήρα μόνος, βουδός και λιπαμένος με το χέρι στο στήθος μου σφιγγόντας της καρδιάς μου τα μύρια κομμάτια πάνω στους λογισμούς μου βυθισμένος με πόνο που χλωμό που τ' αλλοιώνουν δάκρυα...

Μαίρη, σκοτεινιασμένη νύχτα! το σπύς σου ποτέ, ποτέ του δε θα κρήνη από τα μάτια μου τη θεά μου, ποτέ, κ' αν άόλη βρω τον άσπαρο στη νύχτα τη μεγάλη. Πάτα σαν ξάστερο ούρανο την όρη θα πρή βάλη μπροστά μου.

Γιάννης Στεριανός

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ

Πολλοί είναι, όσοι παραπονούνται διά την χαλάρωση της ήθικης εις την έποχήν μας και κατηγορούν τις νέας ιδέας και άντιλήψεις, διότι επιφέρουν την διαφθοράν των ήθων, άλλ' ή στατιστική άποδεικνύει το αντίθετον. Η στατιστική καταγγέλλει σιγά τα πλέον έκπληκτικά παράδοξα και θα έπλαγούν βεβαίως όλοι αυτοί, οι όποιοι παραπονούνται και κατηγορούν την έποχήν μας, ως έποχήν άνηθικότητας, όταν μάθουν ότι ο άριθμός των διαλυνίων διά συζυγική άστυαν έχει έλκτισθί σημαντικώς εν συγκρίσει προς τον άριθμόν των διαλυνίων διά την αήτην αίτίαν κατά την προπολεμικήν έποχήν. Τα διαζύγια λόγω άπιστίας του ένός των συζύγων εις όλόκληρον τον κόσμον ένήγουντο κατά τα έτη 1909 — 1913 εις 47 %, κατά τα έτη δε 1924 — 1927 ο άριθμός των κατήλθεν εις 45 %. Ο άριθμός των διαζυγίων επί έγκαταλείψει της συζυγικής έτίας κατήλθε κατά τα ίδια έτη από 9 % εις 3 1/2 %. Έκ των πειστικόν αυτόν άριθμώων της στατιστικής, ο άσιόδοξος θα ύποστην ότι ο άνθρωπος έγινε καλύτερος, ενώ ο πειστικιστής θα είπη, ότι ο άνθρωπος έγινε υπομονητικώτερος και έσυνήθισε να φέρη τα συζυγικά του άτυχήματα με έχεμύθειαν.

Η ΜΑΜΑ ΤΗΣ

Μαμά! Έξηγήσατε λοιπόν το χέρι της κόρης μου, άλλ' άφου την άγαπάτε, γιατί δεν το είπατε πρώτα σ' έμένα;

Νέος: Δεν μπορούσα να φαντασθώ ποτέ, ότι και σεις έπίσης μ' αγαπούσατε!

ΕΝΑΣ ΝΤΕΜΟΝΤΕ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Ο Βικτώρ στάθηκε πολύ άτυχος στα χρόνια της πρώτης του νεότητος. Η άγάπη αυτή που δοκίμαζονε τόσο πολύ όλοι οι άλλοι άνθρωποι, σ' αυτόν δεν χαμογέλασε ούτε μιά φορά.

Η άλβηθεια είναι πώς όσες γυναίκες ζούσαν μακριά του και δεν γνώριζαν την ψυχρότητά του, δεν έβλεπαν για πρώτη φορά, λατρεύοντες να τον κάνουν έρωμένο τους.

Μετρημένος και σοβαρός άνδρας ο Βικτώρ, με λεπτούς κ' εύγενικούς τρόπους τέλειου Παριζιάνου, με άψογο πάντα εμφάνισι ήταν πολύ έλκυστικός στις γυναίκες.

Μ' όλα ταυτα καμιά άπ' όσες του είχτη καν — Ω! ναί, δεν είναι ύπερβολή αυτό δεν έμεινε κοντά του παραπάνω από ένα φεγγάρι. Τς άποδίδωχε μόνος του.

Άρχοντοπάιδο μιάς βορεινής έπαρχίας, άν κ' είχε σχεδόν μεγαλώσει στο Παρίσι, δεν μπορούσε να πάρη τον άέρα του Παριζιάνου Δόν Ζουάν.

Άγαπούσε τις γυναίκες όπως αγαπούσε και τα μεγάλα ευδοκιστά τριαντάφυλλα και τις περιόριε όπως κ' έκείνα.

Αυτός είναι ο λόγος που έχανε όλες τις έγάπες του ο Βικτώρ. Έννοιασε μεγάλη κ' μαρτία να γύρη στην άγκαλιά του το χαριτωμένο κεφάλαι με τα όντοληαριμένα μαλλιά μιάς νέας γυναίκας και να το φιλήση στα μάτια, στο στόμα, στα μαλλιά, στα μάγουλα. Στη σκέπη μόνο ενός τέτοιου τολμήματος του ήρχετο πυρετός.

Μήπως δεν του είπε ένα ώμορφο βράδυ κάτο από τα δένδρα του δάσους της Βουλώνης ή Έλβίρα, ή χαριτωμένη κριζετοούλα, που τον αγαπούσε δυνατά;

— Με κοράσεες χρυσό μου, του είχε πη κ' ύστερα έφυγε μ' άναφυλλητά.

Μήπως δεν έκανε ό,τι μπορούσε για να του έξηγήση τις αισθήσεις μ' ένα σωρό ώμορφολογία και χαριτωμένα παιγνιδάκια;

Μήπως δεν του είπε να πάρη από το στόμα της το μπομπόνι που πιπιλίσε;

Α! δεν είχε καθόλου δίκιο να παραπονεύει ο Βικτώρ για τις γυναίκες.

Έσα, έσα αυτός πρόδινε την άγάπη τους. Τι λόγος; κρατούσε σφιχτά την καρδιά του για τόσο καιρό και σαν του δινόταν ή εύκαρτα να τις κάνη να νοιώσουν την άγάπη έτρεμε σαν της άλεις στο βορρά.

Και έξερε τί έκανε ο Βικτώρ για να την ξαναφέρει κοντά του; Δεν θα το πιστεύετε.

Κάθε βράδυ, την ώρα που θα σκόλνουσε ή Έλβίρα, θα τον βλέπατε καθισμένο σε μία γωνία στο λαγαροπαστείο του Ζάν Μπαγιώ, στο μπουλεβάρ ντε Ίταλιέν, να την βλέπη των κατήλθεν εις 45 %. Ο άριθμός των διαζυγίων επί έγκαταλείψει της συζυγικής έτίας κατήλθε κατά τα ίδια έτη από 9 % εις 3 1/2 %. Έκ των πειστικόν αυτόν άριθμώων της στατιστικής, ο άσιόδοξος θα ύποστην ότι ο άνθρωπος έγινε καλύτερος, ενώ ο πειστικιστής θα είπη, ότι ο άνθρωπος έγινε υπομονητικώτερος και έσυνήθισε να φέρη τα συζυγικά του άτυχήματα με έχεμύθειαν.

— Ά! δεν είχε καθόλου δίκιο να παραπονεύει ο Βικτώρ για τις γυναίκες.

Έσα, έσα αυτός πρόδινε την άγάπη τους. Τι λόγος; κρατούσε σφιχτά την καρδιά του για τόσο καιρό και σαν του δινόταν ή εύκαρτα να τις κάνη να νοιώσουν την άγάπη έτρεμε σαν της άλεις στο βορρά.

Και έξερε τί έκανε ο Βικτώρ για να την ξαναφέρει κοντά του; Δεν θα το πιστεύετε.

Κάθε βράδυ, την ώρα που θα σκόλνουσε ή Έλβίρα, θα τον βλέπατε καθισμένο σε μία γωνία στο λαγαροπαστείο του Ζάν Μπαγιώ, στο μπουλεβάρ ντε Ίταλιέν, να την βλέπη των κατήλθεν εις 45 %. Ο άριθμός των διαζυγίων επί έγκαταλείψει της συζυγικής έτίας κατήλθε κατά τα ίδια έτη από 9 % εις 3 1/2 %. Έκ των πειστικόν αυτόν άριθμώων της στατιστικής, ο άσιόδοξος θα ύποστην ότι ο άνθρωπος έγινε καλύτερος, ενώ ο πειστικιστής θα είπη, ότι ο άνθρωπος έγινε υπομονητικώτερος και έσυνήθισε να φέρη τα συζυγικά του άτυχήματα με έχεμύθειαν.

— Ά! δεν είχε καθόλου δίκιο να παραπονεύει ο Βικτώρ για τις γυναίκες.

Έσα, έσα αυτός πρόδινε την άγάπη τους. Τι λόγος; κρατούσε σφιχτά την καρδιά του για τόσο καιρό και σαν του δινόταν ή εύκαρτα να τις κάνη να νοιώσουν την άγάπη έτρεμε σαν της άλεις στο βορρά.

Και έξερε τί έκανε ο Βικτώρ για να την ξαναφέρει κοντά του; Δεν θα το πιστεύετε.

Κάθε βράδυ, την ώρα που θα σκόλνουσε ή Έλβίρα, θα τον βλέπατε καθισμένο σε μία γωνία στο λαγαροπαστείο του Ζάν Μπαγιώ, στο μπουλεβάρ ντε Ίταλιέν, να την βλέπη των κατήλθεν εις 45 %. Ο άριθμός των διαζυγίων επί έγκαταλείψει της συζυγικής έτίας κατήλθε κατά τα ίδια έτη από 9 % εις 3 1/2 %. Έκ των πειστικόν αυτόν άριθμώων της στατιστικής, ο άσιόδοξος θα ύποστην ότι ο άνθρωπος έγινε καλύτερος, ενώ ο πειστικιστής θα είπη, ότι ο άνθρωπος έγινε υπομονητικώτερος και έσυνήθισε να φέρη τα συζυγικά του άτυχήματα με έχεμύθειαν.

— Ά! δεν είχε καθόλου δίκιο να παραπονεύει ο Βικτώρ για τις γυναίκες.

Έσα, έσα αυτός πρόδινε την άγάπη τους. Τι λόγος; κρατούσε σφιχτά την καρδιά του για τόσο καιρό και σαν του δινόταν ή εύκαρτα να τις κάνη να νοιώσουν την άγάπη έτρεμε σαν της άλεις στο βορρά.

Και έξερε τί έκανε ο Βικτώρ για να την ξαναφέρει κοντά του; Δεν θα το πιστεύετε.

Κάθε βράδυ, την ώρα που θα σκόλνουσε ή Έλβίρα, θα τον βλέπατε καθισμένο σε μία γωνία στο λαγαροπαστείο του Ζάν Μπαγιώ, στο μπουλεβάρ ντε Ίταλιέν, να την βλέπη των κατήλθεν εις 45 %. Ο άριθμός των διαζυγίων επί έγκαταλείψει της συζυγικής έτίας κατήλθε κατά τα ίδια έτη από 9 % εις 3 1/2 %. Έκ των πειστικόν αυτόν άριθμώων της στατιστικής, ο άσιόδοξος θα ύποστην ότι ο άνθρωπος έγινε καλύτερος, ενώ ο πειστικιστής θα είπη, ότι ο άνθρωπος έγινε υπομονητικώτερος και έσυνήθισε να φέρη τα συζυγικά του άτυχήματα με έχεμύθειαν.

— Ά! δεν είχε καθόλου δίκιο να παραπονεύει ο Βικτώρ για τις γυναίκες.

Έσα, έσα αυτός πρόδινε την άγάπη τους. Τι λόγος; κρατούσε σφιχτά την καρδιά του για τόσο καιρό και σαν του δινόταν ή εύκαρτα να τις κάνη να νοιώσουν την άγάπη έτρεμε σαν της άλεις στο βορρά.

νοιχτα σαν περνούσε μπροστά του. Τίποτε παραπάνω.

Στους φίλους του έπαυσε να μιλά πιά γι' αυτό γιατί γελοΐσαν και τον κορόιδευαν.

— Νά, νά, έρχεται ο Ζοσ'λέν, έλεγαν σαν τον έβλεπαν από μακριά.

Έτσι πέρασε το καλοκαίρι και ο κρύος χειμώνας δεν του επέτρεπε πιά να βλέπη την Έλβίρα. Στην άρχη τον βλέπατε δυο φορές τη βδομάδα στην ίδια γωνιά, πίσω από τα τζάμια τώρα, να κάθεται μελαγχολικός και

— Κι' όταν ή άγάπη είναι άμοιβαία γιατί όχι ο πιά... άρμόδιος;

Ο Βικτώρ δε μίλησε. Τη χαίρετις στενοχωρημένα και χώρισαν.

Έτσι από 'κείνο το βράδυ ή Ζινέτ έτρεχε σ' ένα καινούργιο δρόμο ζητώντας κάπου... άποσδήποτε... να διασκεδάση τη πληγή που δοκίμασε κοντά στον Βικτώρ. Λίγες μέρες άργότερα στα Ήλίσσια την είδε σ' ένα ώραίο σύμπλεγμα, στην άγκαλιά ενός άλλου που την φιλούσε με λύσσα.

Ύστερα από το τελευταίο του αυτό πάθημα ο Βικτώρ άπεφάσισε ν' αλλάξη συμπεριφορά στις γυναίκες.

— Α! θά γίνω όπως με θέλετε, είπε με πικρία στους φίλους του, σάς δίνω το λόγο μου, δεν είναι προκοπή αυτή.

Και όπως ήταν έλκυστικός δεν άργησε να έρωτευθή μία νόστιμη μικρούλα στο σπίτι ενός φίλου του που τον κάλεσε για το τσάι.

Κι' έδώ στάθηκε άτυχος.

Η μικρούλα Μπλάνς, το χαριτωμένο μπλώ του, μ' εγγένεια του σύστησε ή κυρία Ντιόν (ή γυναίκα του φίλου του), κλείνοντάς του το μάτι, δεν ήταν για τα μοντερινά γούστα του. Στην άρχη, στής πρώτες ώρες της γνωριμίας, τα πήγαν θαυμάσια. Του μίλούσε με οικειότητα και δέχθηκε μάλιστα έναν περίπατο στο Σηκουάνα, που είχε την έπιθυμία να κάνη μαζί της ο Βικτώρ.

Ύστερα όμως, όταν στής στροφές ενός φρέ σε μία κρυφή γωνιά της βεράντας, έσκυψε και την φίλησε, τα πράγματα άλλαξαν.

— Ζώο! φώναξε, και έέφυγε από την άγκαλιά του θημωμένη.

Τα όνειρα του Βικτώρ πάλι γκρεμίστηκαν. Κάθισε σκεπτικός και με τα μάτια χαυλωμένα άπολογιότανε στην συνείδησή του, που τον βασάνιζε τρομερά. Ήταν πράγματι άδικολόγητος. Πώς κατήντησε σ' αυτό το σημείο δεν μπορούσε να καταλάβη... Κι' όλο αυτό σκέφτονταν, όταν πίσω του άκουσε να μιλούν γι' αυτόν.

— Το ζώο! Ούτε να φιλήση δεν ξέρει. Με φίλησε το ίδιο, όπως κάθε πρωί ο Ζώρζ, κρύα και πού αν άγαπάτε; στο μωτοπο... Α! το ζώο!... για γκαρν μαμά με πέρασε!...

Και τα τελευταία λόγια γαργαλιστηκαν με δυνατά γέλια...

Γάργαζε το κεφάλι και είδε την Μπλάνς άναμεσα σε άλλες δεσποινίδες και την κυρία Ντιόν να γελοΐν...

Από τότε ο Βικτώρ έπαυσε ν' άνακατεύεταν και ν' άσχολήται με της γυναίκες.

(Μετάφρ. Θεώνης Κουφιόπουλου)

— Ά! δεν είχε καθόλου δίκιο να παραπονεύει ο Βικτώρ για τις γυναίκες.

Έσα, έσα αυτός πρόδινε την άγάπη τους. Τι λόγος; κρατούσε σφιχτά την καρδιά του για τόσο καιρό και σαν του δινόταν ή εύκαρτα να τις κάνη να νοιώσουν την άγάπη έτρεμε σαν της άλεις στο βορρά.

Και έξερε τί έκανε ο Βικτώρ για να την ξαναφέρει κοντά του; Δεν θα το πιστεύετε.

Κάθε βράδυ, την ώρα που θα σκόλνουσε ή Έλβίρα, θα τον βλέπατε καθισμένο σε μία γωνία στο λαγαροπαστείο του Ζάν Μπαγιώ, στο μπουλεβάρ ντε Ίταλιέν, να την βλέπη των κατήλθεν εις 45 %. Ο άριθμός των διαζυγίων επί έγκαταλείψει της συζυγικής έτίας κατήλθε κατά τα ίδια έτη από 9 % εις 3 1/2 %. Έκ των πειστικόν αυτόν άριθμώων της στατιστικής, ο άσιόδοξος θα ύποστην ότι ο άνθρωπος έγινε καλύτερος, ενώ ο πειστικιστής θα είπη, ότι ο άνθρωπος έγινε υπομονητικώτερος και έσυνήθισε να φέρη τα συζυγικά του άτυχήματα με έχεμύθειαν.

— Ά! δεν είχε καθόλου δίκιο να παραπονεύει ο Βικτώρ για τις γυναίκες.

Έσα, έσα αυτός πρόδινε την άγάπη τους. Τι λόγος; κρατούσε σφιχτά την καρδιά του για τόσο καιρό και σαν του δινόταν ή εύκαρτα να τις κάνη να νοιώσουν την άγάπη έτρεμε σαν της άλεις στο βορρά.

Και έξερε τί έκανε ο Βικτώρ για να την ξαναφέρει κοντά του; Δεν θα το πιστεύετε.

Κάθε βράδυ, την ώρα που θα σκόλνουσε ή Έλβίρα, θα τον βλέπατε καθισμένο σε

Αι φυλακάι Σιγκ-Σιγκ είναι φημι-σμένοι εις όλον τόν κόσμον. Είναι φυλακάι, εις τας οποίας εκτείου τας ποινάς των βαρυνομένων κατάδικοι, εις ατάς δε γίνονται αι θανατικά εκτελέσεις επί της ηλεκτρικής πολυθρόνας. Έχει παρέλθει όμως πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗ ἐξετελέσθη ὁ τελευταῖος εἰς θάνατον κατάδικος καὶ ὁ δῆμιος τῶν φυλακῶν ἔχει περιέλθει εἰς ἀχρησίαν. Τοῦτο προέρεται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ ἐγκληματικότητα εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην εὐρίσκειται εἰς ὕψει, ἀν καὶ οἱ ἐγκληματίαι εἰναι πολλοί, ἀλλ' ἐξηναγκάσθησαν νὰ μεταφέρουν εἰς ἄλλας πόλεις τὸ κέντρον τῆς δράσεώς των καὶ νὰ προτιμήσουν ἰδιαιτέρως τὸ Σικάγον, ὅπου ἡ καταδίωξις τῆς ἀστυνομίας δὲν ἦτο τόσο ἀυστηρὰ καὶ ἀποτελεσματική, ὅσον τῆς ἀστυνομίας τῆς Ν. Ὑόρκης. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον τὰ ἐγκλήματα τὰ τιμωρούμενα μεθ' ὀλίγον ἐπαύσαν νὰ γίνωνται εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην καὶ ἡ πόλις ἔχει καθαρῶς ἀπὸ τὸ ἄγος τῶν ἐγκληματιῶν.

Αἱ φυλακάι ὁμως Σιγκ-Σιγκ ἐξακολουθοῦν νὰ εἰναι περίφημοι διὰ τὴν ὀργάνωσίν των καὶ τὴν τάξιν των καὶ θεωροῦνται ὡς πρότυπον ἀμερικανικῶν μεθόδων εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν ἐγκληματικῶν φύσεων καὶ τὴν μεταβολὴν των εἰς χρηστοὺς καὶ φιλοτίμους πολίτας.

Ἐνα τέτοιον πρᾶγμα βέβαια δὲν εἶναι τόσο εὐκόλον. Φύσιν μεταβαλεῖν οὐ ρᾶδιον, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι.

Καὶ ἡ προσπάθεια τῶν ἀσχολουμένων μετὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν καταδικῶν νὰ μεταβάλουν ἐγκληματίας, οἱ ὅποιοι ἔχουν εἰς τὸ παθητικόν των φόνους, τρουματισμούς, κλοπὰς, διαρρήξεις, πλαστογραφίας κλπ. εἰς ἠθικοὺς πολίτας, οἱ ὅποιοι, ὅταν θὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν φυλακὴν θὰ ἐπιδιώξουν νὰ ζήσουν τιμῶν μετὰ τὴν ἐργασίαν των, παρορμιάζει μὲν ἀρκετὰς δυσχερείας πολυτάκως ὁμως ἐπιτυγχάνεται. Καὶ ἂν ὅλοι οἱ κρατούμενοι, ὅταν ἐκτίσουν τὴν ποινὴν των δὲν ἐξέρχονται πρότυπα ἠθικῶν ἀνθρώπων, ἐν τούτοις δὲν εἰναι καὶ λίγοι ποὺ ἀποφασίζουν νὰ ἀλλάξουν κεφάλι. Εἶναι καὶ αὐτὸ κάτι. Καὶ εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην, ὅπου τὸ ἐγκλημα δίδει ἐργασίαν εἰς δεκάδας χιλιάδων ἀνθρώπων ἡ μεταβολὴ αὐτὴ εἶναι ἕνα σημαντικὸν κέρδος γιὰ τὴν κοινωνίαν. Τὸ σύστημα αὐτὸ εἶναι ἀσφαλῶς προτιμότερον ἀπὸ τὸ ἀκολουθοῦμενον εἰς τὰς ἰδικὰς μας φυλακάς, αἱ ὅποιαι εἶναι σχολαὶ ἐγκληματικότητος καὶ οἱ ἀποφυλακιστέοι κατάδικοι ἐξέρχονται

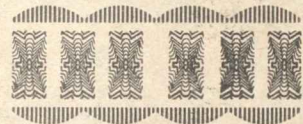
τελείως ἐξοκολισμένοι εἰς τὴν ἐπιστήμην των.

Εἰς τὴν μεταβολὴν τῶν χαρακτήρων αὐτῶν εἰς καλοὺς ἀπὸ ἐγκληματικούς ἕνα μόνον μέσον ὑπάρχει, ἡ ἐργασία. Εἰς τὸ συγκρότημα τῶν κτιρίων τῶν φυλακῶν ὑπάρχουν ἀπειράριθμα ἐργαστήρια, εἰς τὰ ὅποια οἱ κατάδικοι ἐργάζονται ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν εἰς τὴν τέχνην τοῦ ἐπαγγέλματός των ἡ ἐκμάνθάνουν μίαν ἐργασίαν, ἐάν τύχῃ νὰ μὴ ἔχουν ἐξασκηθῇ εἰς οὐδεμίαν. Τὸ κυρίως κτίριον τῶν φυλακῶν εἶναι ἕνα παμμέγιστον κτίριον καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ δέκα πατώματα. Εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ ὑπάρχει μία πελωρία αἰθουσα ὑποσκεπαστος καὶ εἰς ὁλόκληρον αὐτὸ τὸ ὕψος, γύρω τῆς ὁποίας ὑπάρχουν τὰ κελλιά τῶν καταδικῶν καὶ πρὸ αὐτῶν ἐξώστης, ὅπως τὰ θεωρεῖα τῶν θεάτρων.

Ἡ αἰθουσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦνται οἱ εἰς θάνατον καταδικασθέντες εὐρίσκειται εἰς τὸ εἰσόγειον τῆς κεντρικῆς φυλακῆς μετὰ παράθυρα πρὸς τὴν αὐλήν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάρχει ἕνας μικρὸς κήπος μετὰ ὀλίγα φυτὰ καὶ ἀνθῆ. Μία πολυθρόνα εἶναι τὸ μοναδικὸν ἐπιπλὸν τῆς αἰθούσης τῶν ἐκτελέσεων, εἰς τὴν ὁποίαν κάθεται ὁ μελλοθάνατος καὶ προσαρμόζονται οἱ ηλεκτράγωγοι, ἕνας εἰς τὸ γόνυ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ ὁ ἕτερος εἰς τὴν μεταλλικὴν κάσκαν, ποὺ τοῦ φοροῦν εἰς τὴν κεφαλὴν. Κατόπιν τὸ ηλεκτρικὸν ρεῦμα τετραπλασιασὲς ἐντάσσεται τοῦ χρησιμοποιούμενου διὰ τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν κίνησιν τῶν μηχανῶν τῶν διάφορων ἐργοστασίων διοχετεύεται εἰς τὸ σῶμα τοῦ καταδικῶν καὶ ὁ θάνατος ἐπέρχεται ἀκαριαίως διὰ τῆς ηλεκτροπληξίας. Τὸ πτώμα τοῦ καταδικῶν καίεται καὶ μαυρίζει, ὅπως τὸ πτώμα ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐκτυπήθη ὑπὸ κερανοῦ.

Εἰς τὸν λαὸν τῆς Ν. Ὑόρκης ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς διὰ τοῦ ηλεκτρισμοῦ θανατούμενους δὲν ἀποθνήσκουν ἀμέσως καὶ ἄς φαίνονται ἐπ' αὐτῶν ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ηλεκτροπληξίας καὶ εἶναι δυνατόν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν ζωὴν ἐάν ἐπέμβῃ ὁ ἱατρός. Διὰ τοῦτο πολλοὶ εἰς θάνατον κατάδικοι παραγγέλλουν εἰς τοὺς οἰκείους των ὅπως παραλάβουν τὸ πτώμα των εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ζητήσουν τὴν ἐπέμβασιν ἑνὸς ἱατροῦ, ὅπως τὸ ἐπαναφέρουν εἰς τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ ὁ κόπος αὐτὸς ἀπέβη πάντοτε μάταιος διότι ὁ ηλεκτρισμὸς φονεύει ἀκαριαίως καὶ ἀσφαλῶς.

Εἰς τὰ στρώματα τοῦ λαοῦ, ποὺ δὲν εὐρίσκονται εἰς καλὰς σχέσεις μετὰ τὴν δικαιοσύνην τῆς Ν. Ὑόρκης, αἱ φυλα-

καὶ τοῦ Σιγκ-Σιγκ ἔχουν τὴν φήμην, ποὺ εἶχαν κατὰ τὸν μέσασιν αἱ φυλακάι Τόμπερ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἡ Βοστίλλη εἰς τὴν Γαλλίαν, ποὺ ἐθεωροῦντο ὡς φυλακάι ἐγκατείδεως τῶν ἐκπεθέρων πνευμάτων καὶ τῶν πολέμιων ὑπὲρ ἐλευθερίας.

Αἱ φυλακάι αὗται εἶναι ἐπίσης περίφημοι διὰ τὸ μέγεθος αὐτῶν, διότι εἶναι προωρισμένοι διὰ 1800 καταδικούς.

ΣΙΓΚ

Ὅπως ὅλοι των οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν δώσει τὴν σφραγίδα τῆς νοστορίας των εἰς τὴν ζωὴν τῶν φυλακῶν Σιγκ-Σιγκ. Ἡ ζωὴ ἐκεῖ μέσα δὲν περνάει μονότονος καὶ ἀνιαρά, ἀλλὰ περικλεῖται καὶ μετὰ ἐρτάς καὶ διασκεδάσεις πάντα εἰς ὥρισμένον βαθμὸν, ποὺ δὲν ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς τάξεως. Καὶ ἀφορμὴν εἰς τὰς ἐορτάς αὐτὰς δίδουν διάφορα ἐκτακτά γεγονότα, ὅπως ἡ ἀντικατάστασις τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν δι' ἄλλου. Τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον ἕνας νέος διευθυντὴς ἀνέλαβεν τὴν διεύθυνσιν τῶν φυλακῶν, ὁ κ. Θωμὰς Μόττ Ὁσμπόρν, καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἀναλήψεως ὑπ' αὐτοῦ τῆς διεύθυνσεως ἦτο ἡμέρα ἐορτῆς διὰ τοὺς καταδικούς.

Δύο μετῃμψισμένοι κατάδικοι ποιοῦν μίαν ἐπιγραφὴν μετὰ τὴν ἐξομολογήσιν. «Καλῶς ὤρισες, Τόμ Μπρόουν».

Ἀπὸ τὴν ἐορτὴν, ποὺ ἐγένετο εἰς τὰς φυλακάς Σιγκ-Σιγκ ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ νέου διευθυντοῦ. Κατάδικοι, μὲ τῆς συμμορίας «Χονολουλού», ἔχον τὰς ἐπὶ κεφαλῇ καὶ τὴν μπάνταν, ἀποτελούμενην ἀπὸ ὀργάνων, ποὺ παίζουν μουσικογραφίαν μὲ τῆς φυλακισμένης συμμορίας, μεταβαίνουν ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνοις, διὰ νὰ ὑποδεχθῶσιν τὸν νέον διευθυντὴν σύμφωνα μετὰ τὸ ἔθιμον τῆς φυλακῆς.

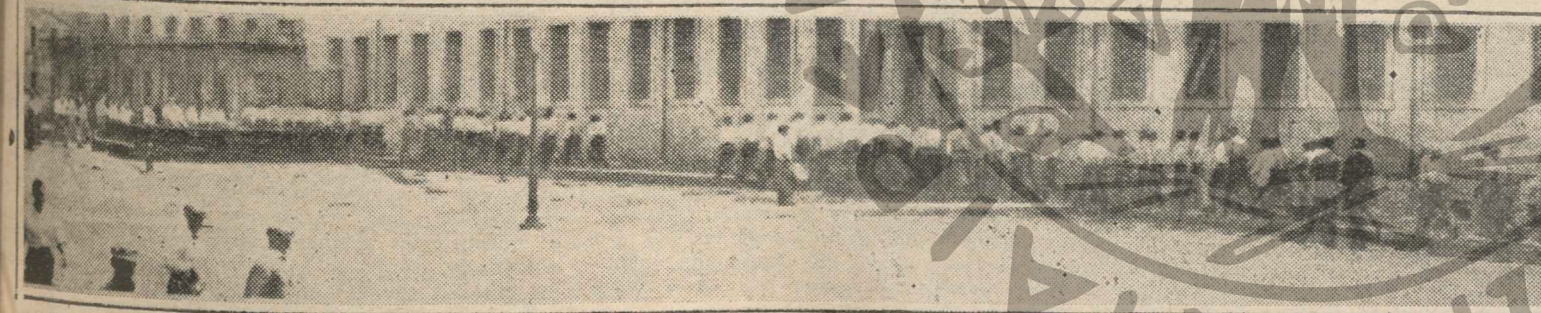
Ἦταν δι' αὐτοὺς ἡμέρα ἀργίας καὶ δι-ὀργάνωσαν πρὸς τιμὴν τοῦ συναυλίας καὶ καρνάβαλον. Τὸν ὑπεδέχθησαν λοιπὸν εἰς τὸ προσκύλιον τῶν φυλακῶν μετὰ ὀργάνων, ποὺ ἐπαίζον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς καταδικούς, καὶ μετὰ μεγάλους πίνakas, ποὺ ἐκράτουν μετῃμψισμένοι κατάδικοι τοῦ ἤχοντο ὡς εὐ παρέστη. Μίαν τέτοιαν πελωρίαν ἐπιγραφὴν κοσμημένην μετὰ σημαίας εἶχον κατασκευάσει τὰ ἐγκατείδεκα μέλη τῆς περιφίμου λεω-στρικῆς συμμορίας, ποὺ εἶχε τὸ ὄνομα «Χονολουλού» καὶ τὸ ὅποιον ἀνεγράφετο ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς. Ἐπίσης οἱ κατάδικοι εὐρήκαν ἕνα κομικὸ παρασσοῦκλι καὶ ὠνόμασαν μ' αὐτὸ τὸν νέον διευθυντὴν. Τὸν Μπρόουν, τὸν ἀπεκά-

λεσαν καὶ ἔγραψαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν, χωρὶς τὸ ἀθῶν αὐτὸ ἀστείον εἰς βάρος τοῦ διευθυντοῦ νὰ κἀν ἐντύπωσιν εἰς κανένα, οὔτε εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον. Μετὰ τὴν μουσικὴν ἐπὶ κεφαλῇ ποὺ ἀποτελεῖτο ἀπὸ κιθάρas καὶ μανδολίνas καὶ τὰς ἐπιγραφὰς μετὰ τῶν «καλῶς ὤρισες» καὶ σημαίας, παρήλασαν 1600 κατάδικοι πρὸ τοῦ νέου διευθυντοῦ.

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἦτο μία εὐκαιρία διασκεδάσεως τῶν κατοίκων τῆς τεραστίης φυλακῆς, οἱ ὅποιοι ἐξεδήλωσαν τὴν χαρὰν των διὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ νέου διευθυντοῦ. Ὁ τελευταῖος ἠγορευτὴς ἐξαιρετικῶς ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσιν αὐτὴν τῶν φιλικῶν αἰσθημάτων τῶν ἀνθρώ-

πῶν, ποὺ ἐτάχθη νὰ διευθύνῃ, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν νόμων καὶ ἐξεφώνησε καὶ σχετικὸν λόγον, ὑποσχεθεὶς ὅτι θὰ πράξῃ πᾶν τὸ δυνατόν καὶ θὰ καταβάλῃ ὅλας τὰς προσπάθειας διὰ νὰ βελτιώσῃ τὴν ζωὴν τῶν καταδικῶν.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη ὅπως καὶ ἄλλαι, ποὺ σκηθίζονται νὰ γίνωνται εἰς Σιγκ-Σιγκ, ἀποτελοῦν πρόγραμμα τῆς ζωῆς τῶν φυλακισμένων. Μόνον εἰς τὰς ἀμερικανικὰς φυλακάς ἐπιτρέπονται αἱ ἐορταὶ ἐκτὸς τῶν θρησκευτικῶν τοιούτων, αἱ ὁποῖαι ἐορτάζονται δι' ἀργίας εἰς ὅλας τὰς φυλακάς τοῦ κόσμου καὶ ἀπὸ αὐτῶ ἀποδεικνύεται ἡ διαφορετικὴ νοτοπρία τῶν Ἀμερικανῶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς Γῆς.

Οἱ κατάδικοι τῶν φυλακῶν Σιγκ-Σιγκ μεταβαίνουν κατὰ σειρὰν εἰς τὰ μαγειρεία διὰ νὰ πάρουν τὸ μεσημερινὸν σῠσσίτιον.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Tou GEORGES DELAMARR

Η ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Η Άντουανέττα Φερριέρ θάταν χωρίς αμφιβολία η πιο συμπαιγνική και η τιμιότερη κοπέλλα του κόσμου, αν δεν ήταν τόσο ρομαντική.

— Δυστυχώς, έλεγαν η καλή της θεία, η κυρία Σαμπρεντόν, άμα μιλούσε για την Άντουανέττα, η καυμένη είναι ανίκανη να σκεφθεί λογικά. 'Ακούστε, αν θέλετε. Τού κάκου της παρουσιάζουμε ένα σωρό νέους, καθώς πρέπει, συμπαθητικούς και αξιαγάπητους. Εκείνη άρνείται της καλύτερες τύχες. Κι' όμως είμαι βεβαία πως δεν θέλει να μείνει γεροντοκόρη.... Τό κακό μονάχα είναι ότι η δυστυχισμένη διαβάσει πολύ.... 'Απ' τὸ πρῶτο ἴσαστε τὸ βράδυ δὲν κάνει τίποτα ἄλλο, παρὰ νὰ ξεφυλλίξῃ διάφορα ρομάντσα. Κι' ἔπειτα κάθεται καὶ ὀνειροπολεῖ.... 'Αφίνει τὴ φαντασία της νὰ παίρνῃ δρόμο καὶ περιμένει τ' ὀνειρευμένο πριγκιπόπουλο. 'Α! τί παράξενα πού είναι, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὰ σημερινὰ κορίτσια!....

'Αληθινὰ ἡ Άντουανέττα ῥελλαινόντανε γιὰ διάβασμα καὶ ὅλες ἡ ἱστορίες πού παρακολουθοῦσε στὰ ρομάντσα τῆς εἶχαν φουσκώσει τὰ μυαλά. Τὸ καυμένο τὸ κορίτσι ἀνατράφηκε στὴν ἐξοχή. Τὸ σπίτι τῆς κ.Σαμπρεντόν, δὲν ἦταν βέβαια κανένα βασιλικὸ παλάτι. Εὐρύστε ὅμως κανεὶς ἐκεῖ μέσα περισσότερο ἀνεση καὶ ἀσφάλεια ἀπὸ μερικὰ παλάτια. Μποροῦσε νὰ κοιμάται μὲ τὴν ἡσυχία του καὶ νὰ βλέπῃ εὐχάριστα ὄνειρα. Καὶ μέσα στὸ πάγκο του μποροῦσε νὰ κἀνῃ κανεὶς ὁμορφους περιπάτους.

Εἰκὴ ἡ Άντουανέττα, κάτω ἀπὸ τῆς πρῶτες φυλλοσιές, εἶχε ἀπολαύσει τῆς πρῆς γλυκὲς ὥρες τῆς ζωῆς της. Περνώντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ δάσος, ἀναδυότανε τὴν ἀπίθανη εἰκόνα κάποιου ὁραίου νέου, μελαγχολικοῦ καὶ τρυφεροῦ, πού δὲν ἔμοιαζε διόλου μὲ κείνους τοὺς κυρίους πού τῆς παρουσίαζαν κάθε τόσο, μὰ πού νάταν ἄξιους νὰ τὸν περιγράψῃ ἡ πρῶτη πέννα. Πῶς θέλαμε ὅμως νὰ μὴ κἀνῃ ἡ φτωχὴ κοπέλλα τέτοιες σκέψεις, ἀφοῦ εἶχε διαβάσει ὅλη τὴ βιβλιοθήκη τοῦ πατέρα της, ἡ ὁποία ἦταν γεμάτη ἀπὸ τοὺς πρῶτους ρομαντικούς συγγραφεῖς τοῦ παλαιοῦ καλοῦ καιροῦ!

Ένα ἀπόβραδο ὡς τόσο ἡ θεία της τῆς εἶπε:

— 'Ακουσε νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου. Δὲν ἐννοῶ νὰ σὲ ἰδῶ μὴ μὲρα γεροντοκόρη. 'Αφοῦ εἶσαι ἀνάγκη νὰ ἐνεργήσω διὰ τῆς βίας σὲ εἰσποῖ πῶς ἡ παλιὰ μου φίλη, ἡ κόμισσα ντ' Αντινιέ, μίλησε γιὰ σένα σ' ἕνα νέο, τὸν Ζὰν Περιέλ, καὶ ὁ νέος αὐτός...

— Θὰ κάνει καλὰ νὰ μὴ παρουσιασθῇ ποτὲ μπροστά μου! Ἐσμπλήρωσε ἡ Άντουανέττα.

Τότε ἡ θεία της ἔσπασε στὰ γέλα:

— Μὰ τί τρέλλες εἶσαι αὐτὴς; 'Ο κ. Περιέλ εἶναι πολὺ ὁμορφος νέος, πλούσιος, μὲ ψυχὴ καλλιτεχνική. Ξέρει τὰ γούστα σου καὶ τὰ συμπεριφέρεται. Εἶναι, μὲ λίγα λόγια, μὴ θαυμασία τύχη γιὰ σένα!

— 'Ας εἶναι, λίγο μὲ νοιάζει, ἐξακολούθησεν ἡ Άντουανέττα.

Έτσι καὶ ἄλλη μὴ φορὰ τὸ ὄνειρο θριάμβουσε πάνω στὴν πραγματικότητα.

Πέρασαν μερικὲς ἑβδομάδες. 'Η κ. Σαμπρεντόν ἐπεχείρησε νὰ ξανακάνῃ λόγο γιὰ τὸν ὑποψήφιό της. 'Επειτα ὅμως, μπροστὰ στὴν τρελλὴ ἀδιαφορία τῆς νέας, ἔπαυσε ἔαφινὰ κάθε ἀνάμειξη. Κι' ἡ Άντουανέττα συνεχίσε ἡσυχὰ καὶ ἔργονιστὴ τῶς ρομαντικούς περιπάτους της μέσα στὸ πάγκο.

Κάποια μέρα τῆς φάνηκε πὺς διέκρινε κάποιον σκαὶ νὰ γλυστάρῃ ἀπὸ δέντρο σὲ δέν-

τρο, στὴ διάβασή της. Κι' ἀπὸ τότε τῆς γεννήθηκε ἡ ἐντύπωση πὺς κάποιος μυστηριώδης νέος, πού ἦταν ἐρωτευμένος μαζί της, παραμόνευε ἐκεῖ ὀλόγυρα. Παρ' ὅλη ὅμως τὴ ρομαντικὴ προδιάθεσή της, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν κατάπληξή της, ὅταν εἶδε ἔαφινὰ ἕνα ἀπόγευμα, τὴν ὥρα πού γύριζε στὸ σπίτι της, κάποια ἀνδρική σιλουέτα νὰ προχωρῇ πρὸς συνάντησίν της στὸ μονοπάτι τοῦ πάγκου.

Ξαφνιασμένη καὶ τρομαγμένη ἡ Άντουανέττα βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα νέον ἄντρα,

— Νὰ γίνῃς ἡ ἀγαπημένη μου γυναίκα, κοῦλα.

Ὁραῖον καὶ ρομαλέον, καὶ μπόρεσε νὰ διακρίνῃ στὴς τελευταῖες ἀναλαμπές του ἥλιον, ὅτι τὸ πρόσωπό του εἶδεινε μὴ βαθεῖα σπινθήριση.

Τὸ αἶσθημα τῆς πραγματικότητος ἀπομάκρυνε ἀμέσως τὴν φαντασία. 'Η Άντουανέττα οἰσθάνθηκε πὺς κινδύνωνε καὶ θέλησε νὰ φωνάξῃ. 'Ο ἄγνωστος ὅμως τὴν καθιστοῦσε μὲ μὴ χειρονομία γεμάτη εὐγένεια καὶ ἔπειτα ἀκούσθηκε ἡ ἀρμονικὴ φωνὴ του:

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, δεσποινίς. Εἰμαι ἕνας ἄτυχος ἄνθρωπος, πού τρελλαινέται ἀπὸ ἀγάπη γιὰ σὰς. Εἶναι πολλὲς καιρὸς πιά πού σὰς παρακολουθῶ στὸ δάσος, σὰς θαυμάζω καὶ σὰς λατρεύω ἀπὸ μακριά... Γεμάτος ἀπελπίσιν γιὰτὶ δὲν μπορῶ νὰ γίνω ἄξιός σας, σκέφθηκα, προτοῦ ὑποκύψω στὴν ἀπελπίσιν μου αὐτῇ, νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν ἀγάπη μου καὶ νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω γιὰ πάντα!

— Μὰ, κύριε... ἐψέλλισεν ἡ Άντουανέττα σαστισμένη.

— Σ' ἀγαπᾶ τρελλὰ, δεσποινίς, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μ' ἀκούσετε. Θέλω νὰ μάθετε ὅτι, μόλις σὰς ἀντίκρινα, σὰς ἐρωτεύθηκα παράφορα καὶ ἡ παρμικρότερή σας κίνησις μὲ μαγεύει! 'Αλλοίμονο ὅμως! 'Ανυπερβλητὰ ἐμπόδια μου ἀπαγορεύουν νὰ σὰς ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς μου... Μὰ ἡ ἀγάπη φάνηκε πὺς δυνατὴ!

Σὰν πέρασε ἡ πρώτη συγκίνησί της, ἡ Άντουανέττα στάθηκε καὶ ἀκούε νὰ τὰ λόγια τοῦ νέου, χωρὶς νὰ προσέξῃ κἀν πῶς ἦσαν ὑπερβολικά. Εἶχε συνθηθεῖ πιά στὸ ὕψος

αὐτό. 'Η ἀνάγνωσις τῶν ρομαντικῶν βιβλίων τὴν εἶχαν προπαρασκευάσει γιὰ ὅλες τῆς ὑπερβολές. Γι' αὐτὸ ταρῶθηκε καὶ ἐλίσσθηκε ταύτοχρόνως, ὅταν ὁ νέος ἐξακολούθησε μὲ μὴ φωνὴ γεμάτη ἀπελπίσιν:

— Καλύτερα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ παρατηθῶ ἀπὸ σὰς! 'Οπωσδήποτε καὶ ἂν ἔχει τὸ ζήτημα, ὁ κύβος ἐρρίφθη!

— Μὰ γιατί νὰ πεθάνετε; φώναξε ἡ Άντουανέττα, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

— Γιατὶ, ἐψέλλισεν ὁ νέος, ὁ θάνατος εἶνε προτιμότερος ἀπὸ τὴν ἀπελπίσιν!

'Η περιπαθὴς, μὰ σκοτεινὴ αὐτὴ φράσις, δὲν καθιστοῦσε διόλου τὴν νέα, πού ὑποχωρῶντας σ' ἄκατανίκητη συμπαθεία, ἄρχισε νὰ ἀπευθύνῃ ἀρετὲς ἐρωτῆσεις σὺν καὶ ὑπόγειο Ροῦϊ-Μπλάς. Δὲν ἔπαθε ὅμως τίποτε, ἐκτός ἀπ' ὅτι ἦταν ἐντύπος, ὅτι τὴν εἶχε προσέξῃ ἀπὸ καιρὸ, ὅτι τὴν ἀγαποῦσε παράφορα καὶ μονάχα ἕνα «φοβερό μυστήριον» τοῦ ἀπαγόρευε νὰ διακηρύξῃ παντοῦ τὸν ἐρωτὰ του.

Εἰκὴν τὸ βράδυ ἡ Άντουανέττα γύρισε ἀργὰ στὸ σπίτι καὶ ὅμως ἡ κ. Σαμπρεντόν δὲν τῆς ἔκανε τὴν παραμικρὴ παρατήρησι, πού γίνηκε ἀφορμὴ νὰ κρυώσει τὸ φαγητό. 'Επειτα ἡ αἰσθηματικὴ κοπέλλα πῆγε καὶ κλείσθηκε στὴν καμαροῦλα της, ὅπου ἀναθυμῶντανε μὲ βαθεῖα συγκίνησι τὴν συνομιλία της μ' ἐκείνον τὸν νέο, ὁ ὁποῖος εἶχε μὴ «μοιραία ὁμορφιά» καὶ ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ σκαρτᾷ ἀπὸ χαρὰ. Καὶ ἀνασφύγγησε ὀλόκληρη, ἅμα θυμῆθηκε τὸ ραντεβὺ πού τῆς ὥρισε γιὰ τὴν ἄλλη μέρα.

✽

Τί νὰ ποῦμε τώρα γιὰ τὸ ραντεβὺ αὐτό «αὐτὴ γιὰ τ' ἄλλα πού ἐπηκολούθησαν; Τὸ γεγονός ἦταν ὅτι εἶχε ἀναπτυχθῇ αἰνὰ-αἰνὰ μεταξὺ τοὺς μὴ ἀγάπῃ φλογερῇ, πού τοὺς ἐθέριωνε καὶ τοὺς δύο. 'Ενα ὄρατο ἀπόβραδο ὅμως ὁ ἥρωάς μας θέλησε νὰ προσθεσθῇ στὸ ἐρωτικὸ ἐκείνου ρομάντζο μὴν ἀπαραίτητη περιπέτεια.

Εἶπε λοιπὸν στὴ νεαρὴ κοπέλλα:

— 'Ω, Άντουανέττα! Δῶσε μου τώρα τὸ μεγαλύτερο δῆγμα τοῦ ἐρωτός σου! 'Ακούσθησέ με στὴν ἐξορία!

Εἰκὴν δὲν σκέφθηκε κἀν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί εἰδος ἐξορία ἦταν αὐτὴ, γιὰτὶ ἡ λέξις ἦταν ὑπερβολικὰ τοῦ γούστου της. Τὸ εἶπε μονάχα μισονικημένη:

— 'Ω, Ραφαήλ, (ἔτσι τῆς εἶπε πὺς λέγονταν), μὴ προτείνῃς λοιπὸν νὰ μ' ἀπαγάγῃς!

— Na, γιατί θέλω νὰ γίνῃς, παρ' ὅλα αὐτὰ πού παρεμβάλλονται ἀνάμεσά μας, δική μου, νὰ γίνῃς ἡ ἀγαπημένη μου γυναίκα, γιὰ νὰ ὑπορέσω νὰ μοιρασθῶ μαζί σου τὸ ἀληθινὸ ὄνειρό μου!

— Τὸ ἀληθινὸ σου ὄνειρο; ἔπανέλαθεν ἡ Άντουανέττα, γεμάτη ἐλπίδα.

Τότε ἐκείνος ἐσκυψε κοντὰ σ' αὐτὴ τῆς. 'Εκείνη περιμένε πὺς θάκουγε κανένα ἥχη ῥὸ πριγκιπικὸ τίτλο.... Μέσα σὲ μὴ πνοὴ ὅμως, πού ἦταν σχεδὸν ἕνα φιλί, ἐκείνος τῆς μυστηριώδης:

— Ζὰν Περιέλ!

✽

Μ' αὐτὸ τὸ ρομαντικὸ τρόπο ὁ Ζὰν Περιέλ, πού ἦταν καὶ ἐπιτήδειος σκηνοθέτης κατάρθωσε χωρὶς στὴ συνέχεια τῆς βίας, ν' ἀρῶσι στὴν Άντουανέττα Φερριέρ, νὰ γαλητῇ ἀπ' αὐτὴν καὶ ἐπὶ τέλους νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκα του.

Εὐτυχὲς ἡ πραγματικότης, πολλὴν καιρὸ ἀκόμη ὕστερα ἀπ' τὸ γάμο τους, δὲν κατέστρεψε ποτὲ τὴν ὥραία αὐτὴ πλάνη.

ZOPZ NTEAMAP

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο ΒΑΣΙΛΗΔΗΣ ΤΩΝ ΚΑΡΔΙΩΝ

Ο μεγαλύτερος κατακτητής καρδιών σκλάβος στα πόδια μιας γυναίκας.—Μία τυχαία συνάντησις τοῦ Σοπὲν μὲ τὴν Γεωργίαν Σάνδη.—'Η ἀγάπη του καὶ τὰ μαλλώματά του. 'Η στιγμή τοῦ θανάτου του.

Ένα χαριτωμένο γκουρπ ἀπὸ νέους πῆγαν στὸ σπίτι κάποιου φίλου, ὅπου θὰ γινόντανε μὴ φιλολογικὴ συγκέντρωσις. Μεταξὺ τῶν νέων αὐτῶν ἦταν καὶ ἕνα χλωμό, νελίκτο παιδί, μὲ λεπτὴ φυσιογνωμία. Σιωπηρὸς ἀκριβῶς ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτοῦ του.

— Θὰ πάγω στὸ σπίτι, εἶπε ἡσυχά.

— Θὰ πᾶς στὸ σπίτι; ἐρώτησαν σὰν ἡχώ οἱ σύντροφοί του, γεμάτοι κατὰπληξι. 'Ιατί; τί ἔπαθε Φρειδερίκη; 'Όλες ἡ ώραῖες καὶ ἐξυπνότερες γυναῖκες στὴν πόλιν μας περιμένουν αὐτὴ τὴ στιγμή μὲ λαχτάρα γιὰ ἕνα νεῖμα ἢ βλέμμα σου!

— Δὲν μὲ μέλει, ἐψιθύρισε. Αὐτὲς ἄς περιμένουν ὅσο θέλουν! ἔγω αἰσθάνομαι νὰ μ' ἀκολουθῇ κατὰ τὸ πῶς— ἕνα φάντασμα μὲ μενεξεδένια μορφή μ' ἀκολουθοῦσε σ' ὅλο τὸ δρόμο— καὶ ἀκόμη ἐξακολουθεῖ νὰ ἐρχεται πίσω μου. 'Η μοῖρα μὲ προεἰδοποιεῖ νὰ πῃ πάω ἀπὸψε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Οἱ φίλοι του πῆραν τὸ πράγμα σ' ἀστέιο καὶ στὸ τέλος, μ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία πού εἶχε νὰ γυρίσῃ, ὑπεχώρησε στὴς παρακλήσεις του καὶ τράβηξε... πρὸς τὴν κατὰδὴν του.

Γιατὶ στὴ συγκέντρωσις ἐκείνη εἶδε ἕνα ξεγυῖο ὑπόκομο σκεπτικὸν ἄνδρα νὰ τὸν κοιτάζον—μάτια πού ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ θὰ σκλάβωναν τὴν καρδιά τοῦ πού μεγάλου καυχητῆ καρδιῶν σ' ὅλη τὴν ἱστορία.

Ο νέος ἐκείνος ἦταν ὁ Φρειδερίκος Φρανσουά Σοπὲν, ὁ πρῶτος καὶ μεγαλύτερος ρομαντικὸς συνθέτης καὶ τὸ εἶδος τῶν γυναικῶν πού τὸν ἔκριναν νὰ παῖξῃ. 'Η γυναῖκα, πού ἀργότερα θάκαιγε τὴν ἰδίαν τὴν ζωὴ του μὲ τὴ φλόγα τοῦ ἐρωτός της καὶ πού τὰ μάτια της, πού ἔμοιαζαν σὰν δύο ἀτίμητα μαργαριτάρια, τὸν κρατοῦσαν σὲ μὴ σφάνια, γοητευτικὴ ἔκστασις, ἦταν ἡ μονὰμ Δουδεβάν, γνωστὴ στὸν κόσμο τῶν γραμμάτων μὲ τὸ φιλολογικὸ ψευδώνυμο «Γεωργία Σάνδη», μὴ ἀπὸ τῆς πρῆς διακεκριμένης συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας.

Ἐπαῖξε ἕνα ἀπὸ τὰ περίφημα «πρελούδια» του, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ τὰ μάτια του συναντήθηκαν μὲ τὰ μάτια τῆς Γεωργίας Σάνδης. Εἶχε βρεῖ, χωρὶς ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καὶ τὸ ἀκατάπαστο ντρίπ-ντρίπ τῶν σταλαγμάτων τῆς βροχῆς φανιάνον νὰ ἐξαχθῇ μὴ θλιβερὴ ἐπιδράσι στὸ πνεῦμα καὶ τὴ διὰθεσι τοῦ Σοπὲν, πού καθόταν παίζοντας στὸ πιάνο «Τὸ γαῖο τῆς Μαρίας». Κι' ὅταν οἱ φίλοι του ὤρμησαν, γεμάτοι εὐθυμία καὶ κέφι, μὲσα στὸ δωμάτιο καὶ τὸν παρέστησαν ἔξω, τὸ «φάντασμα» μὲ τὴν μενεξεδένια ὄψη, τὸν εἶχε ἀκολουθήσει ἀκόμη καὶ μέσα στὸ σπίτι. Ξαφνικὰ τὸν ἔπροσεξαν μπροστὰ στὸ πιάνο.

Μὲ τὰ δάχτυλά του ἀκούμπισμένα πάνω στὰ ἄσπρα κόκκαλα τοῦ πιάνου, ὁ Σοπὲν ληρημένος τῆς φλόγας, θελκτικὲς κυρίες πού τὸν περιστοιχίζαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού πάτησε τὸ πῆλο του στὸ σπίτι ἐκείνου. Ξέχασε τὸ θρόμβο, τὴ ζέστη, τὴ φλυαρία, τὴν ἀποτυχητικὴ ἀτμόσφαιρα.

Θυμῶνταν μονάχα τὸ ντρίπ-ντρίπ τῶν σταλαγμάτων τῆς βροχῆς. 'Αρχισε νὰ παῖξῃ. Συνέλαβε καὶ φυλάκισε τὸν ἥχο τῶν σταγόνων τῆς βροχῆς σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα πρελούδια πού εἶχε γνωρίσει ὡς τώρα ὁ κόσμος, καὶ τῆς ἔβλεπε, σὰ μὴ θρηνητικὴ καταγιάδα, πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν προσκεκλημένων, πού εἶχαν μαζεστὴ ἀμύλη τοῦ ὀλόγυρα στὸ πιάνο. Ἦταν ἀκριβῶς τὴ στιγμή ἐκείνη πού σήκωσε τὰ μάτια του γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα τῆς ἀπλυνμένης γυναίκας πού ἀργότερα γίνηκε ὁ δυνάστης καὶ ὁ καταστρεφτὴς τῆς ζωῆς του.

Καθὸς συναντήθηκαν τὰ βλέμματά τους, ἡ γυναῖκα χαμογέλασε μέσα ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς ματωτάδα καὶ ἕνα κίμα αἵματος ἐποφύθησε τὸ πρόσωπο τοῦ Σοπὲν.

Στὰ τυφλά ἐτελείωσε αὐτὸ τὸ γεμάτο ἀγωνία πρελούτιο, σιγώντας μὲ τῆς θρηνη-

δικες σταλαγματιές τῆς βροχῆς, τῆς ἀπαίσιας χορδῆς τῆς Μοίρας.

Πρὶν ἀκόμη πιαστὴ στὰ δάχτυλα τοῦ ἔρωτα τῆς Σάνδης, ὁ Σοπὲν εἶχε γράψῃ σὲ κάποιον φίλο του κάθε ἄλλο παρὰ κολακευτικὰ λόγια γιὰ τὴν ὁμορφιά της. Μὰ ὅταν τὴν ἐπομένη μέρα συναντήθηκαν καὶ πάλι τὰ ἔβλεπε ὅλα αὐτὰ. 'Η ὑπέροχη ὀμιλία της τὸν ἔκαμε νὰ μὴ νοιαστῇ καθόλου γιὰ τὴν ἀσχημία τοῦ προσώπου της.

Κι' αὐτὴ μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα ἀγάπης μ' ἕναν ἄγριο ἔρωτα τὸ Σοπὲν, πού, προτοῦ ἀκόμη τὸ καταλάβει ἐκεῖνος, εἶχε γίνει σκλάβος τοῦ.

'Η Γεωργία Σάνδη ἦταν ἀπελπιστικὰ ἄ-

'Η συνάντησις τοῦ Σοπὲν καὶ τῆς Γεωργίας Σάνδης (Φωτογραφία ἀπὸ τὴν σχετικὴν ταινίαν).

σχημα. 'Ο Μπαλζάκ τὴν περιγράφει ἔτσι:

«Τὴ βροχὰ, μὲ τὰ νυχτικὰ της, νὰ κανέλιξῃ ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγητό, δίπλα στὴ φωτιά σ' ἕνα ἀέριαντο δωμάτιο. Φορῶσε ὠραίες, κίτρινες παντοφλές μὲ φράντζες, κοκκινοὺς στικὲς κάλτσες καὶ κόκκινα ποδιά. 'Εκ' φύσεως εἶχε ἀποχτήσει διπλοῦνο πηγούνι, ἂν καλοθερμένος παπᾶς. Δὲν εἶχε οὔτε μὴ ἄσπρη τρίχα στὰ μαλλιά της, παρ' ὅλες τῆς τρομερὲς δυστυχίες πού δοκίμασε στὴ ζωὴ της. Τὰ ὄμορφα μάτια της ἔλαμπαν ὡς πάντα. 'Όταν εἶναι βυθισμένη σὲ σκέψις, παίρνει ἕνα ἡλίθιο ὕφος ὅπως καὶ πρῶτα— καθὸς εἶπα— γιὰτὶ ὅλη της ἡ ἐκφράσις βοῖσκει στὰ μάτια. Πλατίζει στὴς ἔξῃ τὸ πρῶτο καὶ σηκώνεται τὸ μεσμήρι. Κατίζει ὑπερβολικὰ καὶ παροτρύνει περισσότερο ἀπ' ὅσο τῆς ταιριάζει τὴ μεγάλη κυρία».

«Ο Καρλὺλ, στὴ βιογραφία της, λέγει πὺς «τὸ μοῖρο της μοιάζει σὰν τὸ μουσοῦδι τοῦ ἀλόγου».

Μ' ὅλα αὐτὰ, ὅμως, ἦταν μὴ ἐπιτήδεια καρδιολέπτρα. 'Όταν ὅμως συνήνεσε τὸ Σοπὲν, ἐτὸ βασιλεῖ τῶν καρδιῶν ἐννοίωσε μὴ ταπεινὸσι μπροστὰ του. 'Η λεπτὴ ὁμορφία του, ἡ αἰθερία ψυχὴ του καὶ οἱ εὐγενεῖς καὶ τρόποι του βρῆκαν τὴν συμπλήρωσίν τους στοὺς ἀνδρικούς καὶ τραχὺς τρόπους τῆς Γεωργίας Σάνδης. 'Η δύναμις της φαίνεται νὰ τὸν ἐμψυχώνει, νὰ τοῦ δίνει καινούργια ζωή.

Ένας τόσο βαθὺς ἔρως οὔτε φανερώθηκε ποτὲ ὡς τώρα, οὔτε δὲ φανερώθη.

Φυσικὰ μάλλωνα πολλὰς φορὲς μεταξύ τους. Αὐτὸ δὲ μποροῦσαν νὰ τ' ἀποφύγουν, γιὰτὶ ἡ Γεωργία Σάνδη ἐμάλλωνε μ' ὅλους τοὺς ἐραστὰς της καὶ μ' ὅλους τοὺς φίλους

της. Κι' ὅμως ὁ Σοπὲν ἀνυπομονοῦσε νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκα του, πράγμα πού αὐτὴ δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τ' ἀκούσῃ. 'Εξέρε πὺς εἶχε πολλοὺς ἐρωτες περάσει καὶ πὺς ὅλες ἡ γυναῖκες τρελλαινόντουσαν γι' αὐτόν. Φοβόταν πὺς ἂν τοὺς ἔνοιε ὁ γάμος, θάβυνε ὁ ἔρωτάς του. 'Ετσι, παρ' ὅλες τῆς θεμελῆς παρακλήσεις τοῦ ἀνρίδαν ἐπιμονα στὴν νόμιμὴ ἐνωσί τους.

Γιὰ κάμποσο καιρὸ κυλοῦσε ἡ ζωὴ τους γεμάτη χαρὰ καὶ εὐτυχία ἂν καὶ ποτὲ δὲν ἐλειψαν ἡ ταραχὴ. 'Υστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ Σοπὲν ἔπρεπε βαρεῖ καὶ ἐπικινδύνα ἀρρωστος καὶ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἀλλάξῃ κλῖμα. Ταξίδεψαν μαζί σ' ἕνα νησί, στὴ Μαζόρκα. Τὸ σπίτι πού ἔπιασαν ἦταν μικρὸ καὶ σκοτεινὸ καὶ ὕγρὸ τὸ χειμῶνα. 'Η κατάσταση τοῦ Σοπὲν χειροτέρεψε. 'Η Γεωργία Σάνδη τὸν περιποιότανε μὲ ἀφοσίωση καὶ τὸν ἐπανέφερε ἐντελῶς ἀνέλπιστα στὴ ζωή.

'Εδῶχαν μακριὰ τῆς μελαγχολικῆς τους σκέψης καὶ ἔτσι περνοῦσαν μὴ ζωὴ τρισευτυχισμένη, θαυμάζοντας καθένας τοὺς τὸ πνεῦμα τοῦ ἄλλου, ἡ Σάνδη γράφοντας τὰ καλλιτέρά της ἔργα ὑπὸ τοὺς ἥχους τῆς μουσικῆς τοῦ Σοπὲν, ὁ συνθέτης γράφοντας ἀθάνατα ἔργα γιὰ τὸ ἀγαπημένο του πιάνο.

'Υστερα ἐντελῶς ἀναπάντεχα, ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ. 'Η Γεωργία Σάνδη δὲν ἦταν προωρισμένη ἀπὸ τὴ φύσιν γιὰ νὰ περιποιεῖται ἀρρώστους. 'Ηταν πάντοτε ἀνυπόμονη. Γίνηκε ἀκόμη περισσότερο τώρα πού ὁ Σοπὲν δὲ γινόντανε καλὰ, καὶ ἐπὶ τέλους τὸν ἐγκατέλειπε! Γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀσχημὴ διαγωγή της, μύλοισε γι' αὐτὸν στοὺς φίλους της καὶ τὸν ἀποκαλοῦσε αὐτὸς ὁ παθιασμένος».

'Υστερα ἀπὸ καιρὸ ξανα συναντήθηκαν, τυχαῖως, στὸ σπίτι κάποιου κοιντοῦ φίλου. 'Η Σάνδη πλησίασε τὸν Σοπὲν καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι.

— Φρειδερίκη, ψιθύρισε ἡσυχά.

Εἶδε τὴ γνωστὴ μορφή της νὰ στέκεται μπροστὰ του.

Ἦταν μετανοιωμένη καὶ ζητοῦσε συγγνώμης. Τὸ ὄμορφο πρόσωπό του πῆρε μὴ νεκρὴν χλωμάδα, καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Α

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΡΩΡΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ο Έρωσ ενός Γερμανού νέου με την ώρασιότατην γειτόνισσάν του.—Οι γονείς του δώκται τοῦ ἑρώτου του.—Αἱ μη-
στηριώδεις νυκτεριναὶ ἐπισκέψεις.—Ἡ ἐξοφάνσις τῶν δύο νεαρῶν ἐρωτευμένων.—Ἡ καταδίωξις τῶν ἀπὸ τοὺς γο-
νεὺς τοῦ μνηστήρος.—Ποῦ κρύπτεται τὸ ζευγὺς.

Μία ἐρωτική ἀπαγωγή στὸ Βερολίνον δὲν εἶναι βέβαια σπάνιο πρᾶγμα, οὔτε θεωρεῖ-
ται σήμερᾳ ὡς γεγονός ἄξιον περιεργείας.
Ἄλλ' αἱ συνθήκαι καὶ οἱ λόγοι ποὺ ἐπρὸς κά-
λεσαν τὴν ἀπαγωγὴν τῆς 17 ἐτιδος κόρης
τοῦ ζωγράφου Πράϊλ παρὰ τοῦ νεαροῦ βα-
ρώνου Χόδεμπεργ, ἐπροξένησαν τὴν κατά-
πληξιν καὶ ἤρξαν τὴν περιέργειαν τοῦ
κοινοῦ εἰς τὸ κατὰ κράτος.

Ὅτε τὸ πρῶτον ἐγνώσθη ἡ ἐξαφάνισις
τοῦ ζεύγους, οἱ οἰκεῖοι τῆς νέας, οἱ ὁποῖοι
ἐγνώριζον τὸν ρομαντικὸν χαρακτῆρα τῆς,
ὕπεθεσαν ὅτι ἡ Χίλτρούδη ἠτοκτόνησεν, ἄ-
φου δὲν ἤδυνάτο νὰ ἐνοηθῇ διὰ νομίμου γά-
μου μετὰ τοῦ ἀγαπημένου τῆς καὶ ὅλοι εἴ-
χον τὴν ἀντίληψιν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτο-
κτονίας τοῦ ζεύγους δι' ἐρωτικούς λόγους.
Ἄλλα τὰ ἴχνη τῶν ἐξαφανισθέντων ἀνευ-
ρέθησαν εἰς τὴν Κολωνίαν, κατόπιν εἰς Βι-
σβάδην, χωρὶς ὅμως νὰ ἀνευρεθοῦν καὶ οἱ
ἴδιοι, καὶ ἔτσι ἐξηκριβώθη ὅτι οἱ δύο νέοι
ἀλλοηλοστέθησαν.

Ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία τῆς Χίλτρούδης
Πράϊλ καὶ τοῦ κατὰ ἓνα ἔτος μεγαλύτερου
εἰς τὴν ἡλικίαν βαρώνου Χόδεμπεργ ἤρχισε
πρὸ διετίας, ὅτε ἡ κόρη ἦτο ἡλικίας μόλις
δέκα πέντε ἐτῶν, καὶ αἱ ἐρωτικαὶ περιπέ-
ται τῆς ἱστορίας αὐτῆς ἔχουν μυθιστορη-
ματικὴν πλοικὴν καὶ τὰ ἐπεισοδία τῆς ὑπερ-
βαίνουν τὰς πλέον ἀληθοφανεῖς περιπετείας
ἐνός φαντασιώδους μυθιστορήματος.

Κατὰ τὴν γενικὴν γνώμην, ἡ Χίλτρούδη
ἦτο ώρασιότατη καὶ οἱ γονεῖς τῆς οὐδέποτε
τὴν ἄφινον νὰ ἐξέρχεται μόνη τῆς, διότι ἡ-
ἔξυρταν ὅτι ἡ ώρασιότης τῆς θὰ ἐπροκάλει
τὰς ἐρωτικὰς ἐκδηλώσεις τῶν ἀνδρῶν καὶ
τὰ πειράγματά τῶν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥ-
στε νὰ τῆς γίνωνται φορτικοί. Αὐτὸς εἶναι
ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ κόρη ἠγάπησε μὲ
μεγάλην δύναμιν τὸν πρῶτον ἄνδρα, τὸν ὁ-
ποῖον συνήνησε καὶ τοῦ ὠρίσθη νὰ μείνῃ
αἰωνίως δική του.

Μοναδικὸν ἐμπόδιον εἰς τὴν ἔνωσιν τοῦ
νεαροῦ ζεύγους ἦτο ἡ ἀρνησις τῆς μητέρας
τοῦ βαρώνου, ἡ ὁποία κατ' οὐδένα λόγον ἡ-
θελεν ὅπως ὁ υἱὸς τῆς συζευχθῇ γυναικᾷ
χωρὶς τίτλους, ἀναλόγους τοὺλάχιστον πρὸς
τοὺς τῆς οἰκογενείας τῆς.

Οἱ δύο νέοι ἐγνωρίσθησαν διότι ἦσαν γεί-
τονες. Καὶ τῶν δύο αἱ οἰκογένειαι κατώ-
κουν δύο οἰκίας εὐροκοιμένας ἀπέναντι ἀλ-
ήλων ἀκριβῶς, εἰς τὴν ὁδὸν Χέβαλδ, εἰς
τὸ Ζαίνεμπεργ, καὶ αἱ πρῶται τῶν συνεν-
νοήσεις ἐγένοντο ἀπὸ τὰ παράθυρα ποὺ ἀν-
τικρίζοντο. Ἀργότερα ἤρχισαν νὰ συναν-
τῶνται κρυφὰ τὰς νύκτας, πότε εἰς τὴν οἰ-
κίαν τοῦ ἐνός καὶ πότε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
ἄλλου. Μάλιστα μίαν νύκτα ἡ βαρὼν Χό-
δεμπεργ ἀντελήφθη ὅτι ὁ υἱὸς τῆς εὐρίσκειτο
μετὰ τῆς κόρης εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ διὰ
νὰ τὴν ἐξευτελίσθῃ ἐκάλεσε τὴν ἀστυνομίαν,
ἀλλ' οἱ νέοι ἐπρόλαβαν καὶ ἐφυγαν, χωρὶς
νὰ γίνουν ἀντίληπτοι ἀπὸ ἄλλους.

Ἡ ἀκαταπόνητος ἀρνησις τῆς μητέρας Χόδεμ-
περγ ὅπως δεχθῇ τὴν μικρὰν Πράϊλ ὡς γυ-
ναῖκα τοῦ υἱοῦ τῆς, ἦτο ἡ μόνη μία ποὺ
ἐδημιουργεῖ μεγάλαν δυσχερείαν εἰς τὸ νεα-
ρὸν ζεύγος. Καὶ οἱ γονεῖς ἐπίσης τῆς Χίλ-
τρούδης ἐξήτουν νὰ ἐξαλείψουν ἀπὸ τὴν καρ-
δίαν τῆς κόρης τὸν τὸν ἑρώτα αὐτὸν, διότι
εὐρίσκον ὅτι ἦτο πολὺ μικρὴ ἀκόμη καὶ ἐ-
γνώριζον ὅτι ἐὰν ἐπραγματοποιεῖτο ὁ γάμος
τῶν θὰ ἔμενον πτωχοὶ εἰς ὀλόκληρον τὴν
ζωὴν τῶν, διότι ἡ βαρὼν θὰ ἀπεκλῆρου
τὸν υἱὸν τῆς καὶ αὐτὸς δὲν θὰ εἶχε πλέον
τὰ μέσα νὰ ἀποπερατώσῃ τὰς σπουδὰς του
οὔτε θὰ ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἄλλην ἐργασίαν,
ἀπὸ τὰ κέρδη τῆς ὁποίας νὰ ἡμπορούσε νὰ
στηρίξῃ οἰκογένειαν. Ὅστε ἀπὸ ἀμφοτέρω
τὰ μέρη οἱ νέοι εὐρίσκον πολλὰς δυσκολίας

καὶ εἶχαν νὰ ἀντιπαλαίουν κατὰ μυθίων
κινδύνων, ποὺ ἠπειλοῦν τὴν ἀγάπην τῶν.

Παρ' ὅλας αὐτὰς τὰς δυσκολίας καὶ χωρὶς
νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τὸν τὴν γνώμην τῶν γο-
νέων τῶν, οἱ νέοι ἠρραβωνίσθησαν τὸν Σε-
πτέμβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ ὀλί-
γον μετὰ τὴν τέλει τῶν ἀρραβώνων τῶν
ἐφυγαν γιὰ τὴν Χινδεξέ, ὅπου ὁ ζωγράφος
Πράϊλ ἐλέγετο ὅτι εἶχε ἓνα κτῆμα. Αὐτὸ ὁ-
μως δὲν εἶνε ἀληθές, διότι τὸ νεαρὸν ζεύ-
γος κατόκει εἰς ἓνα δωμάτιον ἐπὶ ἐνοικίῳ
καὶ ἡ Χίλτρούδη ἐφρόντιζε μόνη τῆς γιὰ
τὸ νοικοκυριό. Ἀπὸ τὴν Χινδεξέ ἡ Χίλ-
τρούδη ἐγρφε τακτικὰ πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς

Ἡ ὠραία κόρη τοῦ ζωγράφου Πράϊλ

καὶ ἀπὸ τὰς πρῶτας τῆς ἐπιστολὰς ἐξάγε-
ται ὅτι ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν τῆς πολὺ εὐ-
τυχισμένην. Ἡ μικρὰ Πράϊλ εἰς τὰς ἐπιστο-
λὰς τῆς παρεκάλει θερμῶς τοὺς γονεῖς τῆς
ὅπως μὴ ἀποκαλύψουν εἰς οὐδένα τὴν δια-
μονὴν τῶν, διότι ἐὰν τὸ ἔκαναν, ἔπληρυν ὁ
φόβος νὰ ἴδουν μίαν ἡμέραν ἐκεῖ τὴν βαρὼ-
νίδα Χόδεμπεργ, ἡ ὁποία ἦτο ἱκανὴ νὰ κα-
ταστρέψῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν.

Ὅλαι αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ἀπέστειλε
ἡ Χίλτρούδη ἀπὸ τὴν Χινδεξέ πρὸς τοὺς
γονεῖς τῆς εἶναι γραμμέναι εἰς πολὺ εὐχάρι-
στον τόνον, καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἀποδεικνύεται ὅτι
ἔζη μετὰ τοῦ συζύγου τῆς πολὺ εὐτυχισμέ-
νη. Μόνον εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν τῆς
ἐξέφραζε πολλὰ παράπαν κατὰ τὸν γονεῖν
τῆς, διότι ἀνεκοινοῦσαν τὸ μέρος τῆς διαμο-
νῆς τῆς. Ἀπὸ αὐτὸ φαίνεται ὅτι ἡ βαρὼν
κατώρθωσε νὰ μάθῃ ποὺ διέμεναν καὶ ἐπε-
ζήτη τὸν τρόπον νὰ τοὺς χωρίσῃ. Ἀπὸ τότε
δὲν ἐλάσαν ἄλλο γράμμα. Ἡ σιωπὴ αὐ-
τῆς τῆς κόρης τῶν ἡ ἀπότομος τοὺς ἐθορύ-
βησε καὶ ἡ μητέρα τῆς Χίλτρούδης ἠναγκα-
σθῇ νὰ μεταβῇ ἡ ἴδια εἰς Χινδεξέ καὶ νὰ
ἐρευνήσῃ πρὸς ἀνεύρεσίν τῆς. Μὲ ἓνα πο-
δῆλτον ἡ κυρία Πράϊλ ἐξηρευνήσεν ὀλό-
κληρον τὴν περιοχὴν, ἀλλ' οὐδαμοῦ κατώρ-
θωσε νὰ πληροσκορηθῇ θετικῶς τί ἀπένει-
ν ἡ κόρη τῆς. Μόνον εἶχε ἓνα ἐστιατόριον κα-
τώρθωσε νὰ μάθῃ νεότερα περὶ τοῦ ζεύγους.
Ὁ ἐστιατὴρ ἀνεγνώρισε τὰ πρόσωπα τὰ
ὁποία ἐζήτει ἀπὸ τὰς φωτογραφίας ποὺ τοῦ
ἐπέδειξε καὶ τῆς εἶπεν ὅτι τὴν προηγουμέ-
νην ἐσπέραν ἦσαν ἐκεῖ. Ἡ νέα ἐφαίνετο
πολὺ στενοχωρημένη καὶ ἐκείνητο ἄφωνος

καὶ μελαγχολικὴ εἰς μίαν γωνίαν. Ἡ πλη-
ροφωρία αὕτη ἔκαμε τὴν μητέρα τῆς Χίλ-
τρούδης νὰ φοβηθῇ χειρότερα πρᾶγματα καὶ
εἰδοποίησε πάσαν τὴν ἀστυνομίαν εἰς τὴν
ὁποίαν ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ ἐξαφάνισις τοῦ
ζεύγους ὀφείλεται εἰς ἐγκλημα. Ἐπίσης ὁ-
ταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Βερολίνον, εἰδοποίη-
σε καὶ τὴν ἀστυνομίαν τῆς πρωτεύουσας,
εἰς τὴν κατὰθεσίν τῆς δὲ κατηγορήσας τὴν
βαρὼν ὅτι αὕτη ἐνήργησε καὶ ἐδόλογο-
νήθη ἡ κόρη τῆς, ὅπως ἀπαλλαγῇ ὁ υἱὸς
τῆς ἀπὸ τὴν γοητείαν τῆς. Ἡ ἀστυνομία ἡ-
ρευνήσας πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν καὶ ἀ-
πὸ τὰς ἐρεῖνας τῆς ἐξηκριβώθη ὅτι ἡ μι-
κροῦλα Πράϊλ εὐρίσκειται εἰς τὴν ζωὴν, διό-
τι ἐθεάθη μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς εἰς πολ-
λὰς πόλεις. Τοῦτο κατέθεσαν πολλοὶ μαρ-
τυρες, οἱ ὁποῖοι ἐξητάσθησαν, χωρὶς ὅμως
νὰ δυνηθοῦν νὰ δώσουν ἀκριβῆ στοιχεῖα
περὶ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τῶν ἡ περὶ τῆς
πόλεως εἰς τὴν ὁποίαν κατηνύνησαν.

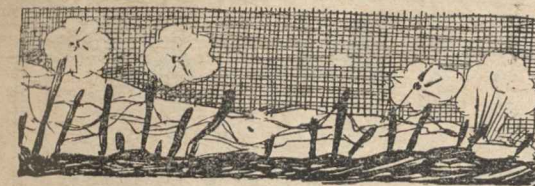
Αὕτη εἶνε σὲ γενικὰς γραμμὰς ἡ ἱστορία
τῆς ἀγάπης τῆς Χίλτρούδης Πράϊλ καὶ τοῦ
νεαροῦ βαρώνου Ἑλμάντ Χόδεμπεργ, ποὺ
ἔδωκεν ἀφορμὴν ν' ἀνασταθῇ ὁλόκληρος
ἡ κοινωνία τοῦ Βερολίνου καὶ νὰ διαδίδου-
ται σὲ οἰκονομικὰ στενοχώριες, διότι ἡ μη-
τερ. Ἐπίσης λέγεται ὅτι τὸ ζεύγος εὐρίσκει-
ται σὲ οἰκονομικὰ στενοχώριες, διότι ἡ μη-
τέρα τοῦ Χόδεμπεργ δὲν ἀποστέλλει χρή-
ματα πρὸς τὸν υἱὸν τῆς, ὥστε εἰς πολλὰς
πόλεις ν' ἀναγκασθῇ νὰ ζητήσῃ ἐργασίαν.
Πολλοὶ ἄλλοι λέγουσιν ὅτι τὸ ζεύγος κατε-
νύνηται εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅπου θὰ εἶναι
δυνατὸν νὰ ζῇ ἀνεύχλητον ἀπὸ τὰς ἐνοχλή-
σεις καὶ ἀφωσιωμένων εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν.

Πολλοὶ ἐπίσης διδίδουν ὅτι οἱ γονεῖς
Πράϊλ ἐπεξήτησαν τὴν γνωριμίαν τῆς κό-
ρης τῶν μετὰ τοῦ βαρώνου, ἀλλ' ἡ διάδο-
σις αὕτη καταπίπτει ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν
τοῦ πατρὸς τῆς κόρης Μπρούνο Πράϊλ πρὸς
τὸν νεαρὸν βαρὼν. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν
ἐφθασε μέχρι τοῦ παραλήπτου, διότι αὐτὸς
εἶχε φύγει πρὸς μίαν ἡμέραν. Ἡ ἐπιστολὴ
αὕτη ἀνευρέθη κλειστὴ εἰς τὴν κατοικίαν
τοῦ νεαροῦ ζεύγους παρὰ τῆς μητέρας Πράϊλ
εἰς Χινδεξέ, ὅπου διέμεναν ὅταν αὕτη ἐπὶ
γεν ἐκεῖ πρὸς ἀναζήτησιν τῆς κόρης τῆς.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐγρφε :

«Ξέρω καλὰ καὶ παραδέχομαι ὅτι ἔχεις
χάσει τελείως τὰ μυαλά σου. Ὅταν κανεὶς
θέλει νὰ φερθῇ τιμῶς, φροντίζει ὅπως μὴ
διασυρθῇ ἡ ὑπόληψις τῆς κόρης, νὰ ἀποκαταστή-
λῃ ὅτι ἀγαπᾷ. Κότταξε νὰ ἀποκαταστή-
σῃς τὰ πρᾶγματα καὶ πρέπει νὰ σκεφθῇς
σοβαρώτερα, ἐνδὸς εἶναι ἀκόμη καιρὸς.
Αὐτὸ ποὺ ἔκανες δὲν εἶναι καθόλου ἀνόμη-
κόν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεσαι ἀκόμη,
διότι εἶσαι παιδί. Πρόσεχε, λοιπόν, νὰ μὴ
διασύρῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸσον τὴν
ὑπόληψίν μου, ὅσον καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς
ἰδικῆς σου οἰκογενείας. Λοιπὸν σὲ παρα-
καλῶ, ἐὰν ἐπιθυμῇς νὰ νυμφευθῇς τὴν κό-
ρην μου, νὰ μὴ τεντώνῃς τὸσον πολὺ τὸ τό-
ξον, ἀφοῦ τὸ βέλος δὲν ἐξηκοντισθῇ ἀκό-
μη... Ἐλπίζω ἐπίσης ὅτι ἀντελήφθης ποῦ
εἶναι ἡ ἐγγαμος ζωὴ καὶ ποῖα τὰ ἀποτελέ-
σματα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν τὸ ἐν-
στικτικὸν συναίσθημα τῶν καὶ ὄχι τὴν ἡν-
χρὰν λογικὴν, ὅπως θὰ ἐπρεπε νὰ συνέ-
βαινε».

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ὡς γράφομεν ἀνωτέ-
ρω, δὲν ἐφθασεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ παρα-
λήπτου, ἀλλὰ εἶναι ζήτημα ἐὰν θὰ εἶχε τὸ
παραμικρὸν ἀποτέλεσμα καὶ ἐὰν ἀκόμη ἐφθα-
νεν, ἡ μποροῦσα νὰ ἐπιφέρει τὴν παραμικρὰν
μεταβολὴν εἰς τὰς σχέσεις καὶ τὴν κατὰ-
στασιν τοῦ νεαροῦ ζεύγους, τὸ ὁποῖον ἐκεί-
θεν ὁ ἔρωσ, ὁ δυνατὸς καὶ ἀκατάλυτος ἔρωσ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Παραθέτομεν τὰ χαρακτηριστικώ-
τερα ἀποσπάσματα μερικῶν ἐπιστο-
λῶν νεκρῶν καὶ αἰχμαλώτων Γερ-
μανῶν στρατιωτῶν, τὰς ὁποίας συ-
νέλεξε ὁ Γάλλος ἱστορικός Louis
Madelin διαρκούντος τοῦ πολέμου.

Μέρος τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν ἐδη-
μοσιεύθη εἰς τὴν «Ἐπιθεώρησιν τῶν
δύο Κόσμων» (Τεύχος 15 Ἰουνίου
1916), τῆς ὁποίας τὸ παγκοσμίως
ἀνεγνωρισμένον κῶρος εἶναι ἐγγύη-
αις διὰ τὴν γνησιότητά των.

Δάσος τῆς Ἀργκόν, 4 Ἰανουαρίου
Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ,

«...Ἐπέγρασα τὰ Χριστούγεννα στὴν πρώτη
γραμμῇ μὲ ὀκτὼ συντρόφους. Ἐμεῖναιμε τέσ-
σαρες ἡμέρες νηστειῶν καὶ χωρὶς νερό, μέσα
στὰ χῶματα τῶν χαρακωμάτων, ποὺ εἶχαν ἀ-
νασφαγῇ ἀπὸ τὸν βομβαρδισμό. Εἴμαστε κα-
μένοι μέσ' τῇ λάσπῃ ὡς τὸ στήθος καὶ μᾶς
ἐδύσαν οἱ σκαπανεῖς... Καταλαβαίνει, ἀ-
γαπητέ μου ἀδελφέ, ὅτι ἐξω ἀδυνατοῖσαι ἀρ-
κετὰ ἀπὸ τίς φοβερὲς πορείες στὴ Σερβία
καὶ ἀπὸ τὴν ἐλκενὴ ζωὴ τώρα στὸ πρό-
χωμα.....

Τίγινεν, 5 Δεκεμβρίου

«...Κι' ἄλλες δύο χιλιάδες ἄνδρες ἀνεχώ-
ρησαν τὴν περασμένη βδομάδα. Ἐδῶ δὲν μέ-
νει πιά κανεὶς ἄνδρας ἀπὸ 17 μέχρι 45 χρο-
νῶ, ἐκτός ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶναι ἐντελὲς ἄ-
χρηστοι γιὰ κάθε δουλειά...

Ἄν πραγματικῶς οἱ κληρωτοὶ τοῦ 1917
ὑποχρεωθοῦν νὰ γίνουν στρατιῶται καὶ ν' ἀ-
ναχωρήσουν γιὰ τὸ μέτωπον πρέπει νὰ τοὺς
δώσουν καὶ παιγνιδάκια.....

21η Μεραρχία 8ον Σύνταγμα 21 Φεβρουαρίου
Ἀγαπητὴ μητέρα,

Σοὺ ἀναγγέλω ὅτι πλησιάζει ἡ μεγάλη ὥ-
ρα. Ἐλάβαμε τὴ διαταγὴ νὰ καταλάβουμε ἐξ
ἐφόρου τὸ ὕψωμα 344 παρὰ τὸ Βερντέν κι'
αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ Βερντέν. Σοὺ γράφω τὸ
πρόγραμμα αὐτὸ τὴν 21η Φεβρουαρίου σὺς 2
τὸ ἀπόγευμα. Ἀπὸ ὀκτὼ ἡδὴ ὥρων ἤρχισεν νὰ
βῇ τὸ πυροβολικὸ μὲ τὰ μεγαλύτερα κα-
νόνα τὸν 42, τὸν 38 καὶ τὸν 30. Θὰ ἐπα-
κολουθῇ ἀγὼν ὁμοῖος τοῦ ὁποῖου ὁ κόσμος
ἀκόμη δὲν εἶδε. Οἱ ἀρχηγοὶ μᾶς εἰρήνη-
σαν ὅλα καὶ μᾶς εἶπαν ὅτι ἡ Γερμανία καὶ
αἱ ἀγαπημέναι μᾶς οἰκογένειαι περιμένουν ἀ-
πὸ ἡμᾶς μεγάλα πρᾶγματα. Ἀς ἐλπίσουμε
πὺς ἡ ἐπιχειρήσις μᾶς θὰ ἐπιτύχῃ καὶ ὅτι
ὁ Θεὸς θὰ εἶναι μαζί μας. Ἐμεῖς ἔχουμε ὀρε-
σθῇ γιὰ τὸ μεγαλύτερο ἔργον, τὸ ὁποῖον ἴ-
σως θὰ φέρῃ τὸ τέρας τοῦ τρομεροῦ τούτου
ἀγώνος. Ὅλοι θὰ ἦσαν πολὺ εὐτυχεῖς ἐὰν
ἐτελείωνεν, γιὰτί ὅλοι θέλουν νὰ γυρίσουν
στὰ σπίτια τους. Τὸ κακὸ ὅμως ἔρχεται τό-
σο γρήγορα, ἰδίως ὅταν πρόκειται νὰ κυρι-
εύσῃ κανεὶς ἓνα φρούριον, σὰν αὐτὸ ἐδῶ, ποὺ
εἶναι τὸ μεγαλύτερον ὅλης τῆς Γαλλίας»....

Πρὸ τοῦ Βερντέν, 8 Μαρτίου 1916

«...Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες ἡ προέλασις μᾶς
ἀνεκόπη. Βρισκόμαστε τώρα στὸ χωριὸν Ἀ-
δοκὸν κοντὰ στὸ φρούριον Βῶ. Τὸ γαλλικὸ
πυροβολικὸν ποὺ εἶναι τόσο τρομερὸ σὲ ποσό-
τητά μᾶς κανονιοβολεῖ ἀδιάκοπα. Νομίζω,
ὅτι παρ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου δὲν
ἐκυριεύθη ἀκόμη ἓνα φρούριον τόσο ἰσχυρὸ ὡς

ποὺ τὸ Βερντέν. Ἀχ! ἂν μπορούσαμε νὰ
τὸ κυριεύσουμε!....»

(Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ στρατιώτου Β....
τοῦ 64ου Συν)τος πεζικοῦ)

14 Ἰανουαρίου

«Λένε ὅτι τὴν 12ην Φεβρουαρίου θ' ἀρχί-
σῃ ἡ ἐπίθεσις! Ἀχ! τί μικρὸ πρᾶγμα! Τὸ
ἡθικὸ τοῦ στρατοῦ δὲν εἶναι καὶ τόσο καλόν.
Τὴν νύκτα τῆς 11ης, παρουσιάσθη ἡ ἀνάγκη
νὰ κόψουμε τὰ συμπαιγνίσματα καὶ νὰ
προετοιμάσουμε διόδους στὴ πρώτη γραμμῇ!
Ὡ! πόσο βαρὺ μᾶς ἐφάνη! Ἡ καταπίεσις ἐ-
μείνετο καὶ τὸ χιόνι ἐπεφευε πυκνόν. Τὴν ἄλλη
μέρα 12 τοῦ μηνός, ἡ ἐπίθεσις ἐπρόκειτο ν'

Γιὰ ἀνάμνηση ἐκείνων ποὺ ἔπεσαν στὸ Βερντέν ἡ Γαλλία ἔστησε αὐτὸ
τὸ ἀγαλμα.

ἀρχίσῃ εἰς τὰς 5 τοὺς ἀπόγευμα, ἀλλὰ λόγω
τῆς κακοκαιρίας ἀνεβλήθη γιὰ τὴν ἄλλη μέ-
ρα. Φαίνεται ὅμως ὅτι οὔτε καὶ σήμερᾳ θ'
ἀρχίσῃ γιὰτί ὁ καιρὸς εἶναι συννεφιασμένος.
Νὰ ὅμως, μέσα στὸ ἄμπρι ἀκούγονται φω-
νές :

«Ἐξω οἱ τραυματισμοί... Ἐνα βλήμα
σκότωσε ἓνα ἄνδρα καὶ ἐτραυμάτισε ἄλλους
δύο. Τί θλιβερὸ πρᾶγμα!....»

Ἰψωμα 265ον 23 Μαρτίου

(Ὑστερα ἀπὸ τὴν κατάληψιν του)

Ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἄλλατα ἡ
σφαίρας καὶ ἡ ὀδὶδες ἀρχισαν νὰ σφαιρίζουν
πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μᾶς. Δεχθήκαμε τρο-
μερὴ φωτιά πολυβόλων καὶ πυροβολισμῶν τῆς
στιγμῆς ποὺ κάναμε τὴν ἐφόδον κατὰ τοῦ ὕψο-
ματος 265. Μ' ὅλα ταῦτα ὅμως μὲ «ούρρα»
κυριεύσαμε τὰ πρῶτα χαρακώματα. Ἀλλοῖμο-
ν ὅμως! Πάθος φοβερὸς ἀδάρεις. Ἀπὸ
τὴν ἐνομοτία μου ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν 19
ἄνδρες αὕτη τὴ στιγμή δὲ ζοῦν παρὰ μόνο
3... Ὅποιος τὴ γλυτώσει αὕτη τὴ φορὰ μὲ
κανένα Heimatschuss—τραῦμα εὐεργετι-
κόν—πρέπει νὰ δοξάζῃ τὸ Θεόν, γιὰτί μόνο
μ'αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ μπορέσῃ νὰ γυρίσῃ στὴν
πατρίδα, στὸ σπίτι τοῦ κοντὰ στοὺς δικούς

του. Ἐδῶ ὁποιος πέφτει δὲν προφθάνει νὰ
ξανασηκωθῇ...

Θεέ μου! Θεέ μου! γιὰτί μᾶς ἐρριξες
σ' αὕτη τὴν κόλασι; Ποῶν ἀμαρτίες ἄραγε
νὰ πληρώσουμε...

14 Ἀπριλίου

...Σήμερα συμπληρώνονται 19 χρόνια ἀπὸ
τότε ποὺ γεννήθηκα. Πῶς εἶταν γραφτὸ μου
νὰ γιορτάσω αὕτη τὴν ἐπέτειο!...

Μὲ βροχὴ καὶ μὲ κανονίδι, χωμένος σ' ἓ-
να λάκκο κάτω ἀπὸ τὰ χῶματα σὰ τυφλο-
πόντικας...

...Νὰ εἶνε κανεὶς μόνο 19 χρόνων καὶ νὰ
πολεμᾷ ἀπὸ τὰ 17! Εἶναι ἐγκληματικὸ εἶναι
τρομερὸ!

Ποῦ θὰ γιορτάσω ἀρὰ γε τὰ γενεθλιά μου,
ὅταν γίνω 20 χρόνων; Ποῦς ξέρει! Ἰσως

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΓΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΤΡΟΦ. ΕΝ-ΑΓΙΩΝ ΠΑΡΕΔΕΙΤΑΙ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

...

...

...

...

...

ΙΟ' ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΙΝΕΥΜΑ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΕΛΛΗΣ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Είς τὸ προηγούμενον φύλλον ἔλθεν ὁ διαγωνισμὸς τῶν ἐξυπνοτέρων ἑλληνικῶν ἀνεκδότων, δημοσιευθέντων καὶ τῶν τελευταίων ληφθέντων ἐντὸς τῆς ταχθείσης νέας προθεσμίας.

Ὁ διαγωνισμὸς ἔπρεπε νὰ εἴχῃ λήξει πρὸ τριμήνου. Ἡτο ὅση ὁμοῦ ἡ ἐπιτυχία τὴν ὁποίαν ἐσημείωσε καὶ τόσα πολλὰ τὰ ἀνεκδοτὰ ποὺ ἐλαμβάνοντο καθημερινῶς, ὥστε εὐρέθημεν εἰς τὴν ἀναπόδραστον ἀναγκὴν νὰ τὸν παρατείνωμεν ἐπανειλημμένως, συμμορφούμενοι καὶ πρὸς τὰς παρακλήσεις πλειστον ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὁποῖοι ἤθελον νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν.

Ἐκ τῶν ληφθέντων ἀνεκδότων ἐδημοσιεύθησαν γὰ ἐγκριθέντα ὡς πληροῦνται τοὺς ὁρους τοῦ διαγωνισμοῦ, γενόμενης σχετικῆς ἐπιλογῆς. Ἀρκεῖ νὰ εἰπωμεν ὅτι ἐδημοσιεύθη μόνον τὸ ἐν εἰκοστῶν τῶν ὁσῶν εἶχον σταλῆναι, διότι τὰ ἄλλα ἢ ἦσαν γνωστὰ ἢ δὲν ἦσαν... ἔξηντα, ἢ δὲν ἦσαν ἑλληνικά !

Ἡδὴ ὁ διαγωνισμὸς ἔληξε. Τὰ μέχρι τοῦ παρελθόντος φύλλου δημοσιευθέντα ἀνεκδοτὰ ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία καὶ ἀπεφάσισε, συμφώνως πρὸς τοὺς ὁρους τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὰ πρῶτα φύλλα, νὰ βραβεύσῃ τὰ κάτωθι, ὡς ἐξυπνότερα καὶ πρωτοτυπότερα ἀνεκδοτὰ, δεδομένου ὅτι ἡ πρωτοτυπία ἦτο εἰς ἐκ τῶν κυριωτέρων ὁρῶν τοῦ διαγωνισμοῦ. Ἡ ἐξέτασις τῶν ἀνεκδότων ἐγένετο μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ ἀμεροληψίας, πράγμα τὸ ὁποῖον ἄλλως θὰ πιστοποιήσουν καὶ οἱ ἴδιοι ἀναγνώσταί μας.

Τὸ πρῶτον βραβεῖον, μίαν πλήρη σειρὰν τῶν τῶνον τῆς «Μεγάλης Ἐγκυκλοπαιδείας» τοῦ «Πυρρός», δίδεται εἰς τὸν κ. Ν. Γεωργακόπουλόν διὰ τὸ ἀνεκδοτόν του «Ἐνα πάθημα τοῦ κ. Πετρίδου, ὁ δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 11 φύλλον καὶ ἀναδημοσιευθὲν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἐθνος».

Τὸ δεύτερον, ἓνα κοσμημα ἀξίας 3.000 δραχμῶν ἀπὸ τὸ Χρυσόχορτον τοῦ κυρίου Βουράκη, εἰς τὸν κ. Α. Μαῦρον («Ἀθήναι»), διὰ τὸ ἀνεκδοτόν του «Μηνυστὰρα», δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 23 φύλλον.

Τὸ τρίτον, ἓνα γραμμόφωνον «Κολοῦμπια» ἀξίας 2.900 δραχμῶν, εἰς τὸν κ. Π. Πετρίδην («Ἀθήναι»), διὰ τὸ ἀνεκδοτόν του «Οἱ λογαριασμοὶ τοῦ Μπερκὴ», δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 22 φύλλον.

Τὸ τέταρτον, εἶδη ἀνδρικής ἢ γυναικείας ἀμφιέσεως ἀξίας 1.000 δραχμῶν, εἰς τὸν κ. Ἀγγελὸν Σύριον (Σύρος) διὰ τὸ ἀνεκδοτόν του «Ἡ ταμπάκερα τοῦ Παπᾶ», δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 12 φύλλον.

Καὶ τὸ πέμπτον, βιβλία ἀξίας 500 δραχμῶν ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖον Βασιλείου, εἰς τὸν κ. Δημ. Βαροῦνην (Καβάλλα) διὰ τὸ ἀνεκδοτόν του «Ὁ ληστὴ καὶ ὁ κινηματογράφος», δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 10 φύλλον.

Οἱ ἀνωτέρω βραβευθέντες παρακαλοῦνται νὰ μᾶς γνωρίσουν τὰς διευθύνσεις τῶν ἢ (οἱ ἐν Ἀθήναις) νὰ διέλθουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας διὰ νὰ παραλάβουν τὰ δῶρα τῶν.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ βραβευθέντα ἀνεκδοτὰ εἶναι κατὰ σειρὰν τὰ ἑξῆς :

ΕΝΑ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ κ. ΠΕΤΡΙΔΗ

Ἐνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα ἀνεκδοτὰ ἀφηρημάδας εἶναι καὶ τὸ κάτωθι, ἡ ὥρα καὶ θῦμα τοῦ ὁποῖου εἶναι ὁ πρῶτος ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Πετρίδης.

Ἐπρόκειτο νὰ γίνουν αἱ ἐκλογαὶ τοῦ 1928. Κανεῖς δὲ φυσικὰ δὲν μπορούσε νὰ προβλέψῃ τὴν παμπφηρίαν, μετὰ τὴν ὁποίαν τὰς ἐκέρδισεν ὁ κ. Βενιζέλος. Ὁ ἀγὼν ἐφαίνετο ἰδιαίτερος ὁδοκόλος στὴν περιφέρειαν Κορινθίας, ὅπου πολιτεύεται ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος. Ὁ κ. Πετρίδης, φιλοτιμούμενος νὰ παρουσιάσῃ εὐχάριστα ἀποτελέσματα εἰς τὸν κ. Βενιζέλον, παρήλαβε ἓνα μουλάρι καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ ἐνὸς ἀγωγιάντη, ἤρχισε νὰ περιέρχεται τὰ χωρία τῆς περιφέρειας του. Παντοῦ ἐξεδήλωνε ζωὴν ἐνδιωκρόμενον γιὰ τὴν δουλειὰς τῶν χωρικῶν, τοὺς ὁποίους κατόρθωνε νὰ ἔχῃ ὅλους κομπάρους, συμπεριέμενε ξαδέρφια, κλπ. Εἶχεν ἤδη περιέλθει τρία χωρία. Εἰς τὸ τέταρτον, λόγῳ τῆς ἰδιαίτερας σημασίας του, ἐδωκέρησε καλὸν νὰ παραμείνῃ περισσότερον. Καὶ ὁ μὲν ἀγωγιάντης, παραλαβὸν τὸ μουλάρι, ἐπῆγε εἰς τὸ χάνι, ὁ δὲ κ. Πετρίδης ἤρχισε τὰς ἐπισκέψεις. Ἀπὸ μαγαζιῶν οὐ μὴ μαγαζιῶν ἐφθασε καὶ σὺ χάνι. Ὁ ἀγωγιάντης, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπερίμενε, ἐπρόθυμοποιήθη νὰ σπείρῃ πρὸς ἐξυπηρέτησίν του. Ὁ καλὸς κἀγαθὸς ὅμως κ. Πετρίδης, ὁ ὁποῖος εἶχε λησμονήσῃ σὺ μεταξὺ τὸν φίλον τὸν ἀγωνιάτη, τὸν ἐνόησε γιὰ ψυχοφρόνη καὶ ἐσπευσε νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὸν ἀσπασθῇ, ἐρωτῶν συγχρόνως γιὰ τὴν κομμάρα, τὰ παιδιὰ, τῆς δουλειᾶς του κλπ. Ὁ ἀτυχὴς ὅμως ἀγωγιάντης, μὴ φανταζόμενος ὅτι σὲ μὴ ὥρᾳ τὸν εἴχε ἔξασῃ ὁ κ. Πετρίδης, ἀπεσπασθὲν βίαιως ἀπὸ τὰς ἀγκάλας του καὶ ἤρχισε νὰ ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν τῶν χωρικῶν, ἐνῷ ὁ κ. Πετρίδης τὰ ἔχασε κυριολεκτικῶς.

Ὁ ἐπιλογὸς ἦτο ὅτι παρὰ τὰς συστάσεις τῶν ἄλλων χωρικῶν καὶ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ ἰδίου, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀμνησίας, ὁ ἀγαθὸς ἀγωνιάτης ᾤρηθη νὰ συνοδεύσῃ παρκατόν του κ. Πετρίδην. Τέλος ἐξευρέθη ἄλλος ἀγωνιάτης, τοῦ ὁποῖου τὴν φωνήν ἡ μίαν κατέβαλε πολλὴν προσπάθειαν διὰ νὰ μὴ ἔξασῃ ὁ κ. Πετρίδης.

N. Γεωργακόπουλος

Η ΜΗΝΥΣΤΑΡΑ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ δικηγορικὴ μετὰ τὴν κατεργασίαν ἔχει ἰδίαν οἰκονομικὴν ἀνάγκην. Κάθε ἄνθρωπος θέλει νὰ ἐξαπατηθῇ, νομίζοντας ὅτι εἶται ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον του ! Αὕτη τὴν ἀρχὴ ἐγνώριζε καὶ ἓνας δικηγόρος στὴν Τρίπολιν, περιφημὸς γιὰ τὴν ἐξευπνάδα του.

Μία φορὰ στὸν ἐν λόγῳ δικηγόρον ἐνεφανίσθη ἓνας χωρικός γιὰ νὰ υποβάλῃ μὴνυσιν ἐναντίον τοῦ συγχωριανοῦ του.

—Ἐμπῆγε μέσα στὸ περβόλι μου, κύριε δικηγόρε, τοῦ εἶπε, καὶ μοῦ κατέστρεψε ὅλα τὰ λάχανα.

Ὁ δικηγόρος μετὰ σοβαρώτατον ὄφρος ἐρώτησε :

—Ἦταν λάχανα μονάχα ἢ μήπως εἶχε καὶ κουνουπίδια τὸ περβόλι σου ;

—Εἶχε καὶ κουνουπίδια, ἀπάντησε ὁ χωρικός.

—Α ! μὰ τότε τὸ πρᾶγμα εἶνε σοβαρὸν ! εἶπεν ὁ δικηγόρος. Θέλεις τώρα νὰ τὸν πάμε στὰ δικαστήρια ;

Ναί.

Σημειώθηκε λοιπὸν ὁ δικηγόρος, σκαρφάλωσε ἐπάνω σὲ μὴ καρέκλα καὶ ἔβαλε τὸ χέρι του σ' ἓνα βιδιωματὶ πολλὸ μικρὸ.

—Θέλεις νὰ τοῦ κάνουμε μῆνυσι ; τὸν ἐπαρώτησε, ἡ μὴπως θέλεις μῆνυσάρα καλύτερα ;

Καὶ λέγοντας τὴ λέξι «μηνυσάρα» ὁ δικηγόρος ἔδειξε ἓνα ἄλλο βιδίον, πλὴν ὅμως ὁ χωρικός, συγκρίνοντας τὰ δύο βιδία, δὲν ἔχασε καιρὸ :

—Μηνυσάρα ! μηνυσάρα !...

—Ναί, τοῦ λέγει ὁ δικηγόρος, ἀλλὰ λάβε ὅπ' ὄψει σου ὅτι ἡ μῆνυσις στοιχίζει πνήτα δραχμῆς, ἐνῷ ἡ μηνυσάρα ἓνα πεντακοσάκιον !...

Ἔτσι καὶ ὁ δικηγόρος ἐγδυθεὶς τὸν χωρικὸν καὶ ὁ τελευταῖος ἔμεινε...κατενθουσιασμένος, φανταζόμενος ὅτι μετὰ τὴν «μηνυσάρα» θὰ χαντάκωνε τὸν ἐχθρὸν του.

Ἀθήναι Α. Μαῦρος

ΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΜΠΕΡΚΗ

Ἐξοῦσε μὴ φορὰ ἓνας πενηντῆς, ποὺ εἶπαρε μεροκάματα 60 δραχμῆς.

Αὐτὲς τῆς ἐξόδου εἰς ἑξῆς :

Φαί δρχ. 15, νοίκι 10, ρούχα 5, κραιὸ 30. Τὸ ὅλον δρχ. 60.

Κάποτε ὅμως τὸ μεροκάματο κατέβηκε στῆς 50. Τότε ὁ πενηντῆς ἀπεφάσισε νὰ περιορίσῃ τὰ ἐξόδα του. Ἐκανε λοιπὸν τὸν νέο λογαριασμὸν τοῦ ὡς ἑξῆς :

Φαί δρχ. 10, νοίκι 7, ρούχα 2, κραιὸ 30. Τὸ ὅλον δρχ. 50.

Σὲ λίγες μέρες τὸ μεροκάματο κατέβηκε στῆς 40. Τότε ἄλλαξε ὁ πενηντῆς καὶ τὸν λογαριασμὸν του, περιορίζοντας πάλιν τὰ ἐξόδα του ὡς ἑξῆς :

Φαί δρχ. 5, νοίκι 4, ρούχα 1, κραιὸ 30. Τὸ ὅλον δρχ. 40.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ μεροκάματο κατέβηκε ὡς πρὸς ἔφτασε στῆς 31 δρχ. Καὶ ὁ πενηντῆς ἔκανε τὸν καινούργιον λογαριασμὸν τοῦ ὡς ἑξῆς :

Φαί λεπτὰ 50, νοίκι 40, ρούχα 10, κραιὸ δρχ. 30. Τὸ ὅλον δρχ. 31.

Καὶ εἶται ὁ πενηντῆς, ἐλαττώνοντας ὅλα τὰ ἐξόδα, ἐκτός ἀπὸ τὸ κραιὸ, εἶχε τὴν ἱκανοποίησιν εἰς τὴν περιορίσει...τὰ ἐξόδα του.

Ἀθήναι Π. Πετρίδης

Η ΤΑΜΠΑΚΙΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ὁ πάτερ Ἀμβρόσιος ἦταν ἓνας πολὺ ἐσεθὴς καὶ ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν ἐσέβοντο σὺ χωριῷ. Ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἄλλων χωριῶν ἤρχοντο χριστιανοὶ νὰ ἐξομολογήσιν σ' αὐτόν, γιὰτὶ ἦταν κλειδὸ τὸ στόμα του εἰς τὴν ἐξομολόγησιν. Ἐνός λαοφύλακα μὴ μὲρα γύριζε καὶ ἐκμεταλλευθὴ τὴν ἀρετὴν τοῦ παπᾶ καὶ τὸ κατόρθωσεν.

Τὸν εἶδε νὰ βγάξῃ τὴν ἀσμένια ταμπάκερα του γιὰ νὰ πάρῃ πρὸς ταμπάκα, τὸν φέρονει βολικά καὶ τοῦ τὴν πένει. Ὑστερὰ, κρατώντας στὴ φούστα του τὴν ταμπάκερα, λέγει σὺν παπᾶ :

—Πάτερ μου, μπορῶ νὰ σὰς ἐξομολογήθῃ κατὰ :

—Εὐλογητὸς ὁ Θεός, εὐχαρίστω, πατήρ μου.

—Λοιπὸν, παπούλη μου, ποῦ ὀλίγον ἐξέψα κάποιον πράγμα καὶ μετανοῶ. Κάνει νὰ κοινοῶνῃσ ;

—Ὁχι, παπᾶ μου, παρὰ μόνον ἐν ἐνστέφνῃ τὸ κλαπέν.

—Πάρτε τὸ ἐσεῖς, δέσποτά μου.

Καὶ τοῦ ἔτεινε κλειστὴν στὴν φούστα του τὴν ταμπάκερα.

—Ὁχι, ὅχι, τέκνον μου, νὰ τὸ δώσῃς ἐκεῖνον ποῦ τοῦ ἀνέκει, διεμαρτυρήθη ὁ πάτερ Ἀμβρόσιος.

Καὶ ὁ λαοφύλαξ, πονήρως :

—Τοῦ τὸ δίνω καὶ δὲν τὸ δέχεται.

—Ἐ, τότε κράτα το καὶ εὖ σο συγκρατεῖς !

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ ΤΖΙΜ

Τὸ Ὁ. ΕΝΡΥ

Εἶχε καθίσει σ' ἓνα μπάγκο τοῦ Χαϊδπάρκου ὁ εὐστριφογύριζε στενωχωρημένος δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Ὁ καρὸς ἐπείγει, ἐσκέφθη. Πρέπει νὰ πάω κάπου, σὲ θερμότερο κλίμα γιὰ νὰ περάσω τὸ χειμῶνα. Γὶ φιλότιμο τοῦ τζέντλεμαν Τζίμ δὲν τὸν ἄρσεν νὰ σκεφθῇ γιὰ μεγάλη καὶ ἀκατόρθωτα πράγματα. Δὲν ἐσκέφθη, οὔτε γιὰ ταξίδι στὴ Μεσόγειο, οὔτε γιὰ τὰς Καναρίους νήσους, ποὺ τὸ κλίμα τους εἶνε τόσο περιφημο, οὔτε γιὰ τὴν Πυραμίδα τοῦ Χέσπος. Ἡ ἐπιθυμία του ἦταν νὰ μὴ τρεῖς μῆνες φυλακῇ. Γεῖς μῆνες κατοικίᾳ καὶ κανονικῇ διατροφῇ, ἀκόμα θὰ εἶχεν ἐκεῖ μέσα καὶ πολὺ διασκεδαστικὴ συναναστροφῇ. Περισσότερα δὲν τὸν ἐχρειαζότο.

Ἀφοῦ ἔλαβε λοιπὸν τὴν ἀπόφασίν του, ἔρχετο νὰ καταστρώσῃ καὶ τὸ σχέδιον τῆς ἐκτελέσεως. Εἶχεν ἓνα πλῆθος ἀπὸ αὐτὰ. Τὸ καλύτερον ἦταν νὰ γενικεύσῃ πλουσιοπαροῦς σ' ἓνα ἀκριβὸς ἐστιατόριον καί, ἀφοῦ, κατὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ δὲν θὰ μπορούσε νὰ πληρώσῃ, νὰ παραδοθῇ σ' ἓναν ἀστυνομικόν. Γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, θὰ ἐφρόντιζεν ἓνας φιλόδοξος δικαστὴς.

Ὁ τζέντλεμαν Τζίμ ἐσκόπευε ἀπὸ τὸν πάγκον τοῦ κ' ἐπάρθηκε γιὰ τοὺς ἀριστοκρατικούς δρόμους τῆς πόλεως. Ἐσταμάτησε μπροστὰ σ' ἓνα κατάφυτο ἐστιατόριον, κοντὰ σὸν ἱπποδρόμιον Πικαντίλλου. Ἡ ἐξωτερικὴ του ἐμφάνισις δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀσχημὴ ἀπὸ τὰ γόνατα κ' ἀπάνω. Ἦταν ξυρισμένος καὶ τὸ καπέλλο του στεκόταν καλά. Ἀκόμα φο-

μένος καὶ ἐν τῷ νῦν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰών.

Ὅταν ὅμως τοῦ χρειάστηκε ἡ ταμπάκερα καὶ εἶδε πως δὲν ἦταν στὴν τσέπη του, φοβήθηκε νὰ καταγγεῖλῃ τὸν λοποδύτη, γιὰτὶ εἶται θὰ ἐφανερώσεν τὴν ἐξομολόγησιν, πράγμα τὸ ὁποῖον—Θεὸς φυλάξῃ !—δὲν εἶχε καμὴν πεινὴν.

Σύρος Ἀγγ. Σύριος

ΛΗΣΤΗΣ ΚΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Κάποιος ληστὴς ἀπεφάσισε ἔπειτα ἀπὸ 30 ἐτῶν ληστρικῆν ζωὴν νὰ ἀφίση τὰ βουνὰ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν τριάναν ζωὴν. Κατέβηκε λοιπὸν εἰς μὴ πόλιν καὶ κατοικήσῃ. Ἐκεῖ εἶπε ὅτι δὲν ἤξευρε τὴν πόλιν καὶ καί ποιος ἀνέλαβε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ νὰ τὴν γύρισεν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐγύρισεν ἀρκετὰ, ἐφθασαν ἔξω ἀπὸ ἓναν κινηματογράφον. Ὁ ληστὴς, περιέργως, ἤρθετος τὸν συνόδον του :

—Τί εἶναι ἐδῶ μέσα ;

—Ἐμπῆ μέσα, τοῦ λέει ὁ ἄλλος, καὶ θὰ εὐχαριστηθῇς.

Ἐμπῆκεν πρῶτον στὸν κινηματογράφον Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τέσσαρες ἀστυνομικοὶ ἐπρότειναν τὰ περιστροφὰ τὸν ἐναντίον ἐνὸς ὑποτιθεμένου κωκοποιοῦ.

Ὁ ληστὴς, ἀφοῦ ἔβλεπε πρῶτον φορὰν κινηματογράφον, ἐνόησε ὅτι εἶχε πέσῃ σὲ παγίδα καὶ ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ ἐκινητοῦσαν αὐτόν. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν λοιπὸν καὶ ὁ ληστὴς, τραβᾷ τὸ δικὸν τοῦ περιστροφῶ, σημάδεψε τὴν ὁδὸν καὶ καὶ πυροβολεῖ. Ὁ κωκοποιὸς ἐπρόκειτο καὶ ἀδίασε τὴν αἰθυσίαν.

Κατὰ συμπῶσιν, ἐνῷ ὁ ληστὴς ἔβγαλε ἔξω, εὐρέθη ἀντιμέτωπος ἐνὸς χωροφύλακος. Τραβᾷ λοιπὸν πάλιν τὸν περιστροφὸν του καὶ φωνάζει :

—Τέσσερες ἐσκότωσα μέσα καὶ ἓνας ἐοῦ πέντε !

Καὶ ἀφοῦ ἐσκότωσε καὶ τὸν πέμπτον, ἐπάρθηκε πάλιν γιὰ τὰ βουνά.

Καβάλλα Δ. Βαροσάκης

ροῦσε καὶ ἓνα ξεστὸ χειμωνιάτικο παλτό, ποὺ τὸν ἐχάρισε μὴ εὐστολαχικῇ χιτῶν. Σὰν ἐφτανε σ' ἓνα ἐλεύθερο τραπέζι, χωρὶς νὰ τὸν προσέξῃ κανεὶς, τότε ὅλα θὰ πηγαιναν καλά.

Καὶ ὅμως, ὅταν ὁ τζέντλεμαν Τζίμ ἐπάτησε τὸ πόδι στὴν εἴσοδον τοῦ πολυτελοῦς αὐτοῦ καταστήματος, τὸ βλέμμα τοῦ διευθυντοῦ ἐπῆγε σὸν καταρρακωμένον παντελόνι του καὶ τὸν σχιζομένον παπούτσι. Στὴ στιγμὴ ἐνοιώσε ρωμαιοὶ χεῖρα νὰ τὸν σπρώχνουν ἔξω καὶ εἶται νὰ ὑπερασπίζονται τὴν ἡμετέραν πόλιν ἀπὸ ἓνα ἀδόξο τέλος. Ἀφοῦ εὐρέθηκεν ἔξω, προχώρησε πρὸς τὸ ἐμπορικὸν τμήμα τῆς πόλεως. Τὸ χειμωνιάτικον ταξίδι, κατὰ τὰ φαινόμενα δὲν θὰ γινόταν μετὰ τὴν ἀπολαυστικὴν μέθοδον τῆς καταδρομῆσεως τῆς πάπιας. Ἐπρεπε νὰ ἐξευρεθῇ ἓνα ἄλλο σχέδιον. Ἐνῷ περπατοῦσε σκεπτικῶς, τὰ μάτια του ἐθάμνωσαν ἀπὸ τὸ δυνατόν φῶς μίαν προθήκη ἐμπορικῶν καταστημάτων καὶ εἶδε μέσα σ' αὐτὴ διάφορα δευράκινα εἶδη καλλιτεχνικὰ τοποθετημένα. Τὸ σχέδιον ἤλθε μόνον στὴ στιγμὴ καὶ ἔρχετο ν' ἀναζητῇ μὴ πέτρα. Δὲν εὐρίσκετο πούθεν καὶ ἀφοῦ τὴν ἀναζήτησε ἐπὶ πολλὴν ὥραν εὐρήκατε τέλος ἓνα κομμάτι ἀσφάλτου σ' ἓνα μέρος τοῦ δρόμου, ποὺ τὸ εἶχαν ἀνακαμμένον, τὸ ἔπρεπε στὰ χεῖρα του καὶ τὴν ὥρην μετὰ μανία σὸν μεγάλο τζάμι τῆς προθήκης. Τώρα ἄνθρωποι ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος του καὶ μαζὶ τους ἓνας ἀστυνομικός, ἐνῷ ὁ Τζίμ ἔμεινε ἐκεῖ μετὰ τὰ χεῖρα στὶς τσέπες καὶ χαμογέλασεν ὅταν εἶδε τὰ γυαλισμένα κομμάτια τοῦ ἀστυφύλακα.

Ἀλλὰ ὁ ἀστυνομικός δὲν τὸν ἐπρόκειτο περισσότερο. Ἀνθρώποι, ποὺ εἶχον πέτρες σὺν τζάμι μίαν προθήκη δὲν τοῖσιν νὰ κάνουν ἐλθωνικὲς συνομιλίας, ἀλλὰ τὸ βάθουν στὰ πόδια. Μισὸ τετράγωνον πρὸς τὰ κάτω, εἶδεν ὁ ἀστυνομικός ἓναν ἄνθρωπον, ποὺ ἔτρεχε νὰ φθάσῃ τὸ λεοφορεῖο καὶ κρατῶντας σφιγτὰ τὸ γυμναστὸν χεῖρ τοῦ ἔτρεξε κατόπιν του, ἐνῷ ὁ Τζίμ ἐγύρισε τὴν πλάτην του σὸν θέαμα ἀπελπισμένος. Ἐξάφνα τὸν ἐπίασαν ἓνας φάρος, κατὰ ἐνόησεν ὅτι ἦταν μαγεμένος καὶ αὐτὸ τὸν ἔκανε ἀσύνετον. Ἡ σκέψις αὐτὴ τοῦ ἔφερε τὴν ἀγωνία τοῦ πανικοῦ καὶ ὅταν τὴν ἴδια στιγμὴν ἔπαι ἐπ' αὐτόν ἓνας ἀστυφύλαξ ἀπὸ ἓνα γυμναστὸν χεῖρ τοῦ ἔτρεξε πρὸς τὸν θέατρον «Ὀλύμπια», ἔπαισε τὴν σανάνα σωτηρίας τὴν ἐπίσημον φωνήν «ἀπορροῦδω καὶ ἄσπονδο ἀνταρτοφροῦν».

Μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς βροντῶδους φωνῆς του ἄρχισε νὰ βουχάται βαιολίς, ἀνὰ λόγια καὶ ἀπειλὰς κατὰ τῆς πεθερᾶς του.

Ὁ ἀστυνομικός τὸν ἐκπύριζε καὶ ὅσοι τοῦ ἐστρεψε τὰ νοῦτα καὶ εἶπε σ' ἓναν εἰρημικὸν πολίτην, ποὺ ἐβγαίνεν ἀπὸ τὸ θέατρο :

—Αὐτὸς εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καίμπριτζ, ποὺ ἐνίκησε τὴν ποδοσφαιρικὴν ὁμάδα τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης. Κάνουν πολλὸν θόρυβον, ἀλλ' εἶνε τελείως ἀβλαβεῖς. ἔχομε τὴν διαταγὴν νὰ μὴ τοὺς ἐμποδίζωμε.

Τέλος σ' ἓνα καπ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΓΙΩ ΤΟΥ ΣΕΝΝΕΤ

Η έπική εποχή της κινηματογραφικής ταινίας.—Ο άνθρωπος, που προτοίμασε τον δρόμον του Σαρλώ.—Σέννετ, ο δημιουργός μιας κινηματογραφικής εποχής.—Πού εύρισκετο το κωμικόν στοιχείον των ταινιών.—Όνόματα μεγάλα, που οφείλουν την δόξαν των σ' ένα γελοιοποιό.

«Ας κάνουμε και μιὰ ἀναδρομή εἰς τοὺς ἐπικούς χρόνους τῶν πρώτων βημάτων τοῦ κινηματογράφου ἢ καλλιτέρας στὴν ἐμφάνισιν τῶν ταινιῶν μὲ κάποιο δραματικὸ ἢ κωμικὸ περιεχόμενον.

Εἶναι τὰ ἡρωϊκὰ χρόνια τοῦ κινηματογράφου. Εἶναι βεβαίως γεγονός, ὅτι ὁ Σαρλώ εἶναι τὸ πνεῦμα ποὺ ἀνήγαγε τὸ χονδροειδὲς συναίσθημα τοῦ κωμικοῦ σὲ παθητικότητα καὶ τὸ κωμικὸν εἰς θεῖον.

Ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀπ' αὐτὸν ὁ κόσμος γελοῦσε στὸ σινεμά. Καὶ πρὶν ἀπ' αὐτὸν ὑπῆρχον «οἱ παλιότατοι» ποὺ ἔπρεπε νὰ γελοῦν, γιὰ τὸ ἡλελενκόμοιο.

Ὁ πρόδρομος τοῦ Τάπλιν ποὺ ζῇ ἀκόμη, ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἐδέχτο πρὶν ἀπ' αὐτὸν τὰ ραπίσματα καὶ τὰ περεχόμενα μὲ τίς κρέμες καὶ τὰ μουσκέματα τοῦ νεροῦ εἶναι ἀσφαλῶς ὁ Μάκ Ζέννετ.

Ἦταν καὶ αὐτὸς μέγας στὴν ἐποχὴ τοῦ, ὅπως μέγας εἶναι καὶ ὁ Σαρλώ σήμερα.

Ὁ Μάκ Ζέννετ ἐσημείωσε, ἐδημιούργησε ἐποχὴ δική του, ὅταν ὁ κόσμος ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ μὲ θαυμασμό καὶ κατάπληξιν τίς κινούμενες σκιεὺς τῆς ὁθόνης.

Τὸ κοινὸν ξεκαρδιζόταν στὰ γέλια, ὅταν ἔβλεπε νὰ ἀναποδογυρίζουν οἱ σκάλες, νὰ γκρεμίζονται στὰ κεφάλια τῶν σκιῶν τὰ ταβάνια τῶν δωματίων, νὰ βουτιοῦνται σὲ κάδους ἀπὸ ἀσβέστη ἢ γάλα.

Ἐπειτα ἐκείνη τὰ ἐξωφρενικὰ κυνηγὰ τῶν χοντρῶν, τῶν λιγνῶν, τῶν παιδιῶν, τῶν γερῶν γιὰ νὰ πιάσουν τὸν ἔνοχον, ποὺ ἀναποδογύρισε τὸ κορμὸς καὶ μὲ τὰ γυαλικά ἢ ποὺ ἔρριξε τὰ καπέλλα κάποιου πλανοδίου πωλητοῦ.

Αὐτὴ, ὅπως εἶπαμε, εἶναι ἡ ἐπική, ἡ ἡρωϊκὴ ἐποχὴ τοῦ κινηματογράφου, ποὺ εἶναι σχεδὸν ἀποκλειστικὸν δημιούργημα τοῦ Μάκ Ζέννετ.

Αὐτὸς εἶχε καταλάβει πὼς θὰ γελοῦσε ὁ κόσμος, ὅταν ἔβλεπε ἕνα ἐλασχοχρωματιστὴ νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὴ σκάλα τοῦ μέσα στοὺς τενεκεδὲς μὲ τὴ χρώμα-τῃ κ' ἔβγαινε ἀπὸ κει μὲς βαμμένος σὰν Ἀρλεκίνος.

Ἀλλὰ ὁ Μάκ Ζέννετ εἶχε τὴν γνώμη, ὅτι ὁ κόσμος θὰ γελοῦσε περισσότερο, ἂν ἔβλεπε ἕνα κομψοτέτοιον Δὸν Ζου-ἂν νὰ παθαίνει τὰ πιὸ χειρότερα ρεζην-λίγια.

Φαντασθῆτε ἕνα ἐρωτοπαθὴ Δὸν Ζου-ἂν τὴν στιγμὴ, ποὺ εὐρίσκεται εἰς τὸ ζενὶθ τῶν ἐρωτικῶν του ἐκδηλώσεων καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ κάμῃ τὴν θερμότεραν καὶ περιπαθεστέραν «ντεκλαρα-σιὸν» νὰ δέχεται κατακέφαλα ἕνα μεγάλο πιάτο κρέμας, ποὺ ἔρριξε μιὰ κακὸς τύπος σύζυγος στὸν ἄνδρα τῆς.

Τὶ κωμικώτερα σκηνὴ θέλετε, ἀπ' αὐτὴν. Θὰ μοῦ πῆτε, ὅτι χονδροειδὲς, γελοῖα, καὶ ὅμως ἂν δὲν ὑπῆρχε αὐτὸ τὸ χονδροειδὲς ὁ Σαρλώ δὲ θὰ εἶχε καμμιὰ ἀξία.

Τὸ ὅτι ὁ Μάκ Ζέννετ ἐσκέφθη τὸ χονδροειδὲς αὐτὸ καὶ ὁ Σαρλώ τὸ ἐξύψωσε εἰς κωμικὸν καὶ τὸ ἀνήγαγε εἰς πάθος, ἀποτελεῖ τὴν δόξαν τοῦ σημερινοῦ βασιλέως τοῦ γέλωτος.

Συνεπῶς ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ τὸ βά-

θρον τοῦ μεγαλείου τῆς κωμικῆς τέχνης—αὐτὸ τὸ ἐθεμελίωσε ὁ Ζέννετ—γιὰ νὰ στηθῇ πάνω σ' αὐτὸ ἡ σημερινὴ συγκίνησις, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὰ κωμικὰ ἀτυχήματα τοῦ μελαγχολικοῦ «Χρυσοθήρα». Τὴν συγκίνησιν αὐτὴν τὴν ἐπλάσε ὁ Σαρλώ. Κάθε πράγμα ἔχει καὶ τὴν ἱστορίαν του καὶ ὁ Σαρλώ δὲν μποροῦσε νὰ ἀποτελῇ ἐξάίρεσιν.

Τρεῖς ἀνακαλύψεις τοῦ Ζέννετ. Γκλόρια Σβάνσον, Φύλλης Χάβερ, Μπέττυ Κόμψον

«Ὅταν ὁ Ζέννετ ἐνεφανίσθη στὸ στούντιο τῆς «Μπίογκραφ» συνήνησε τὴν ἐχθρότητα μέσα στὸ περιβάλλον ἐκεῖνο, ποὺ ἀσφαλῶς δὲν συνήνησε κανένας ἀπὸ τοὺς σημερινούς μεσουρανοῦντας ἀστέρας.

Εἶπε τίς ἀπόψεις του. Κανείς δὲν ἠ-θέλε ν' αὐτὸν ἀκούσῃ. Ἀνέφερε τὰ σχέδια του, ἀλλὰ ὅλοι ἀγρόν ἡγόραζον φαινομενικὰ, ἐνῷ στὰ κρυφὰ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν τορπιλλίσουν.

Ἀπελπισμένος πιά ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ πάντα. Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὅμως τὸν ἔσωσε ὁ μικρὸς περὶ τὸν θεὸς. Ὁ τσαρκίνης καὶ διαβολῆς μένος αὐτοῦς μπεμπέξ τῆς Ἀφροδίτης ποὺ κατέσρεψε πολλούς, ἔσωσε τὸν Ζέννετ.

Μιὰ χαριτωμένη καὶ αἰσθηματικὴ τῆς νέας, ἡ Μάμπελ Νόρμαντ, κατὰ-βε τὸν πόνο τοῦ καλλιτέχνη, εἶδε τὴν μεγάλη ἀγαθότητα τῆς καρδιάς του τὴ φωτιὰ τῆς τέχνης, ποὺ ἔκαμε μέσα στὰ στήθεα του.

Ζητοῦσε ἕνα σύντροφο καλὸ ὅπως τὸν Ζέννετ. Τοῦ ἀφοσιώθηκε, τὸν ἐνεθάρρυνε, τοῦ ἔδωσε τὴν δύναμιν νὰ περιμένῃ καὶ στὸ τέλος κατάρθωσε νὰ τὸν κἀνῃ νὰ νικήσῃ μιὰ νίκη μεγάλη.

Ἡ Μάμπελ ὅμως κτυπήθηκε στὰ εἰκοσι τρία χρόνια τῆς ἡλικίας τῆς ἀπὸ τὸ χέρι μιᾶς σκληρᾶς μοῖρας καὶ κατέβηκε στὸ τάφο.

Ὁ καλλιτέχνης τοῦ γέλοιου ἔκλαψε πικρότατα τὴν γυναῖκα ποὺ τὸν ἔσωσε καὶ τὸν ἐλάτρευσε. Ἐκλαψε θρήνησε, σὰν ἥρωας τραγωδίας ὁ πρόδρομος αὐτὸς τῆς σημερινῆς κωμωδίας.

Ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅμως αὐτὸ ἀρχίζει ὁ Ζέννετ νὰ δημιουργῇ, νὰ φτιάχνῃ δικὰ του πλάσματα, δικὰ του καλλιτεχνικά δημιουργήματα. Ὅριστε ἕνας καταλόγος ποιητικῶν καλλιτεχνικῶν παιδιῶν τοῦ Ζέννετ.

Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα ὁ Σαρλώ, κατόπιν ἡ Γκλόρια Σβάνσον, ὕστερα ὁ Μάκ Μπουλ, ἀκολουθεῖ ἡ Πόλλυ Μόραν, ἔπειτα ἡ Λουίζα Φαζέντα, ἔρχεται ἡ σειρά τῆς Μπέττυ Κόμψον καὶ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἡ μεγάλη σειρά μὲ τοὺς Χάλλυ Λόυν, Φόντ Στήρλιγκ, Μπὸν Τούφσον, Χάρυ Λάνταμ, Πίκραστ, Μπουστέρ Κήτον, Φάττυ Οὐμπλιν, Μαρί Προβάντ, Οὐάλλης Μπύρι, Τσάντερ Κούκλιν, Φύλλης Χάβερ καὶ τελευταίος ὁ... Ραμὸν Νοββάρο.

Τὰ κορίτσια μὲ τὰ μαγιὸ τοῦ Ζέννετ ἔχουν μείνῃ σὰν μιὰ ἱερὴ παράδοσι στὰ χρονικὰ τοῦ κινηματογράφου. Ὡς «κορίτσι μὲ τὸ μαγιὸ τοῦ Ζέννετ» κάμουν τὸ ντεμποῦτο τοῦ οἱ μεγαλύτεροι θηλυκοὶ ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ καὶ σ' αὐτὸν οφείλουν τὴν δόξαν καὶ τὸ σημερινὸν τῶν μεγαλείων.

Καὶ τώρα πολὺ φυσικὰ θὰ ρωτήσετε τί ἔγινε οἱ κωμωδίες τοῦ Ζέννετ, ποὺ ἔκοναν τόσα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων νὰ ἐχθροῦν τὰ πικρὰ βάσανα τῆς ζωῆς.

Τὶς ἐξετόπισεν ἡ οὐλοῦσα ταινία. Ὅπως τὸ φιλμ μὲ τὴ φωνὴ σκότωσε τὴν παντομίμα, ἔτσι καὶ ὁ οὐλοῦς κινηματογράφος ἔθαψε τίς ταινίες τοῦ Ζέννετ.

Εἶχαν βᾶσιν τὴν μίμησιν κ' ἀφ' οὗ αὐτὴ ἐδέχθη τὸ θανάσιμον πλήγμα τοῦ παρλάν ὁ Ζέννετ ἔμεινε στὸν περιβάλλον τῆς καλλιτεχνικῆς ζωῆς τοῦ Χόλλυγουντ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Φτάνει νὰ μὴ μοῦ κόψῃ μετὰ τὴ μύτη, σκέφτηκε μόνον μὲ ἀνησυχία ὁ Ζιλλό.

—Γιὰ νὰ δοῦμε, σὲ τί μπορεῖς νὰ μοῦ φανῇς γρήγορος; ρώτησε ὁ σπαθιστὴς. Μίλα χωρίς πολλὰ λόγια. Καθαρὲς κουβέντες.

—Ἐ λοιπόν! κύριε, παρατήρησα πὼς ἔχετε κάποια ἀντιζηλία μὲ τὸν στρατάρχη Ντανβίλ. Φαντάζομαι πὼς ἂν μπορούσατε νὰ ξεπαστρέψετε αὐτὸν τὸν ἄξιον ἄρχοντα, δὲν θὰ διατάζεστε οὐτε λεπτό. Καὶ μπορῶ νὰ σὰς βεβαιώσω πὼς ἂν πέφτατε στὰ χέρια τοῦ πρώην ἀφεντικοῦ μου, μέσα σὲ πέντε λεπτά θὰ βρισκόσασταν κρεμασμένος στὴν ἄκρῃ ἑνὸς σκοινιοῦ μὲ μιὰ θλιεὶα στὸ λαιμό.

—Λέγε παρακάτω, Ζιλλό. Κάθε κουβέντα σου ἀξίζει ἕνα κομμάτι μύλαμα.

—Υποθέτω πὼς ἂν εἰσάσαν ἐνήμερος τῶν σχεδίων τοῦ στρατάρχη Ντανβίλ, θὰ μπορούσατε νὰ ὑπερασπισθῆτε μιὰ χαρὰ.

—Δὲν εἶσαι κουτός ὥς φαντασῇς, Ζιλλό!

—Δηλαδή σὰς ἀρέσει ἡ πρότασί μου;

—Ναί, μὰ πὼς θὰ τὰ καταφέρνεις νὰ μῆς στὸ μέγαρο τοῦ Μέρ;

—Εἶνε κίνδυνος—θάνατος γιὰ μένα. Γιατὶ ὁ ἀφέντης κ' ὁ Θεὸς μου, ἂν νὰ μὴν τοὺς ἔφτανε ποὺ μοῦκουσαν τ' αὐτιά, μοῦ δῆλωσαν πὼς θὰ μὲ κρεμοῦσαν, ἂν μὲ ξανάβλεπαν μπροστὰ τοὺς.

—Τότε τί θὰ κάνεις;

—Ξερετε μιὰ λαμπρὴ παροίμια ποὺ λέει: «Ὁ,τι θέλει ἡ γυναῖκα τὸ θέλει κ' ὁ Θεός;»

—Ἐ λοιπόν, εἶνε μιὰ γυναῖκα, ἡ μάλλον μιὰ κοπέλλα, στὸ μέγαρο τοῦ Μέρ: τὴ λένε Ζανέτ.

—Ἀ! ἂ! ἔκανε ὁ Μπαρνταλιάν, ποὺ θυμήθηκε ὅ,τι τοῦ εἶχε διηγηθῇ ὁ ἱππότης.

—Ἡ Ζανέτ μ' ἀγαπᾷ, συνέχισε ὁ Ζιλλό, καὶ πρόκειται νὰ παντρευτοῦμε. Καθὼς μ' ἀγαπᾷ, θὰ κάνῃ ὅ,τι τῆς πῶ ἐγώ, θὰ μοῦ λῇ ὅ,τι συμβαίνει μέσα στὸ μέγαρο τοῦ Μέρ κ' ἐγὼ θὰ κάνω τὴν ἀναφορά μου σ' ἐσὰς! Σὰς ἀρέσει τὸ σχέδιό μου;

—Μὲ τὸ παραπάνω. Καὶ τί ζητᾷς εἰς ἀντάλλαγμα;

—Σὰς τὸ εἶπα: νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ ἐκδικηθῶ τὸ θεῖο μου, ποὺ μου κοίψε τ' αὐτιά μου.

—Καλὰ! σοὺ ὑπόσχομαι νὰ σοὺ παραδώσω αὐτὸ τὸ γέρο—κολασμένο δεμένο χειροπόδαρο, γιὰ νὰ τοῦ κάνεις ὅ,τι θέλεις. Ἴι λὲς νὰ τοῦ κάνεις;

—Κύριε, θὰ τὸν πλερώσω μὲ τὴν ἴδια μοῦνα! εἶπε ὁ Ζιλλό μὲ ἄγριο ὄφρος.

—Μπράβο!... Κι' ἀπὸ πό.ε θ' ἀρχίσης τὴν ἐκστρατεία σου;

—Τὸ γενησιώτερο...

—Καλὰ. Τώρα, σκέψου πὼς ἂν μείνω εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα, ὅχι μόνον θὰ ἐκδικηθῇς τὸν ταγκοῦνη τὸ θεῖο σου, ἀλλὰ θὰ σοὺ δώσω κ' ἕνα σωρὸ σκοῦδα.

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Τὸ τέλος τοῦ ἱππότη Μπαρνταλιάν

Ὁ Ζιλλό πήρε τὸ πιὸ χαρούμενο ὄφρος ποὺ ἔξελασε τὸν γέρο σπαθιστὴ.

Ὁ κατεργάρης δὲν ἔχασε τὸν καιρὸ του. Πέρασε τὸ ὑπόλοιπο τῆς βραδυᾶς καὶ τὴν ἐπομένη μελετώντας τὸ σχέδιό τοῦ μεγάρου Μονμορανσύ.

Τὴν μεθεπομένη βγῆκε ἀφοῦ εἶπε στὸν Μπαρνταλιάν πὼς πῆγαινε νὰ βοῇ τὴ Ζανέτ καὶ νὰ συνεννοηθῇ μαζί της. Ὁ κατεργάρης πῆγε στὸ μέγαρο τοῦ Μέρ προσέχοντας καθὲς ἐκατὸ βήματα μὴ τὸν παρακολουθοῦν.

—Ἐ λοιπόν; τὸν ρώτησε ὁ θεὸς Ζιλ.

—Ἐ λοιπόν, θεῖο μου, μῆκα στὸ ἐχθρικό στρατόπεδο!

Ὁ Ζιλ κύτταξε τὸν ἀνεψιὸ του μὲ ἀρκετὸ θαυμασμό. Ὑστερα ἔφερε μιὰ κόλλα χαρτί, πέννα, μελάνι, καθίσε τὸν Ζιλλό σ' ἕνα τραπέζι καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐξηγήσου...

Ὁ Ζιλλό ἄρχισε νὰ κἀνῃ τὸ σχέδιό του μεγάρου Μονμορανσύ μὲ μεγάλη ἀκρίβεια.

Ὁ Ζιλ κρατοῦσε σημειώσεις.

—Ἐκεῖ, ἀριστερά, θεῖο μου, εἶν' ἕνα μεγάλο κτίριο γιὰ τοὺς στρατιώτες καὶ τ' ἄλλα.

—Πόσοι ἄνδρες;

—Εἰκοσιπέντε, θεῖο μου, καλὰ ὥπλισμένοι... Αὐτὸ τὸ οἰκῆμα εἶνε πίσω ἀπ' τὴ λόζα τοῦ θυρωροῦ. Ἀντίκρυ εἶνε ἄλλο οἰκῆμα ὅπου μένουν καμμιὰ δεκαριά εὐπαίσιμα ἀφωσιμένοι στὸν στρατάρχη.

—Εἰκοσιπέντε καὶ δέκα, τὸ ὅλον τριάντα πέντε.

—Προσθέσατε τὸν κ. ἱππότη καὶ τὸν πατέρα του ποὺ ἀξίζουν μόνον τοὺς περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους μαζομένους...

—Καὶ ποὺ μένουν αὐτοὶ οἱ δυὸ λυσσαμένοι;

—Υπομονή, θεῖο μου. Στὸ δεύτερο πᾶτωμα τοῦ οἰκῆματος τὸν εὐπατρίδων εἶνε καμμιὰ δεκαπενταριά τιηρέτες. Στὸ βάθος τῆς αὐλῆς εἶνε τὸ καθαντὸ μέγαρο, ὅπου μένουν ὁ στρατάρχης μαζί μὲ τοὺς Μπαρνταλιάν.

Ὁ θεὸς Ζιλ ἀφοῦ συνεχάρη τὸν ἀνεψιὸ του, εἶπε:

—Πρέπει νὰ ξέροντε τί γίνεται ἐκεῖ κατὰ. Νὰ βρῆς τὸν τρόπο νάφθεις δῶ καθὲς δυὸ—τρεῖς μέρες γιὰ νὰ μῆγης στὴν κατάλληλη στιγμὴ τί πρέπει νὰ κάνεις.

—Αὐτὸν τὸν τρόπο τὸν βρήκα. Ὁ κ. Μπαρνταλιάν νομίζει πὼς ἔρχομαι γιὰ νὰ σὰς σπιουνάρω. Τὸν ἔκανα νὰ τὸ πιστέψῃ. Ζιλλό, δὲν θὰ σὲ ξαναπὼ βλάκα: ἴσαι τετραπέρατος. Ἀκόμα λίγη θέλησι καὶ θὰ σοὺ ἀνήρῃ τὸ μασοῦλο μὲ τὸ χρυσάφι!

Ὁ Ζιλλό ἔφυγε κατενθουσιασμένος ἀπ' τὸ μέγαρο τοῦ Μέρ. Ξαφνικὰ ἀνατρίχιασε.

«Ἀφοῦ μοῦ δίνουν ἕνα θησαυρὸ, σκέφτηκε, γιὰ νὰ πῶ τί συμβαίνει μέσα στὸ μέγαρο Μονμορανσύ, γιὰ νὰ μὴν κερδίσω ἄλλον ἕνα λέγοντας τί συμβαίνει μέσα στὸ μέγαρο τοῦ Μέρ;»

Ἡ ἰδέα αὐτὴ φάνηκε ἐξοχὴ στὸν Ζιλλό. Καὶ ὅταν ἐξαγαγίρεσε στὸ μέγαρο Μονμορανσύ, ἔσπευσε νὰ πῇ στὸν Μπαρνταλιάν:

—Ἀχ! κύριε, πόσα ἔχω νὰ σὰς διηγηθῶ! Εἶδα τὴ Ζανέτ...

«Ὁρισμένως, σκέφτηκε ὁ Μπαρνταλιάν, αὐτὸς ὁ Ζιλλό ἀξίζει ἕνα θησαυρὸ».

ΠΑΝΙΓΚΑΡΟΛΑ

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ αἰδεσιμώτατος Πανιγκαρόλα, ποὺ εἶχε ἄλλοτε διακριθῇ γιὰ τὴν δριμύτητα τῶν ἐπιθέσεων τὸν ἐναντίον τῶν οὐγενότων, δὲν φάνηκε στὸν ἄμ-βωνα.

Εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ «κρά-χτη τῶν πεθαμένων» καὶ ζοῦσε στὴ μονὴ τοῦ ὁρους Σαῖντ Ζενεβιέβ.

Μὲ τί νὰ ἦταν ἀρὰ γε ἀπασχολημένος;

Δυὸ μέρες ὕστερ' ἀπ' τὴν βασιλικὴ κηδεῖα ποὺ ἔκαναν στὴν Ἰωάννα ν' Ἀλμπρέ, τὴν ὥρα ποὺ βράδυναζε, ἕνα φορεῖο σταματοῦσε μπροστὰ στὴ μονή.

Δυὸ γυναῖκες κατέδθηκαν καὶ μῆταν στὸ ἐντετυκτῆριο. Ἦταν ντυμένες σὰ μαῦρα.

Ὁ ἀδελφὸς θυρωρὸς τίς ρώτησε τί ἐπιθυμοῦσαν κ' ἡ νεώτερη ἀποκρίθηκε πὼς ἤθελαν νὰ μιλήσουν μὲ τὸν ἀδδᾶ. Ἡ γεροντότερη ἔδωκε μιὰ ἐπιστολὴ στὸν θυρωρὸ.

—Δώστε τὸ αὐτὸ στὸν κ. ἀδδᾶ, εἶπε.

Καὶ κάνετε γρήγορα.

Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μιλοῦσε μὲ τόσο ἐπιβλητικὸ ὄφρος ποὺ ὁ θυρωρὸς, κατάπληκτος, ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ. Μόλις ὁ ἀδδᾶς διάβασε τὴν ἐπιστολὴ, γλῶμισε κ' ἔσπευσε στὸ ἐντετυκτῆριο. Ἡ σαστισμάρα ὅμως τοῦ ἀδελφοῦ θυρωροῦ ἔφτασε στὸ κατακόρυφο, ὅταν εἶδε τὸν ἀδδᾶ νὰ ὑποκλίνεται μπροστὰ στὴν μαυροφορεμένη!

Ὑστερα τὴν ὠδήγησε μπροστὰ σ' ἕνα κελλί, ἐνῷ ἡ νεώτερη ἔμεινε στὸ ἐντετυκτῆριο.

Ἐκεῖ ἦταν ὁ αἰδεσιμώτατος Πανιγκαρόλα. Ἡ πόρτες τῶν κελλιῶν ἦταν πάντα ἀνοιχτές.

—Ἐκεῖ εἶνε! ψιθύρισε ὁ ἀδδᾶς κ' ἔφυγε.

Ἡ γυναῖκα μῆκα.

Ὁ Πανιγκαρόλα βλέποντάς τὴν ὠρθώθηκε ξαφνικὰ, συνοφρυωμένος.

Τότε ἡ γυναῖκα ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ πέπλο τῆς κ' ἀποκάλυψε τὸ πρόσωπό της.

—Ἡ βασιλίσσα! ψιθύρισε ὁ καλόγερος. Πραγματικὰ, ἦταν ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων!

—Καλμέρα, καυμένε μου μαρκήσιε, εἶπε ἡ βασιλίσσα χαμογελώντας. Πρέπει λοιπὸν ἐγὼ νάρθω νὰ τὰς βρῶ στὸ βάθος τοῦ ἀπαισιότου μοναστηριοῦ σας...

—Κυρία, εἶπε ὁ Πανιγκαρόλα, μπορούσατε νὰ μὲ καλέσετε νάρθω στὸ Λούβρο, ἀντὶ νὰ λάβετε αὐτὸ τὸν κόπο. Θάβλεπον ἄνεσως.

—Αὐτὸ εἶνε βέβαιον; εἶπε ἡ Αἰκατερίνη κτυπώντας κατὰματα τὸν καλόγερο.

—Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ δὲν λένε ψέμα.

—Ναί, μὰ γνώρισα κάποιον μαρκήσιο ντὲ Πανιγκαρόλα ποὺ ἔκανε ὅ,τι περνοῦσε ἀπ' τὸ κεφάλι του.

—Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀναφέρειτε πέθανε, κυρία.

Ὁ Πανιγκαρόλα ὠρθώθηκε. Τὸ βασανισμένο πρόσωπό του φάνηκε κατάχλοιο, μὲ πολλὴ ὅμως ἐπιβλητικότητα.

Ἡ Αἰκατερίνη κύτταξε γύρω της σὰν νὰ ζητοῦσε ἕνα νάθισμα.

Ὁ Πανιγκαρόλα τῆς προσέφερε τὸ μοναδικὸ ξύλινο σκαμνί τοῦ κελλιοῦ.

</

κέττα αποτελούνταν από μερικά σανίδια α-
ραδιασμένα κοντά στον τοίχο και σκεπα-
σμένα με ένα στρώμα και ένα μάλλινο σκέ-
πασμα.

— Καθόστε, μαρκήσιε, επανέλθεν η βα-
σίλισσα δείχνοντας το σκαμνί.

— Ο Πανικαρόλα έκανε μιά άρνητική κί-
νηση του κεφαλιού.

— Μαρκήσιε, είπε η βασίλισσα, αυτή τη
στιγμή έχομαι σαν μιά καλή φίλη... σαν
μιά ελκρινή φίλη... Πώς άλλαξε όμως
δυο σκεπασμένο μου Πάνι! Πόσο χλωμός και
καταβεβλημένος φαίνεται! Τι σας έφερε σ'
αυτά τα χάλια; Δεν φαντάζομαι ή καλογη-
ρική πειθαρχία. Μιλήστε μου ελκρινώς...

— Ίσως να υπάρχουν φάρμακα στην ασθένεια
που σας βασανίζει...

— Κυρία, αποκρίθηκε ο καλόγερος, ζητά-
τε ελκρινεία. Όταν έφθασα στην αλή-
τη Γαλλίας, φανταστήκατε πως ήμουν άπε-
σταλμένος των Ιταλικών δημοκρατιών και
πως έχομαι να συνομιλώ μαζί με τον
στρατάρχη Μονμουρανσύ, Υποθέσατε πως κα-
τείχα επικίνδυνα μυστικά, Για να μου απο-
σπάσετε λοιπόν αυτά τα μυστικά εξαπολύ-
σατε έναντιόν μου μιά άπ' τις κατασκό-
πους σας. Αυτή ή γυναίκα δεν άγρησε να
πεισθή, πως δεν είχα καθόλου στο μυαλό μου
συνωμοσίες. Καθησυχάσατε λοιπόν και ή με-
γαλειότης σας καταδέχτηκε μάλιστα να μου
κάνη προτάσεις που ήμουν άναγκασμένος
νάρνηθώ. Θέλατε να γίνω ένας πολιτικός
παράγων ενώ εγώ δεν συλλογίζομαι παρά
πως να γλυττώ τα νιάτα μου. Παρά την
άρνησή μου, ή μεγαλειότης σας εξακολουθού-
σε να με τιμά με την φιλία της... Ίσως να
πεισθή πως δεν είχα καθόλου στο μυαλό μου
επιζήτατε πως την ήμερα που θα κατέστρεφε
τη ζωή μου καμιά συμφορά, θα ήμουν στα
χέρια σας ένα όργανο πειθήνιο... Αυτή είν'
ή αλήθεια και να μην πειραχτή ή μεγαλειό-
της σας...

— Μα δεν πειράζομαι, μίο κύρο, είπε
ή Αικατερίνη με το χαμόγελό της. Διερω-
τώμαι μόνο πως πληροφορηθήκατε πως σας
υποταχθήκα ως κατάσκοπο των Ιταλών
πριγκιπών;

— Κατά τον φυσικότερο τρόπο, κυρία:
ή κατάσκοπος σας άρρώστησε...

— Υστερ' απ' τη γέννα της, το ξέρω...
γιατί είστε πατέρας, αγαπητέ μου μαρκή-
σιε...

— Ένας σπαρτακτικός λυγμός ξέφυγε απ' τα
στήθη του καλόγερου.

— Είπε ή αλήθεια, συνέχισε ο Πανικαρό-
λα. Αυτή ή γυναίκα έγινε μητέρα... Μιά νύ-
χτα μου είχε κλέψει τα χαρτιά μου για να
σας τα φέρη. Έτσι πληροφορήθηκα πως ή-
ταν κατάσκοπος σας... Όταν έγινε μητέρα
κι' άρρώστησε, στο παραμυθιό της με πλη-
ροφόρησε για ό,τι σχεδιάζατε έναντιόν μου.
Τότε την έβαλα να γράψη μιά επιστολή ό-
που κατηγορούσε τον έαυτό της ότι σκό-
τωσε το παιδί της. Κ' εγώ για να εκδικη-
θώ, σας έδωκα αυτή την επιστολή, ξέρον-
τας σε τί θα την χρησιμοποιούσατε. Θα κά-
νατε την 'Αλίκη σκλάβά σας. Μιά μέρα, θ'
αγαπούσε κι' αυτή. Και τότε θα είχατε στα
χέρια σας μιά τρομερή απόδειξη... Κι' ό-
μως...

Κι' ο καλόγερος άναστήναζε.

— Συνεχίστε, είπε ή βασίλισσα.

— Κι' όμως, ο έρωτας δεν νόμιζα πως
έπνιξε στα στήθια μου ξαναζωντανέψε, πιά
σφοδρός από πρίν. 'Αγαπώ την 'Αλίκη!
Τα μάτια της Αικατερίνης άστραψαν.
— Τόν κρατώ! — συλλογίστηκε.

Επεκράτησε βαθιά σιωπή κατά την ό-
ποια ή Αικατερίνη δεν έκανε το παραμικρό
κίνημα. Καταλάβαινε πως ο Πανικαρόλα ή-
ταν άφωτισμένος τη στιγμή εκείνη με την
εικόνα της 'Αλίκης.

— Ο καλόγερος συνήλθε πρώτος. Στήλωσε
το ερωτηματικό του βλέμμα στη βασίλισσα.

— Θέλετε να μάθετε τί ήλθα να κάνω έ-
δώ; ρώτησε ή Αικατερίνη.

— Έχω καθήκον ν' άκούω την μεγαλειό-
τητά σας, όχι όμως το δικαίωμα να της
θέτω ερωτήσεις.

— Έ λοιπόν, είναι ένα λεπτό ζήτημα που
θέλω να σας εκθέσω. Δεν μου λένε, μαρκή-
σιε, δεν φαντάζεσθε πως άρκετά εκδικηθή-
κατε ως τώρα και πως ή 'Αλίκη υπέφερε
άρκετά; Δεν πρέπει ν' αποδώσουμε σ' αυτή
τη δυστυχισμένη την επιστολή της; 'Εγώ
νομίζω πως άρκετά βασανίστηκε. Έσείς;

— Είμαι άπολύτως με τη γνώμη της με-
γαλειότητός σας, είπε ο Πανικαρόλα.

— Είμαι εύτυχης που μου άπαντάτε έτσι,
γιατί την επιστολή... έ λοιπόν! την έδωκα
πίσω στην 'Αλίκη.

— Όστε είναι ελεύθερη; Θέλω να πώ:
άπαλλάχτηκε από σας, κυρία;

— Κι' από σας, αιδεσιμώτατε.

— Ποτέ δεν την άπειλησα.

Κι' ο Πανικαρόλα ύποκλήθηκε άργά, σαν

— Κύριε Μπαρταλιάν, να είσθε ο
γενικός διοικητής μας και θα εί-
μαστε πολύ άσφαλείς.

να ήθελε να δείξη πως δεν είχε να προσθέση
τίποτ' άλλο.

Η βασίλισσα έκανε δυο βήματα προς την
πόρτα. Μιά ξαφνική έμπνευση όμως τη στα-
μάτησε. Στράφηκε και είπε:

— Σας συγχάριω. Η 'Αλίκη θα είναι λοι-
πόν εύτυχισμένη γιατί ξεγλύτωσε από σας
κι' από μένα. Κ' έτσι θα μπόρεση να μοι-
ραστή την θεία ευτυχία της μαζί μ' εκείνον
που άγαπά.

Ο Πανικαρόλα άνατρίχιασε.

«Τσιμπά!» σκέφτηκε ή Αικατερίνη. Και
πρόσθεσε δυνατά:

— Χαίρετε, μαρκήσιε.

— Μ' εκείνον που άγαπά! ψιθύρισε κατά-
χλωμος ο Πανικαρόλα.

— Βέβαια: τον κύριο κόμητα Μαριγιάν,
πιστό φίλο του βασιλέως της Ναβάρρας.
Αυτός ο άξιος σύγγενός της παντρεύτη την
'Αλίκη μόλις τελεσθούν οι γάμοι του Βεαρ-
νού, θα την πάρη στον τόπο του και καθώς
θα έχουν συμφιλιωθεί καθολικοί και χριστι-
κοί, τίποτα δεν θα ταράξη την άπόλυτη εύ-
τυχία των δυο συζύγων.

Πόσο υπέφερε ο Πανικαρόλα εκείνη τη
στιγμή! Η διαβολική Αικατερίνη με δυο
λόγια της μόνο είχε ξυπνήσει μέσα τον ό-
λους τους δαίμονες της ζηλοτυπίας. 'Ο Μα-
ριγιάν!... Τόν είχε σχεδόν ξεχασμένο. Έν-
νοιωθε τόσο οικτο για την 'Αλίκη! 'Αφού
είχε σκεφθή πολλές φορές να όδηγήση κοντά
στην 'Αλίκη τον μικρό Ζακ Κλεμάν, το παιδί
της, το παιδί τους!

— Άρκετά τιμωρηθήκατε για το κρίμα σας,
θα της έλεγε, φιλήστε το παιδί σας!

Κι' όμως όλ' αυτά τα καλά αισθήματα έ-

σθυσαν με δυο λόγια της Αικατερίνης!

— Μ' εκείνον που άγαπά! ψιθύρισε ο κα-
λόγερος.

— Νοιώθετε οικτο και γι' αυτόν; ρώτησε
ή Αικατερίνη. Σας όρκίζομαι πως εκείνος
δεν θάκανε το ίδιο για σας.

Κατάλαβε τη σημασία των λόγων της βα-
σίλισσας: ή 'Αλίκη δεν έπρεπε ν' άνηκε
κανέναν! Κι' ο Μαριγιάν έπρεπε να έξαρ-
νησθ!

— Άς ζήση ή γυναίκα! βρυχήθηκε. Άς
ζήση εν ειρήνη. 'Ο άνδρας όμως: 'Ο! ν'
αυτόν διαφέρει το πράγμα...

— Έμπρός λοιπόν! είπε ή Αικατερίνη. Τι
μπορείτε να κάμετε έναντιόν του;

— Τίποτα! αποκρίθηκε ο καλόγερος. Έ-
σείς όμως μπορείτε όλα!

— Είναι αλήθεια!

— Κυρία, αν με χρειάζεστε για να έπι-
λέσω τα σχέδιά σας, είμαι στη διάθεσή σας!
Και αφού σκοτώσω τον άνδρα που άγαπά ή
'Αλίκη, δέχομαι να με θανατώσετε με τη
σειρά μου.

Η Αικατερίνη μίλησε:

— Άκούστε. Με την άχαλινστη ευχί-
α σας, είσθε ο άνθρωπος που μπορεί ν' ά-
ναστατώση το Παρίσι. Γιατί ξαφνικά συ-
πάσατε; Τώρα σας λέω: ξαναεβήτε στην
αυθυνα, γυρίστε τις εκκλησίες του Παρι-
σιού, μιλήστε, μιλήστε ακόμα όπως μιλού-
σατε πρίν... Μην δείχνετε πως ο Μαριγιάν
είναι σύγγενός...

— Έσείς έχετε επιτύχει την συμφιλίωση
'Ο 'Ερρίκος Βεαρνός παντρεύεται την Μα-
ριγιάν της Γαλλίας!

— Και την έπομένη, ο Μαριγιάν παντρεύ-
εται την 'Αλίκη!

Ο Πανικαρόλα άναστήναζε.

— Άνάμεσα στους σύγγενούς, συνέχισε
ή Αικατερίνη, είναι καμιά έκαστη άγία-
στα κεφάλια που δεν θα λογισθούν ποτέ.
Πρέπει να τους εξαφανίσουμε. Δίκη δεν
μπορεί να γίνη, γιατί θα ήταν άφορη η πα-
νούργων πολέμων. Άν όμως ο λαός, σε
μιά μέρα όργης, σκοτώσει αυτούς τους ά-
θρόνους, τότε δεν κινδυνεύει ή ειρήνη, έν-
όσον ο βασιλεύς κι' εγώ θα κατακρίνομε
αυτούς τους φρόνους! Άν το θέλετε, τα
μισσοδυσημένα μίση θα ξαναπάρουν φωτιά.

Άν μιλήσετε, ο Κολινύ, ο Τελινύ, ο Κορ-
δέ, ο Μαριγιάν, καμιά έκαστη σύγγενός
θα συντριβούν απ' το λαό του Παρισιού!

Μιλήστε! Κατηγορήστε τον βασιλέα για την
μετροπιάθειά του: εγώ σας καλώπω! Και
σας άπαλλάσσω απ' τον έραστό της 'Αλί-
κης... Άπαντήστε μου... Είμαστε φίλοι!
Μπορώ να βασιστώ στη βοήθειά σας;
'Ο Πανικαρόλα άρπαξε άπότομα το χέρι
της Αικατερίνης.

— Αύριο, κυρία, θα μιλήσω στον Άγιο
Γερμανό.

— Έμείς θα είμαστε έτοιμοι... Έξοπλί-
στε το λαό στους δρόμους...

— Πώς;

— Τα σπίατα των εκατό καταδίκων θα έί-
νε σημαδεμένα την νύχτα. Το πρωί θα πεί-
ρουν φωτιά. Κ' οι κάτοικοι τους...

— Ξέρετε που κατοικεί εκείνος;

— Μείνετε ήσυχοι! Το σπίτι του είναι το
πρώτο που θα πιάση φωτιά. Άρεια και τη
μέρα...

— Πότε;

Την Κυριακή 24 Αιγούστου, έορτή του
'Αγίου Βαρθολομαίου.

— Πηγαίνετε εν ειρήνη, κυρία μου, είπε
ο καλόγερος. Έγώ θα μελετήσω τι πρέπει
να πώ στο λαό του Παρισιού.

(Άκολουθεί)

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ
ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Λόγω άσθενείας του συγγραφέως, ή
συνέχεια της «Αισθηματικής ζωής» του
βασιλέως Γεωργίου άναβάλλεται δια το
πρσσεχές φύλλον.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μόντ, άπήντησεν ο Ντάβιντ, θα προτι-
μούσα ν' ανέβαλα για άλλοτε αυτή την έξα-
κρίβωσι... Πάμε στο γραφείο μου και θα έ-
δώμε περί τίνος πρόκειται.

Με μία κουρασμένη κίνησι ή Μόντ έφερε
το χέρι της στο μέτωπό της και του είπε:

— Σας παρακαλώ, κυττάξτε τώρα, έδώ,
μπροστά σε όλους. Άς εξακαθάρσω με
για πάντα αυτή την υπόθεσι.

Πρό της έπιμονής της ο Ντάβιντ άναγκά-
σθηκε να ύποχωρήση. Έβγαλε λοιπόν το τη-
λεγράφημα από τον φάκελλο και το έδιά-
βασε.

— Λοιπόν; έρώτησεν ή Μόντ.

— Ναι, άπήντησεν ο Ντάβιντ, είναι άκρι-
δός το τηλεγράφημα εκείνο που είχε χαθή
... Πού εύρέθηκε λοιπόν;

— Όλοι όσοι είναι έδώ το είδαν που έπεσε
από την τσάντα μου.

Μόλις έπρόφερε αυτές τις λέξεις, ο Δέσλι
Γράχαμ άνετινάχθη έμπρός. Το πρόσωπό
του ήταν κάτωχο, τα χείλη του συνεσα-
σμένα.

— Μόντ! άνέκραξε.

Την στιγμήν άκριδώς που ετοιμάζετο να
μιλήση ένας ύποκοφος στεναγμός άκούσθη-
κε. Όλοι έστράφησαν προς το μέρος από το
οποίο προήρχετο και είδαν την Έυα να πί-
πη λιπόθυμη.

Πρίν οι άλλοι προφθάσουν να συνέλθουν
από την έκπληξίν τους ο Ρόμπσον ώρμησε
και έστησε την νέα στα χέρια του, την έ-
ξάλλωσε επάνω στον καναπέ και εφώνασε:

— Γρήγορα λίγο κονιάκ και νερό με ξυδι!
Η Μόντ έτρεξε να φέρη ό,τι ζήτησεν ο
Ρόμπσον.

Έφ' όσον ή Έυα έμενε λιπόθυμη δεν έγινε
λόγος για τίποτα άλλο. Μόλις όμως ή νέα
ένοιξε τα μάτια της και την μετέφεραν στο
σαλόνι, ή Μόντ παρεκάλεσε τον Ντάβιντ να
συγκεντρώση τα μέλη της οικογενείας Παρ-
ρυ—πλην της Έυας φυσικά—μαζί με τον
Ρόμπσον εις το δωμάτιο που έχρησιμοποιού-
σεν ως γραφείο του, για να τους κάμη μία
λεπτομερή έκθεσι της ύποθέσεως.

Την άρχη ο Ντάβιντ άρνήθηκε, αλλά πρό
της έπιμονής της άναγκάσθηκε και πάλιν να
ύποχωρήση.

Όταν όλοι συναθροίσθησαν στο γραφείο, ο
Ντάβιντ καθισμένος δίπλα στην Μόντ, άρ-
χιζε να διηγείται πως το βράδυ του χορού
ένα ρόζ ντόμινο των ελληνισσών και, παίρ-
νοντας τον για κάποιον άλλον, του έπιθύρι-
σεν ότι θα του έδινε ένα τηλεγράφημα.

— Όπως βλέπετε, συνένεισε, το μυστήριον
άρχιζε από την άρχη και διαρκώς γίνεταν
οκτεινότερο. Μπορώ να πώ όμως πως είμαι
βέβαιος, ότι ή Μόντ δεν συμμετέχε ποτέ
εις την μηχανορραφία αυτήν. Φαινομενικώς
βέβαια φαίνεται ένεχομένη άλλα για ένα λό-
γον τον οποίον άγνοούμε δεν θέλει να δώση
καμμία εξήγησιν. Έν τούτοις...

— Δεν θέλω να με υπερασπισθήτε, διέκοψε
ζωηρώς ή Μόντ, έννοώ να κριθώ άμερολή-
πως σύμφωνα με τα γεγονότα.

— Μα δεν έχετε να πτήε σεις τίποτα; έ-
ρώτησεν ο κ. Παρρυ. Δεν μπορείτε να δώ-
σετε μία εξήγησι;

— Όχι, κύριε, άπήντησεν ή Μόντ κυττά-
νοντας τον στα μάτια. 'Ο κ. Καίην είπε ό,τι
μπορούσε να λεχθ. Δεν έχω να προσθέσω
τίποτα έκτός από την κατηγορηματικήν μου
διαβεβαίωσιν ότι εγώ δεν εύθύνομαι καθό-
λου για ό,τι συνέβη.

— Έλάτε, Μόντ, έπέμεινεν ο κ. Παρρυ.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΜΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΟ-
ΡΗΜΑ ΤΗΣ

CONCORDIA MERRET

δεν πρόκειται ν' άφήσετε μία τόσο σοβαρή
ύποψία να σας βαρύνη, χωρίς να δοκιμάσετε
να την εξαλείψετε.

— Με υποπτευσθε λοιπόν; έρώτησε ζωη-
ρώς εκείνη. Σας έδωκ τον λόγον της τιμής
μου ότι δεν εύθύνομαι καθόλου. Με υποπτευ-
εσθε ακόμη;

— Άγαπητή μου, επενέθε συγκεκλιμένη ή
κ. Παρρυ, και βέβαια δεν μένει καμμία ύπο-
ψία έναντιόν σας. Φυσικά σας πιστεύομε.
'Ο κ. Παρρυ έχει πεποίθησι σε σας και στο
λόγο σας...

Η Μόντ έσκόπασε τα χέρια της για να
σταματήση τις φιλικές εκείνης εκδηλώσεις.
— Σας παρακαλώ, άφήστε να μιλήση ο κ.
Παρρυ. Τον παρακαλώ να μου κάμη τη χάρι
να εκφράση τη γνώμη του ελκρινώς και ά-
προκαλιπτώς.

Στενοχωρημένος κάπως πρό του θαρραλέου
και σταθερού βλέμματος της Μόντ ο κ. Παρ-
ρυ άπήντησεν:

— Μόντ, με φέρνετε σε δύσκολη θέση...

Γιατί; Δεν έχετε παρά να φανερώσετε τα
αισθήματά σας ελκρινώς...

— Είστε τόσοον λυπηρές αυτές ή μεταπτώ-
σεις... Είχαμε όλοι μας τόσο εκτίμησι για
σας, σας είχαμε όλοι τόσο έμπιστοσύνη...

— Την αλήθεια, σας παρακαλώ! Έχετε το
θάρρος να πτήε ελκρινώς αυτό που σκεπτε-
σθε. Όταν σας βεβαιώνω ότι δεν εύθύνο-
μαι καθόλου σ' αυτή την ύπόθεσι με πιστεύ-
ετε; Ναι ή όχι;

Η άπάντησις ύπηρεσεν άπότομη όσον και
ή έρώτησις:

— Όχι! Λυπούμαι, αλλά δεν μπορώ να
σας πιστεύω!

Έπεκράτησε μία μακρά σιγή. Έπειτα ή
Μόντ είπε:

— Ευχαριστώ. Αυτό ήθελα να μάθω.

— Ίτσιμ! άνέκραξεν ή κ. Παρρυ, δεν μπο-
ρείς να την θεωρήσ ικανή... Ξεχνάς ότι πρό-
κειται για την Μόντ;...

— Το ξέρω πολύ καλά, άπήντησεν εκεί-
νος άπαθώς.

— Ελήψε πλέον το ζήτημα, ειπεν ή Μόντ.
Δεν μου μένει πλέον παρα να σας ζητήσω
την άδεια να φύγω.

— Μας άφήνετε; άνέκραξεν ή κ. Παρρυ.

— Μάλιστα, μου είναι αδύνατον να μείνω
πλέον, έπειτα από αυτό που συνέβη. Κανείς
δεν μπορεί να το θέλη αυτό.

— Δεν μπορείτε όμως να μη θέλετε να βοή-
τε την ευκαιρία ν' αποδείξετε την αθωότητά
σας, στην όποιαν μάς ζητείτε να πιστεύω-
με, επενέθε ο κ. Παρρυ. Έγώ είμαι διατε-
θειμένος να μείνετε έδώ όσον καιρό θέλετε
για να μπορέσετε να εξακριβώσετε την ύπο-
θεσι αυτή.

— Τζίμ, ειπεν ή κ. Παρρυ, με φωνή που
έτρεμε, μη μιλήτε τόσο σκληρά! Μιλήσε της
όπως θα μιλούσε σε μία από τις κόρες μας
αν εύρισκεσθε σε παρομοία θέση...

Τα λόγια εκείνα έφεραν στον νούν της
Μόντ τις διάφορες σκηνές με την Έυα, από
το βράδυ εκείνο του χορού έως την σιγί-
μην της λιποθυμίας της, πρό όλων της ώρας.
Έσκέφθηκε ακόμη πόσο θα υπέφερε ή κ.
Παρρυ αν ποτέ άνακαλύπτετο ο ρόλος που

είχε παίξει ή Έυα σ' αυτή την ύπόθεσι. Έ-
στράφη τότε ζωηρώς προς τον Ντάβιντ και
τον έρώτησε:

— Η ζημία που έγινε στην έπιχειρήσή σας
από το χάσιμο αυτού του τηλεγραφήματος,
θα μπορούσε να διορθωθ ή άν άνεκαλύπτετο
ή αλήθεια;

— Δεν φαντάζομαι ότι θα μπορούσαν να
επανορθωθούν ή ζημιές, αλλά...

— Πολύ καλά.

Έστράφη τότε προς τον κ. Παρρυ και έ-
πρόσθεσε:

— Δεν έπιθυμώ να γίνη καμμία έρευνα.
Θέλετε να μου παραχωρήσετε αυτή τη χάρι;

— Πρός το συμφέρον σας, νομίζω ότι δεν
πρέπει ν' αφήσωμε τα πράγματα στο σημείο
που βρίσκονται.

— Μα αυτό το έπιθυμώ εγώ ή ίδια.

— Δεν είναι περιεργό να θέλετε να μείνετε
υπό το βάρος μιάς ύποψίας αντί να έπιζητήτε
να διαφωτισθή τελείως ή ύπόθεσις αυτή;

— Σας παρακαλώ να μη κάμετε καμμία
έρευνα, επανέλαβεν ή Μόντ με προφανή συγ-
κίνησι.

Η έπιμονή αυτή ένίσχυσεν ακόμη περισ-
σότερο τις ύποψίες του κ. Παρρυ, ο όποιος
είπεν άσπληρα:

— Νομίζω ότι δεν άντιλαμβάνεσθε πόσον
έπιδεινώνετε την κατάστασίν σας με την έπι-
μονήν σας αυτήν...

Η Μόντ έσκόπώθηκε και με φωνή που έ-
τρεμε άπήντησε:

— Έγώ σας ζητώ και πάλιν να μη ένδια-
φερθήτε για την ύπόθεσι αυτή... Θα έτοι-
μασθώ για να φύγω.

Η σκηνή αυτή είχαν εκτυλίχθη τόσο γοργά
ώστε όλοι είδαν με έκπληξι ότι είχαν φθά-
σει στο συμπέρασμα εκείνο. Μόνον ή Μυριέλ
δεν είχε έπέμβει καθόλου.

«Και αυτή με έγκαταλείψεν», έσκέφθη με
πικρίαν ή Μόντ.

Όταν οι δύο σύζυγοι εύρέθησαν μόνοι, ή
κ. Παρρυ έζήτησε να μεταπείση τον σύζυγόν
της. Έκείνος όμως έμεινεν άκατακτάς.

(Άκολουθεί)

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

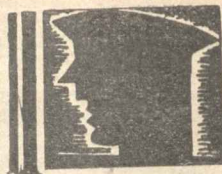
Μου σφίγγει ο καύμος σά θηλιά το λαιμό
και μέσ' τη καρδιά με δαγκώνει σά φετίδι
παράξενο θέλω ν' άρχίσω ταξίδι
χωρίς τελειωμό.

Το δρόμο μου άργα να τραβώ, να τραβώ
αλλά πονεμένα και ποτέ να μη στέκομαι
ψυχή να μη βρίζω και πάντα να μπλέκω
με κόσμο τυφλό και βουβό.

Να νοιώθω τριγύρω πλατεία έρημιά
κλεισμένα τα σπίατα, τα τζάκια σβυσμένα,
ψηλά να μη φέγγη άστέρι κανένα
και κάτω γυναίκα καμιά.
Αι, ίσως σε τέτοιο ταξίδι άν οχτώ
άτέλειωτο έρημο, σ' άγνώριστη χώρα
δὲ θάχω τρομάρα μη γίνω σάν τώρα,
της ψεύτρας άγάπης σφαγτό.

Κωστής Παλαμάς

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

Ο ΜΥΣΤΕΡΧΑΟΥΖΕΝ ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ !

Η πλήξης εις την αστυνομικήν σχολήν Κερκύρας.—Τό κλείσιμον.— Τί κάνει ο έρωσ και η ρωμείκη πονηριά.—Ο μαθητής που ξέρει βιολί χωρίς να παίζει.— Πώς εξηπάτατο ο Άγγλος διευθυντής, αλλά ο Έλλην δεν έτρωγε κουτόχορτον.— Η τιμωρία

Όπως είπαμε και άλλοτε, οι άπατεώνες χωρίζονται σε δύο κατηγορίες, στους επαγγελματίες και στους...ερασιτέχνες !

Ερασιτέχναι άπατεώνες ειμένα λίγο πολύ όλοι οι άνθρωποι, και...χωρίς παρεξήγησιν. Όλοι μας δηλαδή βρεθήκαμε κάποτε στην ανάγκη ή θα βρεθούμε αύριον να εξαπατήσουμε τους γονείς μας, την σύζυγόν μας, την φίλη μας, τους φίλους μας, τους προσηλασμένους μας, για να επιτύχουμε κάτι που δεν θέλουμε να μάθουν.

Έτσι και ο υποφαινόμενος βρέθηκε κάποτε στην ανάγκη να σκαρώσει μια πρωτοφανή μέθοδο απάτης, εις βάρος του Άγγλου διευθυντού της Αστυνομικής Σχολής, όπου φοιτούσε, και η οποία μέθοδος, παρά την έπιτυχίαν του σκοπού της, παρ' όλίγον να στοιχίσει πολύ ακριβά.

Ας δούμε λοιπόν τί συνέβη.

Πρό όνταστίας φοιτούσα στην αστυνομική Σχολή Κερκύρας, της οποίας οι κανονισμοί περί εξέδου των μαθητών είναι και σήμερα αίσθητοι.

Μόνον μια φορά την εβδομάδα επιτρέπεται η εξέδος εκ της Σχολής, τας δε λοιπές ημέρας οι μαθηταί ασχολούνται με το πρόγραμμα των μαθημάτων εντός αυτής.

Η εξέδος από την Σχολήν καθίσταται αδύνατος από άλλο σημείον, πλην της κυρίας εισόδου, η οποία φυλάσσεται αγρύπνως από ένα κέρβερον υπνωμοτάχτην, και τούτο λόγω του έντεκτου φρουρίου, εντός του οποίου είναι κτισμένη.

Άληθές είναι ότι υπάρχει πολύς χώρος, ώστε να μη γίνεται πλημμυρική ή παρομνή εντός της Σχολής, δεδομένου μάλιστα ότι τα μαθήματα είναι πολλά και η άπενταρία βασιλεύει, οι μαθηταί δε δεν αισθάνονται την ανάγκην της εξέδου.

Έλα όμως που καμιά φορά η περιστασιακή δεν σε αφήνουν ν' αποφύγης τον πειρασμόν :

Ένα Σάββατόβραδο, παρά τη φτώχεια μας, βρεθήκαμε στην παράστασι ενός περιόδοντος θιάσου. Τό έργον ήτο τίποτε, αλλά ο κόπος δεν πήγε χαμένος. Παραπλεύρως μου έκάθητο μια πρώτης τάξεως κοπέλλα, της οποίας, όπως έδειχνε, της άρεσα.

Την πλησίασα και με τρόπο στο διάλειμμα της έγγραφα σ' ένα χαρτάκι μια συνάντησι για τó Σάββατον που θα ήρχετο, όποτε συναντηθήκαμε και γνωρισθήκαμε καλά.

Επικολούθησε και δεύτερο ραντεβού και σαν νάρχισα να έρωτεύομαι την Κερκυραία στην οποία έννοείται είχα εμφανισθή ως τραπέζικος υπάλληλος !

Προτού χωρισθούμε απ' τó δεύτερο ραντεβού, μου έπρότεινε να συναντώμεθα συχνότερα, τουλάχιστον δύο φορές την εβδομάδα, και όχι τó Σάββατον, διότι την ημέραν αυτήν θα έζηρχετο με την οικογένειάν της. Συνεφώνησα αναγκαστικώς να συναντώμεθα κάθε Τετάρτη και Παρασκευή και έφυγα, σκεπτόμενος ότι οι κανονισμοί της Σχολής θα μου χαλούσαν τό σχέδια.

Πέρασε η πρώτη και η δεύτερη μέρα και πλησίαζε τó ραντεβού μας.

Πώς να πάω όμως ; Από πού να τό σκάσω ; Τό μυαλό μου γυρνούσε, χίλιες σκέψεις περνούσαν, μα καμιά δεν ήτο πραγματοποιήσιμος.

Τέλος μετά σκέψιν μεγάλην, άπεφάσισα να παίζω με την περιστάσιν. Παρουσίαστην

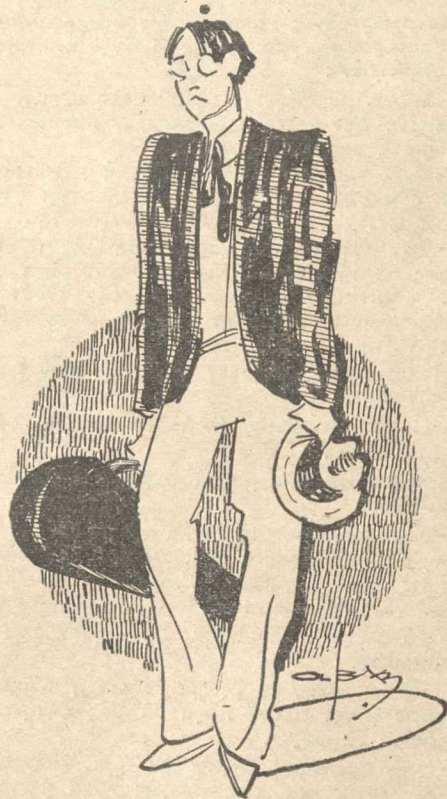
και στον ύπασιση της Σχολής και ζήτησα να με παρουσιάση στον Άγγλον διευθυντή κ. Σλόμαν.

Έτσι και έγινε. Προσέλαβα όλο τό θράσος μου και μπήκα στο γραφείο του.

—Καλημέρα, κύριε Διευθυντά.

—Καλημέρα.

—Λαμβάνω την τιμήν, κύριε διευθυντά, να σας παρακαλέσω να ενεργήσετε την απόλυσίν μου εκ της Σχολής.

—Κάθε μέρα έφευγα με τó βιολί μου...

—Πώς ; ανέκραξε με συγκίνησιν ο διευθυντής :

—Θέλω να άποχωρήσω του σώματος, άπήνητα κάπως δειλά.

—Και ο λόγος ;

—Κύριε διευθυντά, οι περιορισμοί της Σχολής θα μου καταστρέψουν τό κοινωνικόν και...καλλιτεχνικόν μου μέλλον.

—Πώς συμβαίνει αυτό, παιδί μου ;

—Νά, έχω παρακολουθώ από 15ετίας μου σικά μαθήματα, των οποίων έδώ στερούμαι.

—Παίξετε κανένα όργανο ;

—Μάλιστα, παίζω...βιολί !

—Εσκέφθη λίγο ο διευθυντής, έβλεπε τό κεφάλι του και στραφείς με πατρικόν ύφος μου είπεν :

—Έχεις δίκαιον, παιδί μου. Θα μου φέρης ένα πιστοποιητικόν ότι παρακολουθείς μαθήματα και θα έχης κάθε βράδυ 3 ώρες άδεια.

Η χαρά μου ήταν τέτοια, που πωρ' όλόν να προδοθώ. Τό πιστοποιητικόν δεν ήτο δύσκολον πράγμα. Στην Κέρκυρα υπάρχουν 500 μουσικοί σύλλογοι. Γράφεται λοιπόν σ' έναν και εφοδιάζεται άμέσως με πιστοποιητικόν.

Τούτο έκαμα και έγώ. Τό πιστοποιητικόν υπεβλήθη και η άδεια έδόθη άμέσως.

Κάθε βράδυ λοιπόν περίπατο με τó κορίτσι.

Έτσι πέρασαν εύχάριστα οι 5 μήνες της εκπαιδευτικής περιόδου και εύρισκόμεθα εις τόν τελευταίον.

Έν τώ μεταξύ όμως ο Άγγλος διευθυντής άπλήθε με άδειαν εις Λονδίον, τόν άντεκατέστησε δε ο Έλλην κ. Τ. Τό γεγονός για μένα δεν είχε άξία. Η άδεια μου ήτο έν τάξει. Μία μέρα όμως ειδοποιήθη να παρουσιασθώ εις τόν νέον διευθυντήν.

—Τί διάβολο με θέλει ; σκεπτόμουν.

Κτύπησα την πόρτα και μπήκα μέσα και τόν χαιρέτισα μετά σεβασμού.

—Δεν μου λένε σας παρακαλώ, κ. δόκιμε, πώς συμβαίνει να έξέρχεσθε κάθε βράδυ έξω, παρ' τούς κανονισμούς ;

—Διάβολο, σκέφθηκα, μήπως με έχει ιδώ άραγε με γυναίκα ;

Έν τούτοις άπήνητα :

—Έχω άδεια, κ. διευθυντά.

—Νά την ιδώ, σας παρακαλώ.

Έβγαλα και τού την ένεχειρίσθη. Έκείνος την εξέτασε και κατόπιν μου είπε :

—Η άδεια σας λέγει προς παρακολούθησιν...μουσικών μαθημάτων.

—Μάλιστα, πηγαίνω σέ σχολείον, άπήνησα με φόβον.

—Και διδάσκεισθε τί, κ. δόκιμε ;

—Βιολί, κύριε διευθυντά.

—Α ! βιολί..., έπανελάβε. Καλά, πηγαίνετε, δεν σας θέλω.

Βγήκα απ' την πόρτα καθίερως και μουρμουρίζων :

—Ας τό διάβολο, κοροϊδοί ! την έφαγε.

Μετά παρέλυσιν μιάς έβδομάδος πάλιν έκλήθην εις τόν διευθυντήν, ένθ' έγω ένόμιζα πως έξέμπεξε.

—Σέ κάλεσα για να μάθω πως πηγαίνεις, μου είπε κάπως περιέργως.

—Καλά, κύριε διευθυντά. Προχωρώ.

—Δεν μου λές, άρχισες να παίζης κομμάτια στο βιολί ;

—Πώς. Έχω άρχιση πρό πολλού.

—Πήγαίνε. Δεν σε ήθελα τίποτε άλλο.

Έφυγα με μία προαίσθησι ότι ο διευθυντής μου κάτι είχεν ύποπτευθί.

Την έπομένην και πάλιν ο κ. διευθυντής με κάλεσε. Μπήκα μέσα με την προαίσθησιν ότι κάτι κακό θα μου συνέβαινε.

—Σας έκάλεσα, μου είπε ο διευθυντής, κυντάζοντάς με προσεχτικώς, να μου χορηγήσετε αυτό τό βιολί.

Και μου έδειξε ένα βιολί που είχε δώσει στο τραπέζι του.

Τά γόνάτα μου άρχισαν να τρέμουν. Τό γραφείο γύριζε επάνω κάτω. Τί να κάνω ; Νά χορδίσω βιολί, έγώ που δεν είχα πάση στο χέρι μου ούτε μουρμούρι ;

—Κύριε διευθυντά, έψέλλισα, δεν έξερω να χορδίζω άκόμη.

—Τότε παίζε κάτι ν' άκούσουμε, μου είπε. Τό βιολί είναι έν τάξει.

Πώς δεν σωριάστηκα κάτω και έγώ δεν έξέρω.

Κατέβασα τό κεφάλι και σκεπτόμουν ότι θα έτιμωροήμην με άπόλυσιν.

Τούς διαλογισμούς μου διέκοψεν η φωνή του διευθυντού, όστις διέτασσε να φύγω και να παρουσιασθώ την έπομένην εις την άναφοράν.

Πήγα στο δωμάτιό μου και άρχισα να τό ετοιμάζω, ένθ' πηγαίνα να τρελλάθω.

Καθής 6 μήνες στη Σχολή και να φεύγης άναυδα, δεν ήτο και μικρό πράγμα.

Την έπομένην παρουσίασηκα καταπνεύμενος στήν διευθυντή, στον όποιον ώυλολόγησα ώμην την άλήθειαν.

—Σέ πιστεύω, μου είπε, γιατί σε έχω χίλιες φορές ιδώ ο ίδιος. Έπειθ' όμως είσαι μεταννομένος και καλός μαθητής, θα σε τιμωρήσω 20 ώρες με προσθέτους άσκήσεις και να μου γράψης 50 χιλιάδες φορές την λέξιν βιολί.

Τί να κάνης ; Κάθε μέρα από 3 ώρες άσκήσεις μόνος μου και μετά στο διδακτήριο να γράφω την τιμωρία.

Αυτό τό νέο βιολί, που μου κομίσθηκε ο διευθυντής, διήρκεσε 7 δολοήρες ήμερες, μου έμεινε όμως άξέχαστο.

ΜΥΣΤΕΡΧΑΟΥΖΕΝ

Σημ. «Μιστεργάουζεν».—Ζ. Κ. Σέρφης. Άναμνένω έπιστολήν σας.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΡΩΣ !

Υπάρχει τέλος πάντων έρωσ, ή δεν ύπάρχει ; Αυτό τό έρώτημα βασανίζει τα νεοαία της εποχής μας. Όταν ρωτήσετε μια κοπέλλα, άν άγάπησε ποτέ της, άν άγαπά ή άν θ' άγαπήσει, σας άπαντά :

—Μά σοβαρά μιλάτε για έρωτα στην εποχή μας ; Οι σημερινί άνδρες κοροϊδεύουν !

Την ίδια ακριβώς άπάντησιν—άπ' την άναπόδη όμως—δίνουν και οι νέοι :

—Η σημερινές γυναίκες δεν άγαπούν. Παίζουν με τόν έρωτα και με τούς άνδρες ! και γελούν εις βάρος τους !

Τόσον οι άνδρες, όσον και η γυναίκες είναι σύμφωνοι σ' ένα πράγμα. Οι πρώτοι ότι άγαπούν αυτοί και όχι η γυναίκες κι' η τελευταίες πάλι, ότι άγαπούν αυτές και κοροϊδεύουν οι άνδρες. Τώρα όρίστε να βγάλετε συμπέρασμα απ' αυτή την ύπόθεση.

Έχουν τάχα δίκιο ; Κατά ένα μέτρος ναι. Πολλές γυναίκες έχουν πέσει θύματα άνδρών, των επιτηδείων εκείνων τύπων Δον Ζουάν, που ληλατούν τις γυναίκες καρδιές χωρίς να αισθάνονται ή δικές τους τίποτε. Μιά ώραία πρώτα, ή καλλίτερα, ένα σεληνοφώτιστο βράδυ τις άφίνουν γιατί βαρέθησαν και άνοίγουν πανιά για άλλες κατακτήσεις. Άλλά και πολλοί άνδρες έχουν πέσει θύματα γυναικών, των περιέργων εκείνων τύπων, που μπορούν να τρελλάνουν ένα νέο από άγάπη και ύστερα τόν άφίνουν για να πάνε με άλλον, λησμονώντας τούς πρώτους όρκους. Έτσι έχει βγί ή... φήμη, ότι κανείς σήμερα δεν άγαπάει. Ο αιώνας μας, λένε, είναι ύλιστικός.

Τό γεγονός είναι ότι η σημερινή έποχή, με τις ύλιστικές αντίληψεις, που έχουν επικρατήσει—επιφανειακά μάλιστα—έχει ναρκώσει τις καρδιές των νέων. Πολλοί και πολλές άγαπούν κρυφά και δεν τό λένε, ούτε στον ίδιο τόν έαυτόν τους άκόμα, γιατί φοβούνται μήπως γίνουν άντικείμενα κοροϊδίας. Θέωροβν τόν έρωτα σαν κάτι ντεμοντέ, κάτι που πέρασε πιά και δεν θα ξαναγυρίση. Και πνίγουν τά αισθήματά τους και γελούν τόν έαυτόν τους, εάν τύχη και σκιρτήση καμιά φορά ή καρδιά τους από άγάπη.

Υπάρχει λοιπόν άγάπη. Υπάρχουν νέοι και κορίτσια που θέλουν ν' άγαπήσουν, να πονέσουν, να χαρούν, να δοκιμάσουν όλους τούς καύμους και τις χαρές της άγάπης, που δλ αυτά μαζί άποτελούν την εύτυχία της άγάπης, αλλά δεν άφίνουν τά αισθήματά τους να έκδηλωθούν και όταν δίδεται εύκαιρία έρωτευομένης τόν έρωτα, παρ' τις ένδόμυχες σκέψεις τους και κοροϊδεύουν τούς έρωτευόμενους, που τούς βρίσκουν γελοίους, γιατί νομίζουν, ότι έτσι φαίνονται συγχρονισμένοι και άνθρωποι της εποχής.

Αυτό όμως μας στοιχίζει συνήθως, την εύτυχίαν μας. Και όταν, άργότερα, τό μετανοήσουμε, είναι συνήθως πολύ άργά.

Εύτυχώς ότι και τότε πάλι δεν τό όμολογούμεν στον έαυτόν μας.

Τόν κοροϊδεύουμε τόν καύμένο, που δείχνεται τόσον αδύνατος και εοπαθής και είναι κι' αυτό μία άνακούφιση για μας... Η αταπάτη, είναι, τις περισσότερες φορές ή βάσις της εύτυχίας μας.

NINON

ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

Η ΠΥΖΑΜΑ ΤΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ

Είς τας μεγαλυτέρας λουτροπόλεις και εις τας συγκεντρώσεις στην άμμουδιά και τά μπάνια έκαναν την εμφάνισή τους, εύθους μόλις ήρχισεν ή θερινή σαιζόν, πολλές φημισμένες καλλονές του κινηματογράφου με πυζάμες. Η γυναίκα, για την όποιαν οι άλλοι ελρώνουν

Γυναίκα πυζάμα με λευκά και κόκκινα χρώματα από ζωρζέττα.

κώς λέγουν: «Έχει φορέσει πανταλόνια» γίνεται πρόσωπον γελοίο και προκαλεί τά γενικά ειρωνικά σχόλια εις βάρος της.

Μόνον ή χάρις και τό θέλητρόν της την προφυλάσσουν από την ζωηράν έκδήλωσιν των ειρωνικών αυτών σχολίων και της έξασφαλίζουν τόν σεβασμόν των άλλων. Είς την έπιβολήν της αυτήν την βοηθεί και της έξασφαλίζει πάντοτε την ύπεροχήν τό αιώνιον γυναικείον της ένιστικόν.

Αυτήν την αλήθειαν έχει πρό πολλού αναγνωρίσει ή Μόδα και με την τέχνην της δημιουργεί πάντοτε για την γυναίκα νέα θέλητρα. Έτσι ή σημερινή Μόδα άποβλέπει να άποκαλύψη την γυναίκα από την τάσιν που είχε να δώση εις άνδρικήν εμφάνισιν, ώστε να προκαλή πάντοτε την παλαιάνεπιθυμίαν τόν άνδρός, που παραμένει και έκδηλοται πάντοτε κατά τόν ίδιον τρόπον. Τώρα αναγνωρίζεται από όλους, ότι ή τό πολύ έξασφαμένη ή σκέψις που έπεβαλλεν εις την γυναίκα να έχη άνδρικήν εμφάνισιν και ή Μόδα προσπαθεί τόν τελευταίον καιρόν να άπαλλάξη την γυναίκα από την αντίληψιν αυτήν.

Έάν σημερον ή Μόδα επιβάλλει εις την γυναίκα να φορέση πανταλόνια,

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΡΙΣΜΑ

Νά ένα ζήτημα που άσασχολεύ έλες τις γυναίκες από την ημέρα που θ' άρχίσουν να φροντίζουν για την ώρασιποίησιν του προσώπου των με τη βοήθεια των διαφόρων είδων καλλωπισμού. Πώς θα μακιγιαριστή μια γυναίκα, είτε όμορφη είτε είτε όχι ; Δεν είναι τόσο εύκολο πράγμα τό μακιγιαρίσμα, όσο φαίνεται εκ πρώτης όψεως. Σ' αυτό θα φανή τό γούστο και ή καλαισθησία της γυναίκας και ή αντίληψις που έχει περί ώρασιότητος.

Η περισσότερες γυναίκες, προκειμένου να μακιγιαριστούν, παίρνουν τό ρούζ, τό πασσαλείβουν στα χείλη τους, τραβούν δύο μολυβιές και στα μάτια με τό μαύρο, πουντράρονται άσχημα και βγαίνουν έξω. Πολύ λίγες είναι ή γυναίκες κείνες, που ξέρουν πραγματικά να βαφούν και να παρουσιασθούν όμορφες, έξω και άν δεν είναι. Πόσες φορές δεν θα έχη τύχει, ν' άκούσετε να λένε για πολλές γυναίκες :

—Κύτταξε τί άσχημα που είναι βαμμένη αυτή.

Δεν είναι τόσο άπλο όμως τό βάψιμο. Είναι δολοήρη έπιστήμη, που απαιτεί, πρό παντός, καλαισθησία. Βλέπετε μερικές γυναίκες, που ένθ' δεν είναι καθόλου όμορφες, με τό προσεχτικό βάψιμο άλλάζουν τελείως μορφή. Είναι άλλες πάλι, που ένθ' είναι νόστιμες στο φυσικό τους, βάφονται άπρόσεχτα και... άσχημίζουν.

Δεν είναι λίγες πάλι εκείνες που παραφορτώνουν τό πρόσωπό τους με υπογιές και προκαλούν τά ειρωνικά σχόλια όσων τις βλέπουν.

Έχει λοιπόν και τό μακιγιαρίσμα τό μυστικό του. Ποιό είναι αυτό τό μυστικό ; Είναι άδύνατο να τό καθορίση κανείς. Μία γυναίκα που βάφεται όμορφα, δεν μπορεί παρά να νύνεται και κομψά. Γιατί θα πη ότι έχει γούστο και αντίληψη περί καλαισθησίας. Πάντως, εκείνο που θα είχε να συστήση κανείς εις γυναίκες, είναι να μη μακιγιαρώνται με έπιτολαιότητα και με προχειρότητα, αλλά να προσέχουν πολύ τό βάψιμό τους, τό όποιο είναι ή λεπτότερη έργασία σε ό,τι άφοράρ ή γυναικεία όμορφιά.

αυτό δεν σημαίνει, ότι προσπαθεί να την παρομοιάση με τόν άνδρα, αλλά γιατί τό κόμμο και ή κατασκευή του γυναικείου παντελονιού κάνει την γυναίκα όχι μόνον να διατηρή τά θέλητρα της και την χάριν της, αλλά και τά αναδεικνύει και τά ζωηρεύει. Η πυζάμες αυτές, που φορούν ή γυναίκες στα μπάνια και στην άμμουδιά δεν έχουν τίποτε τό άνδρικό, αλλά τό έναντίον προκαλούν τόν θαυμασμόν του άνδρικού φύλου. Άκόμη και ο ύψηλός καβάλλος δεν άφαιρεί την έντύπωσιν αυτήν, διότι ή γυναικεία πυζάμα έχει την όψιν φούστας.

Η σημερινή γυναίκα μένει πάντοτε γυναίκα... Έχει μέθει να χειρίζεται καλά τά παλαιά όπλα και διά τόν λόγον αυτόν επίσης ή τελευταία Μόδα επιβάλλει την χρησιμοποίησιν της πυζάμας.

Η ΦΛΥΑΡΙΑ ΤΩΝ ΣΑΛΟΝΙΩΝ

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

ἐνθ' ἑσείς τὴ σοῦπα πάλι θὰ ξεσταίνετε
ἐκεῖνος μὲ κείνη τώρα πιά θὰ ξεξεσταίνεται.
Στρατηγόν, Ναύπλιον. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ
τὰ καλὰ σας λόγια. Τὸ ποίημά σας ὁμως δὲν

ΕΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ὁ συνάδελφος κ. Στέφ. Π. Εὐστρατίου,
οὓς τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις ἐνώπιον

μαθητριῶν, ἀποτελούμενος

Ὁ συνάδελφος κ. Στέφ. Π. Ευστρατίου, δὸς τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις ἐνώπιον τῶν καθηγητῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς, ἔλαβε τὸ πτυχίον τῆς Νομικῆς, ἀποσπάσας τὰ συγχαρητήρια τῶν καθηγητῶν.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ

Συνεχίζεται υπό των αναγνωστών μας η αποστολή των λύσεων των αινιγμάτων του β' διαγωνισμού.

Κατά την παρελθούσαν εβδομάδα ελήφθησαν αι κάτωθι δεκάξι λύσεις :

ΛΥΣΕΙΣ 9.—Δημ. Μπουρούτης Κόρθι "Ανδρου, "Αθ. Ξιούφης "Αρναία Χαλκιδικής, Λάξρος Καραμπέτσος Θεσ/νίκη, Δημ. Τσατσούλης Κοπανάνιον, Χαρ. Μπενδόδας Πύργος "Ηλείας, Παράσχος Καλαμπάκας Βόλος, "Ιωάν. Πελέκης Θήρα, Χρήστος Τσαφέρης Θεσσαλονίκη, Αύγουστος Καπογιάννης Πύργος, Τάκης "Αλεξανδρόπουλος Πύργος, Βασίλ. Χριστοφιλάνης Κουτσόπετρα Γυθείου, Δ. Μίγκος Μεβλάνε Θεσ/νίκη, Χαρ. Βατμανίδης Βόλος, "Αννα Λορέντζου Σόρος, Παναγιώτα Καζάκου Μυτιλήνη, "Αθ. Λιάκος "Ιτέα, Μάκης Γεωργίου "Αθήναι, Δημ. Σαραφόπουλος Λάρισα, "Αριστ. Τσατσούλης Κοπανάνι, "Αλέκος Βρυσιώτης Πύργος, Πέτρος Πρετεντέλης Χαλκίς, Θωμάς Παπαγιαννόπουλος Βαρυμπόμπη Τρικάλων, Σταύρος Μελιάδης "Αθήναι, Σπυρ. Γούναρης "Αργίτιον, "Ελένη Κονταροπούλου Θεσ/νίκη, Ειρήνη Διακάκη "Ηράκλειον Κρήτης, Γεώργ. Ντάσκακας Βάνια Τρικάλων, Κική Σπάτα "Αργίτιον, Γεώργ. Γρηγοριάδης Φλώρινα, Σ. Βογιαζά Θεσ/νίκη, Γεώργ. Μαυροειδής "Αθήναι, Στέλλα Κρητικού, "Ιωάννης Πουλογιάννης Πειραιεύς.

ΛΥΣΕΙΣ 8.—Δημ. Πετρέλλης Κάϊρον, "Αλ. Γκιόκας Πύργος, Μαγδ. Λαλιώτου "Αγουλνίτσα, Καίτη Κουκούση "Αγουλνίτσα, Τάκης Μπερμπίλης "Ανδρίτσαινα, Περσεφώνη Ταυπάκη "Άγιοι Σαράντα, Δημ. Τατάκης "Άνδρος, "Απ. Πάσσαρης Πεθελινό Σερρών, "Αθηνά Κανούτα Ψυχικό, Χαρ. Παπαρηγορίου Μοδύρος Λήμνου, "Αργυρούλα Δήμου Σέρροι, "Ηρακλής Γαλανούδης Καταρράκτης Χίου, Θάνος Διαμανδρέου Λέγκα Σάμου, Αίμιλιος Τσελέντης Εάθη, Δημ. Ζόρας "Αρδαία Πέλλης, "Αντώνιος Κούσης Τρίπολις, Παν. Ζήσιμος Διόνυσος, Δημ. Καμπάς Πετρέλια Καρδίτσας, Στυλ. Στυρόπουλος Πύλος, "Αθαν. Μαγαζιώτης "Άργος, Π. Γιαννουδάκης Χανιά, "Ανδρ. Πολίτης "Ιωάννινα, Γεώργ. "Ασημάκης Πειραιεύς, "Ιω. Σιλιάδης Χαροκόπου "Αθήναι, Νικ. Κατσαμούρης "Αρναία, Δημ. Κώνστας "Αμάρυνθος Εύβοίας, Παύλος Ξιφαράς "Αρεόπολις.

ΛΥΣΕΙΣ 7.—Γεώργ. Ξανθοπουλίδης "Αθήναι, Μελομένη Βούδα Λυραγίου "Αλδανίας, Μιχ. Μαλανδρινός "Αθήνα, Φώτ. Παπαδόπουλος Θεσ/νίκη, Νικ. "Ιωάννου Φλώρινα, "Ιω. Χατζής Μεσολόγγιον, Δημ. Πέντερης "Ηλεκτρικά Σουφλίου, Βασ. "Αρσενόγλου "Αθήναι, Ε. Κοντού Θεσ/νίκη, Δημ. Παπαδόπουλος Κιλκίς, Νικ. Ροδομειλίδης "Αθήναι, Παναγ. "Υδρας Κιάτον, Στ. Γιαννιώτης "Οαγάνη Κομοτινής, Μαρίκα Μασούρα "Αλιβέριον, "Ελ. "Αναγνώστου "Αθήναι, "Ανδ. Βιλιώτης "Αθήναι, "Ιωάν. Χατζησταμάτης Διόπεσι.

"Υποθήματα γυναικεία

Τιμή εύκαιρίας.

Τό ζευγος από δεχ. 20—155

"Αδελφοί ΠΙΤΥΛΑΚΗ

"Εμμ. Μπενάκη 13α

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ να εκτελήτε τα

δοτικόν Γραφείον «ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ», Πετράκη, 30, "Αθήναι.

ΑΡΙΣΤΟΥΧΟΣ δημοδιδάσκαλος με τετραετή ευδόκιμον δημοσίαν υπηρεσίαν, ζητεί θέσιν εις τὸ εξωτερικόν ("Αμερικὴν). Πληροφορίαι : Κ. Καλότυχον, Κονάκια, Γυθείου.

ΛΥΣΕΙΣ 6.—Γ. Καστρινάκης Χανιά, "Αγγ. Σπανοπούλου Ξυλόκαστρον, Χαρ. Παναγιωτίδης, "Αγγελική "Ητου Γρεβενίτιον, Σγουρίδης Παρανέτιον Δράμας, Χαρ. Μαράκος Ρέθυμνον.

ΛΥΣΕΙΣ 5.—Θεόδ. Σαριδάκης "Ιωάννινα, "Ιωάν. Στυλιανίδης Στρατάνιον Χαλκιδικής, Θεόδ. Κάπος Λάρισα.

ΛΥΣΕΙΣ 3.—Κ. Χουρδάκης Σέρροι.

ΕΞΕΤ

"Η εξέλεξε τις των αποστελλομένων λύσεων εξακολουθεί. Τὸ σύνολον των λύσεων, όπως συμπληρωθή ὁ απαιτούμενος ἀριθμὸς, κατόπιν τῆς ἀκυρώσεως τοῦ αινίγματος τῶν προβάτων, εἶναι 9. Κατὰ συνέπειαν, μεταξὺ τῶν λυτῶν τῶν ἀποστελλόντων 9 δεκάξι λύσεις θὰ γίνῃ ἡ κλήρωσις, συμφώνως πρὸς τοὺς ὁρους τοῦ διαγωνισμοῦ.

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιευθοῦν καὶ τὰ ὀνόματα ὧσων ἀποστελλοῦν λύσεις κατὰ τὴν τρέχουσαν ἐβδομάδα. Λύσεις θὰ γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 5ης "Ιουλίου, ἀκολουθῶς δὲ θὰ γίνῃ ἡ κλήρωσις καὶ ἡ διανομὴ τῶν δώρων.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

"Αριθ. 1.

Ψηφίζω ὡς ὠραιωτέραν "Ελληνίδα τὴν δίδα

"Εν τῇ
"Ο ψηφίζων

ΕΥΜΟΡΦΙΑΝ

ΔΡΟΣΕΡΟΤΗΤΑ

ΑΠΛΟΤΗΤΑ

προσώπου προσφέρει εἰς κάθε κυρίαν καὶ δεσποινίδα ἡ κρέμα μας

"Αφαιρεῖ τὰς ρυτίδας τοῦ προσώπου καὶ διατηρεῖ τὴν νεότητα. Συνιστᾶται ἀπὸ τοῦς καλλιτέρους δερματολόγους ἱατροῦς.

Προσέχετε πάντοτε : "Η γνησία κρέμα πικραμυγδαλοῦ εἶναι κάτωθεν τὰς λέξεις «"Αθηναϊκὴ Καλλονή».

Κεντρικὴ "Αποθήκη : Φαρμακείον Κωνσταντίνου Ι. Ρέρι, Πατησίων 17 καὶ Βερανζέρου γωνία.

Η ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΕΛΑΤΩΝ

"Ενώσω ζούσε ὁ γέρω Τάνκε, μέσα στὴν ταβέρνα κρεμόταν μιὰ μεγάλη ἐπιγραφή μετὰ τῆς φράσι : «Πίστωσις δὲν δίδεται. "Ο αἰὼν πώλησις».

"Όταν ὅμως ὁ γέρω Τάνκε ἀπέθανε κ' ἐταφιάσθη, ὁ νέος Τάνκε, ἐσκέφθη ὅτι δεῖ πρεπε νὰ μεταρρυθμίσῃ λίγο τὸ μαγαζί. Ἀμέσως ἐγράφηξεν ἔξω τὰ τραπέζια, τὰ ἐκδιώρθωσε καὶ τὰ ἐχρωμάτισε, ἡ πατέλλες τῶν φαγητῶν ἐφοδιάσθησαν μετ' ὑγιεινὰ καλύμματα καὶ ἀντὶ τῆς ηλεκτρικῆς λάμπας τῶν 40 κηρίων ἐδιδόθη σὸ ὀπλίνο ἀπαζοῦ μιὰ ἄλλη τῶν 100 κηρίων.

"Η ἐξυτηρέτησις τῶν πελατῶν, ἔλεγε ὁ νέος Τάνκε, εἶναι τὸ κυριώτερον πρᾶγμα σήμερα, ἐὰν θέλῃ κανεὶς νὰ πηγαίνουν καλὰ ἡ δουλειές.

"Εἶσι, σὸ τέλος ἀνέθηκεν ἐπάνω στὴν μπάρκο κ' ἐκατέβασε τὴν παλαιὰ ἐπιγραφή μετὰ τὴν φράσι : «Πίστωσις δὲν δίδεται» καὶ ἀντὶ αὐτῆς ἐκρέμασε μιάν ἄλλην, ποὺ εἶχε μετὰ χρυσὰ γράμματα τὰ ἑξῆς :

«Ἐὰν ἐπιθυμῆτε τὰ λάθητε φαγητὰ καὶ ποτὰ ἐπὶ πιστώσει, ἀποτανθήτε μετ' ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ καταστήματος, ἡ ὁποία θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ παρθεὺς τὸς λόγους, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἡ παροχὴ πιστώσεως εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς μας».

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Λόγω ἀβλεψίας τοῦ διορθωτοῦ μας εἰς τὸ κατὰ τὸ παρελθὸν φύλλον δημοσιευθὲν ἑλληνικὸν διήγημα ὑπὸ τὸν τίτλον : «Ἐπεσε σὸ Βεροντέν» ἐτοιχοισθεῖσθαι ἔσφαλμένως αἱ κάτωθι λέξεις καὶ φράσεις, τὰς ὁποίας παρακαλοῦμε νὰ κρατοῦντας τὴν σειράν τοῦ «Τικ Τάκ» νὰ νανγώσας μας ὅπως διορθώσας :

"Η λέξις «γκισέας» νὰ διορθωθῇ «γκισέ», ἡ λέξις «λοροῦ» νὰ διορθωθῇ «λορινόν», ἡ φράσις τῆς 2ας στήλης τῆς 8ης σελίδος «ὅταν γυρίσουμε σὸ Παρίσι» νὰ διορθωθῇ «ὅταν γυρίσαμε σὴν πατρίδα». Ἐπίσης ἡ φράσις «μιὰ στρόφι στὸ βολάν» νὰ διορθωθῇ «μιὰ στρόφι στὸ βολάν».

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

"Εχομεν τὸ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ἀπὸ ὅλας τὰς βαφὰς τριχῶν, εὐρωπαϊκὰς καὶ ἑλληνικὰς. Διὰ τοῦτο, ὡς καὶ διὰ τὸ ἀβλαβὲς τῶν τριχῶν καὶ τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ τῆς βαφῆς Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ, ἐγγνώμεθα. Ἀναλαμβάνομεν τὴν χρεὶν τῆς βαφῆς ὅλων τῶν χρωματισμῶν, κόμης, μούστακος καὶ γενείου, μετ' ἐπιτυχίαν ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΝ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ καὶ ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ.—"ΑΘΗΝΑΙ.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ "ROC.

Εὐθηνότερα καὶ τελειότερα εἰς ἀπόδοσιν φωνῆς καὶ ἐμφάνισιν. Πώλησις καὶ ΔΙΑ ΜΗΝΙΑΙΑΝ ΔΟΣΕΩΝ ΕΚ 200 ΔΡΧ. Τιμοκατάλογος διὰ τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλεται δωρεάν.

ΠΑΝΟΣ Α. ΓΚΟΥΖΗΣ

Εὐριπίδου 8 (1ος δρόμος ἀρ. 14) "ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

Κ Α Ρ Α Β Α Σ Ι Λ Η

ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΜΟΝΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΑ

ΕΞ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΚΑΤΗΝΩΝ

Α Γ Ρ Ι Ν Ι Ο Υ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ

ΤΑ ΠΙΑΝΑ

BECHSTEIN (ΜΠΕΧΣΤΑΪΝ)

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ LISZT, τοῦ BÜLOW, τοῦ TAUSIG, τοῦ RUBINSTEIN καὶ τοῦ WAGNER ἕως σήμερα, ὅλοι οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι ἐπροτίμησαν τὸ Πιάνο BECHSTEIN διὰ νὰ ἐρμηνεύσουν τὴν τέχνην των.

Ἐξ αἰτίας τῆς πανηγυρικῆς καὶ παγκοσμίου ταύτης προτιμήσεως, τὸ Πιάνο BECHSTEIN ἔθεωρεῖτο ἓνα ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα ἔργα Τέχνης, τὸ ὁποῖον μόνον οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι ἢ αἱ μυθώδους πλούτου οἰκογένειαι ἐδικαιούντο νὰ κατέχουν καὶ ἀπολαμβάνουν προνομιακῶς.

Σήμερα ὅμως μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ χαρίσετε εἰς τὰ τέκνα σας τὴν ἀπέραντον εὐτυχίαν ποὺ σκορπᾷ τὸ Πιάνο BECHSTEIN στοὺς προνομιούχους κατόχους του, προμηθεύμενοι ἓνα Πιάνο BECHSTEIN με εὐκολίας πληρωμῆς ἀπὸ τοὺς νέους ἀντιπροσώπους

ΕΤΑΙΡΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ, Στρά. Ἀρσάκειου ἀριθ. 12.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ὁδὸς Φίλωνος 48.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ὁδὸς Βενιζέλου 22.

ΠΑΤΡΑΙ, ὁδὸς Ρήγα Φεραίου 84.

ΒΟΛΟΣ, ὁδὸς Ἑρμοῦ 111.